

NHẬT KÝ BỔ SUNG

Trước khi bắt đầu phần Nhật ký này, tôi muốn bổ sung thêm một sự thật mà trong phần Nhật ký trước, vì sự an toàn và uy tín của những người liên quan nên tôi đã không viết ra, và nay tôi thấy không còn cần thiết phải giữ bí mật nữa: Thượng tá Hoàng (Phó Thủ trưởng Cơ quan An ninh Điều tra Quảng Trị, người cùng với Đại úy Võ Nam Cường là 2 sỹ quan điều tra trực tiếp vụ việc của tôi sau khi tôi bị bắt ngày 15/12/2009) và ông Lê Xuân Đường, Viện trưởng Viện Kiểm sát Nhân dân tỉnh Quảng Trị, là 2 thuộc hạ của ông Nguyễn Minh Triết. Trong phần Nhật ký trước, sau khi tôi bị bắt, một số chỗ tôi chỉ ghi “người của ông Triết”, đây chính là hai người này.

Khi tôi bị đưa vào Huế để “giám định tâm thần” vào ngày 25/1/2010, chính ông Hoàng, theo sự chỉ đạo của ông Triết, đã dự định hối lộ cho các bác sỹ ở đây để họ giám định cho tôi bị bệnh. Tuy nhiên, lý do thực sự đằng sau việc tôi đột ngột bị đưa trở lại Trại Tạm giam Công an Quảng Trị trước khi các bác sỹ hội chẩn thì tôi không rõ (có thể là các bác sỹ ở đây thấy vụ việc phức tạp và nhạy cảm nên né tránh; có thể những người ở Hà Nội muốn đưa tôi ra Viện Giám định Pháp y Tâm thần TW để giám định cho có vẻ “thuyết phục” hơn; có thể người ta muốn kéo dài thời gian giám định để đạt được sự “đồng thuận” cao giữa các phe phái trong nội bộ, v.v.). Ngoài ra, một trong ba cảnh sát viên canh giữ tôi cũng báo cho vợ tôi biết là chiếc giường nơi tôi nằm (và bị còng tay vào giường) có gắn máy ghi âm. Thành ra, khi vợ chồng tôi nói chuyện với nhau, tôi phải mở to chiếc tai nghe radio lên để át tiếng hai vợ chồng.

Khi tôi ở Viện Giám định Pháp y Tâm thần TW, tôi vẫn nhận được sự giúp đỡ bí mật của họ. Một nữ điều dưỡng viên tên là Hương tỏ thái độ quan tâm khác thường đến tôi. Ngoài ra, tôi không đóng tiền ăn cơm dịch vụ mà vẫn được ăn cơm dịch vụ khá lâu.

Sau khi tôi bị bắt, vợ tôi gặp vô vàn khó khăn. Ông Nguyễn Minh Triết vì muốn giữ “uy tín” cho mình nên không hề trả cho chúng tôi một đồng nào. Vợ tôi một nách 2 con dại (mới 3 tuổi và 1 tuổi), lại phải lo cho chồng ở trại giam, ở Viện Giám định Pháp y Tâm thần TW, rồi ở Bệnh viện Tâm thần Đà Nẵng, nên vô cùng cực nhọc. Những khách quen trước kia trong chính quyền, đặc biệt là ở Công an tỉnh, không cho cô ấy tiếp rượu khi họ đi nhậu ở các nhà hàng nữa. Những người không biết thực chất vụ việc thì lại đuổi vợ tôi thẳng cổ, bởi họ không muốn để vợ của “thằng phản động” hầu họ. Ông Triết thì không những không trả tiền, dù chỉ là một ít thôi để vợ tôi cầm cự với cuộc sống, mà còn cấm những thuộc hạ của ông ta ở Quảng Trị cho tiền vợ tôi, để phía Công an điều tra và các đối thủ ở Hà Nội của ông ta không nghi ngờ gì về “uy tín” của ông ta. Mặc dù, sau những gì đã xảy ra, sau khi tôi khai ra vai trò của ông ta qua Nhật ký của mình, thì chỉ có những kẻ quá ngây ngô mới tin vào sự “sạch sẽ” của ông ta.

Sau khi tôi được thả ra khỏi Bệnh viện Tâm thần Đà Nẵng ngày 24/8/2010, tình cảnh vợ chồng tôi lại càng hết sức khốn khó. Hai vợ chồng tôi cùng 2 đứa con dại chỉ biết trông vào những đồng tiền cơm cỗi mà vợ tôi nhọc nhằn kiếm được từ các bàn nhậu. Rồi vợ tôi lại dính bầu sau lần vào thăm tôi ở Bệnh viện Tâm thần vào đầu tháng 8/2010, mặc dù trước đó vợ tôi đã đặt vòng. (Bác sỹ cho biết là do đã đặt vòng nhưng lâu không quan hệ

nên vòng bị lệch.) Bụng vợ tôi ngày một to ra, nhiều người ở bàn nhậu tinh ý nhận ra nên họ lại càng không chấp nhận vợ tôi.

Trước thềm Kỳ họp thứ 8 Quốc Hội khoá XII, vì sợ tôi bức xúc rồi manh động mà gửi thư tố cáo tiếp, nên ngày 15/10/2010, ông Ngô Quận và ông Lê Xuân Đường đã đưa vợ tôi ra Hà Nội để gặp ông Nguyễn Minh Triết và ông Nguyễn Tấn Dũng. Vợ tôi gặp từng ông ở những địa điểm bí mật, với sự có mặt của ông Quận và ông Đường. Ông Triết cam đoan là hết năm 2010 sẽ trả lại tiền cho vợ chồng tôi. (Trước đó, ông ta cũng đã nhiều lần nhấn nhẹ là hết năm 2010 sẽ trả lại tiền cho chúng tôi.) Theo lời dặn của tôi, vợ tôi hỏi ông Triết là người ta có thay đổi chế độ này không? Ông Triết trả lời là “có nhưng lâu hơn” (!?). Ông Dũng nói với vợ tôi, “Tiền thì có sẵn rồi nhưng chưa được lệnh.” Vợ tôi ra rồi mắc bão lụt nên mãi đến ngày 20/10/2010 mới về tới nhà. Mặc dù trước lúc đi họ hứa là sẽ cho 10 triệu VNĐ, nhưng khi ra Hà Nội, ông Dũng chỉ đưa cho vợ tôi vón vện 5 triệu VNĐ, và nói là về Đông Hà ông Đường sẽ đưa cho 5 triệu nữa. Khi đi thì ngồi xe con với ông Đường và ông Quận (lúc này đã nghỉ hưu), nhưng lúc về thì xe con của ông Đường chưa về được (do ngập ở Hà Tĩnh) nên vợ tôi đi xe open tour về trước. Trên đường về vào buổi tối, vì ngủ quên nên vợ tôi bị móc sạch tiền. Trong khi đó, trước lúc đi ra Hà Nội, vợ tôi đã phải vay nóng một số tiền. Thật khốn nạn không sao nói hết. Về Quảng Trị, ông Đường lại viện đủ lý do để không đưa số tiền 5 triệu mà ông Dũng nói ở trên. Ông nói là thông cảm cho ông. Tôi biết là ông phải nghe theo chỉ đạo của mấy ông kia. (Mặc dù ông Triết ngăn cấm nhưng ông Đường cũng đã nhiều lần bí mật giúp đỡ vợ tôi.)

Sau khi được tự do, tôi quay lại dịch nốt cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công* (trước đây tôi đã dịch xong 2/3 cuốn), những mong có tiền đỡ đàn cho vợ và cũng để cho khuây khoả. Tôi ngồi ở nhà dịch ra giấy rồi đưa ra tiệm Internet đánh máy và hiệu chỉnh. Nhưng khi tôi cơ bản dịch xong (đầu tháng 11/2010) thì Nhà xuất bản Tri Thức lại cho biết là hợp đồng cuốn sách coi như đã bị huỷ. (Mặc dù trước khi bắt tay vào dịch, tôi đã thông báo cho biên tập viên NXB là Nguyễn Phương Loan, và cô Loan đã bảo tôi cứ dịch, lúc nào xong thì chuyển cho NXB.) Ngày 2/11/2010, cô Nguyễn Phương Loan gửi thư cho tôi:

Anh Hùng ơi,

Có mấy điểm em phải trao đổi lại với anh:

1. Vì thời gian anh làm chậm đến 2 năm nên bản quyền bọn em đã mua bị quá hạn. Hợp đồng với dịch giả coi như đã bị phá vỡ. Bên NXB gần như đã huỷ việc xuất bản bản dịch này.
2. Em rất tiếc công của người dịch nên em sẽ cố gắng thử xem có xuất bản được không. Vì sau hơn 3 năm, tức là lúc quyết định sẽ mua bản quyền và xuất bản cuốn sách này, rất nhiều việc đã thay đổi.
3. Vậy giờ chỉ là em cố gắng, còn anh cứ gửi bản dịch cho em, việc xuất bản, nếu có được thực hiện cũng không phải trong năm 2010 này được đâu anh ạ.

Em Loan

Thời gian này, những lần tôi ra tiệm Internet đều bị theo dõi rất chặt. Tôi biết vậy vì vợ tôi quen mặt nhiều Công an của tỉnh Quảng Trị. Tôi thường ra tiệm Internet ở quây Bưu điện trên đường Hàm Nghi. Luôn có một nhóm sỹ quan Công an theo dõi tôi ở tiệm cà

phê bên kia đường. Nhiều khi họ còn giả vờ vào buồng điện thoại công cộng đằng sau lưng tôi nhưng không gọi điện mà cứ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính của tôi, xem tôi đang làm gì, gõ những gì. Có lúc bức quá tôi đánh dòng chữ “LŨ CHÓ SẴN ĐỀ TIỆN” rồi phóng to trên màn hình.

Tình cảnh vợ chồng tôi khốn khó đến mức, một lần vợ tôi, vốn là người cứng cỏi và chịu khó, đã tôi ôm lấy tôi khóc lóc mà rằng: “Em kiệt sức rồi anh ơi. Bây giờ đi tiếp khách toàn bị họ đuổi ra, họ nói là mình có bầu nên họ không cho tiếp. Bụng thì càng ngày càng to, tiền bạc không có, chưa biết sinh nở an nguy thế nào đây¹. Em thực sự bế tắc rồi anh ơi.” Hai vợ chồng chỉ còn biết ôm nhau trong nỗi cay đắng và bế tắc đến tột cùng. Lúc đó tôi đã nghĩ đến chuyện tự tử, chỉ có cách tôi chết quách cho xong thì may ra họ mới trả tiền cho vợ con tôi sinh sống. Vợ tôi mới là người dính líu trực tiếp vào câu chuyện nhưng họ lại không sợ vợ tôi mà chỉ sợ tôi thôi. Bây giờ mà tôi tố cáo thì cũng chẳng làm gì được họ, trong khi tôi lại đang bị giám sát chặt chẽ như thế. (Tôi nói lại liên lạc với anh Lý Trinh Châu của Đài Tiếng nói Việt Nam Tự Do ở Mỹ ngày 14/11/2010 thì liền sau đó tôi bị người ta “cảnh cáo” ngay: Ông Lê Xuân Đường nói với vợ tôi là “đừng có chọc điên họ”). Tôi đã chuẩn bị thư tuyệt mệnh gửi ba mẹ, các em, vợ và các con. Nhưng khi tôi nói với vợ ý định đó thì cô ấy chua chát nói với tôi, “Bây giờ anh chết thì cũng chẳng có chỗ mà thờ. Mà anh có chết thì người ta cũng chẳng trả tiền cho mình đâu.”

Vợ tôi đã nhiều lần nói rõ tình cảnh với ông Lê Xuân Đường để ông thông báo ra cho ông Triết, nhưng ông Đường cho biết là ông cũng đã nói nhiều rồi “nhưng họ sắt đá lắm.” Ông Quận nói với vợ tôi là “chú cũng thương vợ chồng cháu đứt ruột nhưng tiền bạc của chú cũng đang bị ông Triết giữ”.

Cuối tháng 11/2010, ông Đường cho vợ tôi biết là khoảng tháng 1, tháng 2, hoặc tháng 3 AL gì đó họ mới trả tiền cho chúng tôi. Không còn cách nào khác, đến ngày 1/12/2010, tôi quyết định rời nhà bà ngoại vợ để ra Hà Nội. Mặc dù là sinh nhật con trai nhưng vợ tôi không nhớ, còn tôi thì nhớ nhưng lại không muốn nhắc vợ vì tiền đâu mà tổ chức sinh nhật cho con. Tôi lôi ra những thứ đồ đạc cũ nát còn lại để lên đường, chẳng khác gì hiệp sỹ Don Quijote chuẩn bị cho chuyến “hành hiệp” của mình vậy. Tôi định đi đôi dép tổ ong nhưng vợ tôi sực nhớ là tôi còn một đôi giày cũ mua từ năm 2003. Cô ấy lôi ra, nó đã bị mốc meo, gần như tả tơi, nhưng có lẽ là vẫn còn tốt hơn đi dép tổ ong chán. Vợ tôi cầm xe máy (xe Attila cũ mua nợ của Nguyễn Thị Hương, nhưng chưa đủ tiền trả nên Hương vẫn giữ giấy tờ) đưa cho tôi 450.000VNĐ. Tôi thậm chí chẳng có điện thoại mà liên lạc, mẹ vợ bảo tôi cầm điện thoại của bà nhưng tôi không nỡ, nghĩ là ra ngoài kia rồi xoay xở.

Tôi dự định ra nhà mẹ tôi ở phường Đại Kim, quận Hoàng Mai, tá túc và kiếm việc làm tạm trong thời gian chờ ông Triết trả tiền. Thế nhưng, khi ra đến nơi (sáng ngày 2/12/2010), mẹ con mâu thuẫn nhau nên tôi không thể ở lại đó. Sau khi ăn cơm trưa với mẹ xong, tôi gạt nước mắt rời nhà mẹ ra bến xe bắt xe về Vinh. Trước đó, tôi có gọi điện cho vợ biết tình hình. Vợ tôi bảo tôi “thôi anh về đi, vợ chồng no đói có nhau.” Tôi nói, “về ôm nhau mà chết đói hả em”. Tôi đã liên lạc với một người bạn tên là Tô Phi Long, nó bảo cứ về chỗ nó xem thế nào rồi tính. Bạn tôi làm giám đốc một xí nghiệp xử lý rác. Tôi định về chỗ nó kiếm việc gì làm tạm, bất kể việc gì. Chiều tối hôm đó tôi đến nhà

¹ Vì vợ tôi từng đẻ mổ hai đứa vào tháng 11/2006 và tháng 12/2008. Lần này muốn phá thai cũng chẳng có tiền mà phá.

bạn, ở phường Cửa Nam, Tp Vinh. Tôi nói qua hoàn cảnh cho nó biết và đề nghị nó kiếm cho một việc làm tạm. Nó bảo là chỗ nó khó có việc gì phù hợp với tôi, để mai gặp đám bạn tôi ở Vinh xem sao. Trưa hôm sau, tôi gặp đám bạn tôi ở một nhà hàng. Tuy là bạn bè thân thiết nhưng vì chúng không hiểu hết câu chuyện của tôi, nên chúng chỉ biết động viên tôi quay về với vợ. Đứa nào cũng lo làm ăn, với lại còn vợ con, nên không muốn “tìm hiểu” hay “dây” vào chuyện của tôi. Chúng góp lại rồi đưa cho tôi 3 triệu VNĐ.

Chiều hôm đó, tôi về nhà ông bác, anh mẹ tôi, tên là Trần Văn Định, ở phường Hưng Bình, Tp Vinh. Bác tôi là giám đốc một doanh nghiệp tư nhân nhỏ. Ông đã 70 tuổi nhưng vẫn còn xông xáo lắm, và lại đang thiếu người giúp việc. Phần lớn những người thân trong gia đình tôi đều nghĩ là tôi bị bệnh tâm thần thật, đây là điều dễ hiểu vì ít nhất là họ tin mẹ tôi hơn tin tôi.

Hôm sau, ngày 3/12/2010, anh Hà (con bác) đưa cho tôi 3 triệu VNĐ. Tôi gửi ngay về cho vợ 3 triệu để vợ chuộc xe máy ra. Tôi gặp em gái là Mỹ, đang sống với chồng ở Vinh. Nó cho tôi một chiếc điện thoại cũ. Ngày 4/12, vợ tôi ở nhà báo tin là đã liên hệ được một cơ sở y tế tư nhân có uy tín ở Huế để phá thai và phải mất ít nhất là 5 triệu. Tôi phải lấy hết can đảm để mượn của anh Hà thêm 4 triệu nữa và gửi về cho vợ 6 triệu. Ngày 6/12, vợ tôi vào Huế để phá thai. Vợ tôi khám nhưng vì huyết áp thấp nên bác sỹ không cho phá, hẹn hôm khác vào khám lại. Vợ tôi gọi điện cho tôi, “Hình như con mình nó biết mình sắp bỏ nó hay sao ấy, nó đập dữ lắm anh ạ.” Tôi nói với vợ, “Tuỳ em thôi, con mình sống được thì mình cũng sống được em ạ.” Vợ tôi về và sau đó, chúng tôi quyết định không phá thai nữa, dù chưa biết là tương lai phía trước sẽ thế nào.

Mấy hôm đó, tôi vô cùng chán nản và tuyệt vọng, chỉ muốn chết quách đi cho xong. Lòng dạ tôi rồi bời đến mức em gái tôi tổ chức sinh nhật cho đứa con gái một tuổi mà tôi cũng chẳng còn tâm trạng nào mà đến dự. Vợ tôi động viên tôi, “Cố lên nghe anh, khi nào mệt mỏi quá thì hãy về với em”. Vợ tôi nhắn cho tôi, “Hai con còn nhỏ quá nên em không chết được đâu anh. Em sẽ cố, cố hết sức anh ạ.” Mỗi khi nhìn dòng chữ đó, tôi chỉ chực ứa nước mắt.

Sau đó, tôi lên Sơn Kim, huyện Hương Sơn, Hà Tĩnh, để giúp bác tôi san lấp mặt bằng một nhà máy lắp ráp ô tô. Thịnh thoảng tích góp được đồng nào tôi lại gửi về cho vợ, vì khi tôi đi thì ở nhà bụng dạ vợ tôi ngày càng to ra, không thể đi tiếp khách ở các nhà hàng được nữa, nên chỉ còn biết trông chờ vào tiền bạc của tôi gửi về. Ông bác tôi chỉ là chủ doanh nghiệp tư nhân nhỏ và đang nợ nần tùm lum nên cũng chẳng có nhiều cơ hội cho tôi. Tôi tranh thủ hoàn chỉnh bản Nhật ký của mình (về giai đoạn tôi bán nhà ở Hà Nội vào Đông Hà cho đến khi tôi bị bắt tổng giam, bị đưa đi “điều trị bắt buộc” ở Đà Nẵng – trường thuật chi tiết vai trò của ông Nguyễn Minh Triết trong câu chuyện) để sẵn sàng cho việc tố cáo lần nữa. Tôi đã nung nấu quyết tâm là nếu đến Tết Tân Mão 2011 mà ông Triết vẫn không trả tiền cho chúng tôi thì ra Tết tôi sẽ tung thư tố cáo lên mạng. Sức chịu đựng của tôi chỉ đến đây mà thôi.

Ngày 24/12 AL (27/1/2011), tôi về nhà ba tôi ở Cẩm Thăng, Cẩm Xuyên, Hà Tĩnh. Sáng hôm sau, tôi bắt xe về Đông Hà ăn Tết. Trước khi rời khỏi Hương Sơn, tôi đã dặn một người giúp việc tên là Lý ở đó là nếu tôi có chuyện gì thì đưa đồ đạc của tôi về Tp Hà Tĩnh gửi cho một người gì của tôi.

Gặp vợ, tôi bàn với vợ về chuyện tố cáo. Vợ tôi nói, “Bây giờ em sẽ nghe anh, không nghe theo lời họ nữa. Anh bảo em làm gì em sẽ làm nấy. Em muốn chuộc lại lỗi lầm của

em với anh.” Tôi đã lo đủ tiền cho đến khi vợ tôi sinh con, nếu còn thiếu thì bán nốt cái xe máy còn mua chịu của Hương kia. Tôi dự định là ra Tết sẽ tung thư lên mạng tố cáo. Chúng tôi đã xác định là trong trường hợp xấu nhất là cả 2 vợ chồng tôi bị bắt thì chúng tôi sẽ cho hai đứa con vào trại trẻ mồ côi. Tôi dặn vợ là nếu tôi bị bắt mà vợ tôi không bị gì thì ở ngoài cứ cố gắng nuôi con, không phải tiếp tế gì cho tôi cả.

Tôi in các lá đơn tố cáo để cả hai vợ chồng cùng ký và điểm chỉ; tôi cũng in riêng một bản cam đoan với nội dung là vợ tôi xác nhận tôi là người bình thường, khẳng định tội ác của những người liên quan và thừa nhận vai trò chính của cô ấy trong câu chuyện. Chưa hết, vợ tôi còn tự tay viết bản cam đoan rồi ký và điểm chỉ. Tất cả các văn bản đều được scan để phục vụ cho việc tung lên mạng. Tôi cũng chuẩn bị một bức thư bằng tiếng Anh để gửi cho các đại sứ quán và cơ quan đại diện nước ngoài ở Việt Nam (tôi tập hợp thành một nhóm email riêng).

Mặc dù năm hết Tết đến nhưng ông Triết vẫn không hề trả cho vợ chồng tôi một xu để ăn Tết.

Kế hoạch của tôi là mùng 6 AL ra Hà Tĩnh rồi tung thư tố cáo lên mạng, gửi tới các địa chỉ email mà tôi tập hợp được từ trước. Tuy nhiên, vì một số lý do tâm linh và cũng nhận thấy ra Tết chưa thể khởi sự việc lớn được, bởi người ta chưa tập trung cho công việc, nên tôi quyết định là đầu tháng 2 AL sẽ tung thư tố cáo lên mạng.

Ngày 6/1 AL (8/2/2011), tôi ra lại Hà Tĩnh để làm việc cho bác. Vợ tôi căn dặn lúc tôi rời Đông Hà là “hãy nhớ về thăm mẹ con em lần cuối trước khi anh tung thư lên mạng nhé”.

Ngày 8/1 AL, tôi quay lại Đông Hà để vợ viết lại Bản Cam Đoan. Bản trước dấu vân tay của vợ ở ngoài thì không sao nhưng chụp vào máy lại nhìn không rõ lắm. Ngày 10/1 AL (12/2/2011), tôi lại quay ra Hà Tĩnh rồi lên Hương Sơn.

Đến ngày 29/1 AL (3/3/2011), tôi nói dối với bác tôi là con ốm để xin về Đông Hà. Tôi dự định về thăm vợ con lần cuối trước khi tung thư tố cáo lên mạng như đề nghị của vợ. Tôi về đến Đông Hà thì vợ tôi cho biết là buổi sáng hôm đó, ông Triết đã gọi điện trực tiếp vào số máy của cô ấy. Ông thông báo là ngày 10/3/2011, người ta sẽ mời vợ tôi lên trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị để làm việc. Ông Triết nói, trước mắt ông sẽ trả lại số tiền của vợ chồng tôi, còn số tiền mà ông hứa cho chúng tôi thì “cho chú xin hoãn”. Ông cũng nói là chúng tôi sẽ phải viết cam kết là không tố cáo nữa, nếu tố cáo thì sẽ bị xử lý theo pháp luật. Vợ tôi nói là “tuỳ anh quyết định”. Tôi quyết định là để xem sao đã. Chúng tôi đã quá mệt mỏi rồi, chúng tôi cần lấy lại tiền để ổn định cuộc sống; hai vợ chồng thiếu công việc ổn định, cùng hai đứa con thơ và một đứa nữa sắp chào đời, trong khi nhà cửa và tiền bạc thì không có, tôi không được phép mạo hiểm. Tôi phải lo cho gia đình trước rồi sau thế nào hẵng hay.

Ngày 5/3/2011, tôi ra lại Hà Tĩnh. Sáng 11/3, chiều 11/3 và sáng 14/3, tại trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị, vợ tôi đã gặp và làm việc với ba sỹ quan Công an (một từ Hà Nội và hai ở Quảng Trị). Họ tỏ thái độ thân thiện và động viên vợ chồng tôi, họ nói là trong tuần tới (từ 14/3 - 19/3) sẽ trả lại số tiền của vợ chồng tôi mà ông Triết đang giữ. Mặc dù ba người Công an này nói họ là "đại diện" của ông Triết, nhưng tôi hiểu rằng họ chính là những người nằm trong nhóm sỹ quan Công an đứng đằng sau vụ bắt giữ tôi vào ngày 25/12/2009. Nhóm này vẫn theo dõi sát sao vụ việc của chúng tôi (điện thoại chính thức của vợ chồng tôi thường xuyên bị ghi âm). Họ biết tôi dự định tung thư tố cáo tiếp vào

đầu tháng 2 AL nên họ đã gây sức ép buộc ông Triết và những người liên quan khác phải thừa nhận vụ việc, nếu không khi tôi tung thư lên mạng tố cáo tiếp, họ sẽ ủng hộ vợ chồng tôi và công khai vụ việc. Và Bộ Chính trị đã buộc ông Triết làm “con dê tế thần”: nghĩa là, ông Triết thừa nhận việc đứng đằng sau vụ tôi “vu khống các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước”, và coi như ba ông kia (ông Nông Đức Mạnh, Nguyễn Tấn Dũng, Hoàng Trung Hải) không phạm tội gì. Dĩ nhiên, để nhóm sỹ quan Công an này đồng ý “xử êm” vụ việc, những người liên quan sẽ buộc phải chi một số tiền lớn để mua sự im lặng của họ (hoặc Bộ Chính trị phải chi từ ngân quỹ bí mật của Đảng). Điều đó cũng cho thấy mục đích “cao cả” của việc nhóm này bắt giữ tôi vào ngày 25/12/2009.

Họ nói vợ tôi viết tường trình về việc buôn rượu lậu và viết đơn đề nghị ông Triết phải trả tiền. Sau đó, họ kiểm tra sổ sách mua bán rượu ở chỗ chị Nguyễn Thị Hương (người giúp vợ tôi buôn rượu lậu dưới sự bảo trợ của ông Nguyễn Minh Triết và ông Ngô Quận). Họ bảo vợ hỏi tôi số tiền là bao nhiêu. Tôi nói với vợ là con số cuối cùng mà Hương thông báo trước khi việc buôn rượu lậu phải ngừng lại vì Công an tiến hành điều tra (vụ việc chúng tôi tố cáo) vào đầu năm 2009 là khoảng 6.500 tỷ VNĐ.² Tuy nhiên, họ cho biết là con số trong sổ sách của Hương không thể hiện đủ số tiền đó. Một viên sỹ quan Công an có cho vợ tôi 10 triệu VNĐ, bảo là “về cho cháu.”

Mấy ngày hôm đó, người tôi rất căng thẳng. Ngày 14/3/2011, tôi quyết định gửi thư cho thư ký của Nguyễn Thanh Phương, con gái ông Nguyễn Tấn Dũng:

TỪ: lehunglpa2009@yahoo.com
ĐẾN: diep.nguyen@vietcapital.com.vn
BCC: phamthihoai@onlinehome.de; hoaithipham@yahoo.de;
minhtrung_vm@yahoo.com; lytrinhchau@hotmail.com;
lytrinhchau@nhanchu.net

13:42 Thứ Hai, 14 tháng 3, 2011

Diệp thân mến,

Lẽ ra anh đã tung bức thư này lên mạng vào đầu tháng 2 AL vừa rồi. Tuy nhiên, ngày 29/1 AL (3/3/2011), ông Nguyễn Minh Triết đã gọi điện cho vợ anh báo là ngày 10/3, người ta sẽ gọi vợ anh lên trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị để làm việc. Ông Triết nói, trước mặt ông sẽ trả lại số tiền của vợ chồng anh, còn số tiền mà ông hứa cho vợ chồng anh thì "cho chú xin hoãn".

Sáng 11/3, chiều 11/3 và sáng 14/3, vợ anh đã gặp và làm việc với ba sỹ quan Công an (một từ Hà Nội và hai ở Quảng Trị). Nói chung, họ tỏ thái độ thân thiện và động viên vợ chồng anh, họ nói là trong tuần này sẽ trả lại số tiền của vợ chồng anh mà ông Triết đang giữ. Mặc dù ba người Công an này nói họ là "đại diện" của ông Triết, nhưng anh cho rằng những người này nằm trong nhóm sỹ quan Công an đứng đằng sau vụ bắt giữ anh vào ngày 25/12/2009. Họ biết anh dự định tung thư tố cáo tiếp vào đầu tháng 2 AL nên họ đã gây sức ép buộc ông Triết và những người liên quan khác phải thừa nhận vụ việc, nếu không khi anh tung thư lên mạng tố cáo tiếp, họ sẽ ủng hộ vợ chồng anh và công khai vụ việc.

² Lúc cao điểm, vợ tôi và Hương thuê một lúc 6 ô tô tải, chở rượu từ Lào về bán từ Đông Hà cho đến Sài Gòn, trong thời gian mà Chính phủ cấm nhập loại rượu đó (chủ yếu là Chivas), cứ khoảng một tuần là một đợt như thế.

Dù thế nào đi nữa, việc họ công khai gọi vợ anh lên trụ sở Công an tỉnh để làm việc cũng chứng tỏ họ sẽ xử lý vụ việc một cách nghiêm túc, tuy việc đưa các "bị can" ngoại hạng kia ra toà sẽ không xảy ra. Điều này vừa tốt cho đất nước vừa có lợi cho vợ chồng anh, và anh cũng chỉ mong có vậy thôi.³

Tuy nhiên, với kinh nghiệm xương máu của mình, thiết nghĩ anh cũng không nên đặt hết niềm tin vào họ. Vì vậy, anh muốn nhờ em gửi bức thư này cho chị Nguyễn Thanh Phượng, để chị Phượng gửi cho ông Nguyễn Tấn Dũng và những người liên quan khác. Anh không cần phải dấu giếm việc mình làm cũng như những "con bài" trong tay mình. Anh mong họ sẽ hiểu, thông cảm cho anh và làm những điều có lợi nhất cho bản thân họ, cho vợ chồng anh và cho cả đất nước nữa. Anh đã sẵn sàng chôn vùi tất cả những chuyện này; dù sao, đây cũng là bi kịch của gia đình anh.

Chân thành cảm ơn em,

Lê Anh Hùng

Tôi đính kèm các file liên quan. Tôi gửi BCC ra nước ngoài cho ba người là nhà văn Phạm Thị Hoài ở Đức, phóng viên Gia Minh của Đài RFA và anh Lý Trinh Châu của Đài RFVN ở Mỹ để phòng khi mình gặp chuyện gì thì bên ngoài sẽ biết được cơ sự.

Ngay buổi trưa ngày hôm sau, 15/3/2011, bác tôi (Trần Văn Định) đã gọi tôi vào nói chuyện. Ông cho biết là khuya hôm qua, một người bạn của ông là Phó GD Công an Hà Tĩnh đã gọi điện báo cho ông là người ta đã biết tôi sắp sửa tung thư tố cáo lên mạng. Ông bảo tôi nếu đúng thế thì phải dừng lại ngay, đừng để phải vào tù rồi ảnh hưởng đến người thân của mình. Tôi trình bày qua cho bác tôi biết rồi nói, “nếu người ta không trả tiền cho cháu thì cháu sẽ tung thư lên mạng tố cáo, còn nếu họ trả tiền cho cháu thì thôi. Việc cháu làm là đúng. Trước đây người ta bắt cháu vì vợ cháu phủ nhận câu chuyện, nay vợ cháu đã viết bản cam đoan, xác nhận cháu không bị bệnh tật gì cả và thừa nhận cô ấy mới là người dính líu trực tiếp.” Tôi nói thêm, “nếu cháu làm sai thì người thân của mình mới bị ảnh hưởng, còn nếu làm đúng thì không việc gì phải sợ”. Tôi cũng báo với bác tôi là sắp tới tôi sẽ nghỉ. Nếu họ trả tiền lại cho chúng tôi thì tôi sẽ không làm ở nơi rừng núi này nữa, còn nếu họ không trả tiền thì tôi sẽ tố cáo đến cùng.

Ngày 18/3/2011, ông Trương Tấn Sang vào làm việc với tỉnh Quảng Trị. Tuy nhiên, làm việc với ông Sang chỉ là Phó Bí thư TT Tỉnh uỷ Thái Vĩnh Liệu chứ không phải ông Lê Hữu Phúc, Bí thư Tỉnh uỷ, người nằm trong đường dây của ông Hoàng Trung Hải.⁴

Ban đầu, mấy viên sỹ quan Công an bảo vợ tôi là giữa tuần (ngày 16 hoặc 17/3/2011) là chúng tôi có tiền. Chúng tôi sẽ nhận một trước một nữa, sau đó viết giấy cam đoan là không tố cáo nữa trước khi nhận số còn lại. Ngày 17/3, vợ tôi đã đưa mẹ đi mở tài khoản tại Ngân hàng Vietcombank Chi nhánh Quảng Trị (CMND của vợ tôi vẫn đang ở khách sạn TONY trên đường Lý Thường Kiệt, nơi tôi trú ở đó từ ngày 9/11 – 9/12/2009). Sau đó họ lại nói là cuối tuần, song đến thứ Bảy vẫn chưa thấy gì. Họ nói là sang thứ Hai sẽ có tiền. Tôi quyết định là đến thứ Hai (21/3/2011) mà vẫn không có tiền thì tôi sẽ tung thư tố cáo lên mạng. Tôi biết là họ đang lo sợ và họ mà cứ dè dặt thế này thì tôi khó lòng

³ Ở đây, tôi đã nhận định sai. Sau khi ông Nguyễn Tấn Dũng và ông Hoàng Trung Hải vẫn tiếp tục là Thủ tướng và Phó TT khoá mới, tôi mới hiểu là trong vụ này người ta đã buộc ông Triết phải làm “con dê tế thần” cho nhóm Công an đứng đằng sau vụ bắt giữ tôi.

⁴ http://www.cpv.org.vn/cpv/Modules/Preview/PrintPreview.aspx?co_id=30110&en_id=450827

chịu đựng nổi. Theo nhận định của tôi, ông Triết sợ tôi nhận được tiền rồi thì sẽ nhân dịp Kỳ họp thứ 9 của Quốc Hội khoá XII khai mạc vào ngày 21/3/2011 để tung thư tố cáo lên mạng. Việc mấy tay sỹ quan Công an kia kiểm tra sổ sách ở chỗ Hương chẳng qua chỉ là để kéo dài thời gian thôi; ông Triết nhận bao nhiêu thì trả bấy nhiêu và ông ta còn cam kết là sẽ trả số tiền mà ông đã “hứa” cho chúng tôi, vốn lớn hơn số tiền buôn rượu rất nhiều, thì hà cớ gì phải bày trò “kiểm tra sổ sách” cho mất thời gian. Họ càng lo sợ sau khi tôi gửi thư cho con gái ông Nguyễn Tấn Dũng, mà hai nội dung có sức nặng nhất chính là Bản Cam Đoan của vợ tôi và Nhật ký của tôi. Chính vì thế, kỳ họp cuối cùng của Quốc Hội khoá XII ban đầu dự định là kéo dài khoảng 20 ngày đã bị người ta rút lại chỉ còn 8 ngày.

Sáng 21/3/2011, một viên sỹ quan Công an gọi điện cho vợ tôi báo là 2h chiều đến trụ sở Công an tỉnh để làm việc. Khoảng gần 3h, vợ tôi gọi điện cho tôi biết là họ nói sáng mai ra ngân hàng kiểm tra xem có tiền chưa. Đến lúc này thì sức chịu đựng của tôi đã cạn kiệt. Thực lòng mà nói, tôi dự định là sau khi nhận tiền xong tôi sẽ làm gì đó cho người ta biết “tên tuổi” mình, qua đó gây sức ép để giới lãnh đạo phải cải tổ chính trị, chứ không có ý định tố cáo tiếp. Vì tôi không phải là người cộng sản, nên tôi quyết không đập bằng tất cả để đạt được mục đích của mình.

Cơn giận bùng bùng, tôi chạy ngay lên phòng và bắt đầu gửi thư tố cáo đến hàng loạt địa chỉ trong và ngoài nước, đặc biệt là các cơ quan hữu quan ở Việt Nam, các cơ quan đại diện nước ngoài ở Hà Nội, từ nhiều địa chỉ email của mình, trong nỗi lo lắng thường trực là sẽ bị phía Công an dùng nghiệp vụ để phá ngang. (Tôi không dùng địa chỉ chính thức lehunglpa@yahoo.com vì sợ địa chỉ này bị chặn. Và chính vì sợ bị đánh phá nên mấy lần đầu tôi toàn gửi BCC tới các địa chỉ email cần gửi.)

Sáng sớm hôm sau, tôi bắt xe về Đông Hà. Trước đó, tôi đã viết thư để lại cho bác tôi. Trong thư, tôi cảm ơn thời gian gia đình bác cứu mang tôi, và xin mượn laptop của bác tôi trong một tháng. Tôi muốn dùng nó để tiếp tục tung thư tố cáo lên mạng. Vì sợ bác không cho mượn cho nên tôi không gọi điện cho bác khi đường đột ra về như thế.

Chiều tối ngày 22/3, tôi về đến Đông Hà. Tôi sợ vợ buồn nên không nói gì đến chuyện gửi thư tố cáo với vợ cả. Sáng hôm sau, một viên sỹ quan Công an (trong 3 sỹ quan Công an nói trên) nói với vợ tôi là về bảo tôi viết giấy yêu cầu những gì để chuyển cho họ. Tay này nói với vợ tôi, “Làm cho họ mất hết danh dự rồi còn gì.” Tất nhiên là vợ tôi không hiểu ý nghĩa của câu nói đó.

Tôi viết vào một tờ giấy A4 để vợ đưa cho họ. Nội dung là yêu cầu ông Nguyễn Minh Triết trả tiền cho chúng tôi để tôi chấm dứt việc tố cáo. Tôi có viết thêm, “Tôi mong Bộ Chính trị đưa ra lộ trình cải cách dân chủ cho đất nước. Đây là mong muốn chứ không phải là yêu cầu của tôi.”

Tôi tiếp tục gửi thư tố cáo qua mạng thêm 3 lần nữa vào các ngày 23, 25 và 27/3/2011.

Kính thưa quý vị,

Tôi khẩn thiết đề nghị quý vị chuyển bức thư này tới những người có trách nhiệm. Tôi cũng khẩn thiết đề nghị quý vị lên tiếng, góp phần vạch trần bộ mặt thật của những kẻ thủ ác đang "lãnh đạo" đất nước.

(Xin quý vị lưu ý file *Ban scan thu co chu ky va diem chi.tif* – 6 trang scan thư có chữ ký, điểm chỉ và bản cam đoan viết tay của người tố giác và nhân chứng.)

Đây là **LẦN THỨ TƯ** tôi gửi bức thư tố giác này đến hơn 3.400 địa chỉ email trong và ngoài nước (trong đó có đầy đủ các cơ quan hữu quan của Việt Nam: Công an, các bộ ngành, các tỉnh thành, báo chí...).

Xin trân trọng cảm ơn quý vị,

LAH

Chẳng thấy họ còn nói gì đến chuyện trả tiền cho chúng tôi nữa. Đến ngày 31/3/2011, tôi chuyên trả máy tính xách tay ra Hà Tĩnh cho bác tôi. (Tôi cũng buồn vì bác không thể hiểu tại sao tôi lại đường đột ra về rồi xách theo máy tính của bác như thế.)

Thượng tá Hoàng, Phó Thủ trưởng Cơ quan An ninh Điều tra Công an Quảng Trị, lúc này lại đóng vai trò cầu nối giữa vợ chồng tôi và ông Triết. Ông Hoàng nói là sắp tới ông Triết sẽ vào Huế để gặp vợ chồng tôi. Ông Hoàng cho vợ tôi tiền để mua sắm, chuẩn bị cho việc sinh nở, và cho tôi tiền mua máy tính xách tay mới.

Cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công* mà mấy lần trước tôi đã gửi kèm theo thư tố cáo còn thiếu các hình vẽ minh họa. Tôi đi scan các hình vẽ từ bản tiếng Anh rồi paste vào file MS Word và dùng textbox để đề tiếng Việt lên. Bằng cách đó, tôi có được bản sách hoàn chỉnh, dù chẳng biết tý gì về chuyện vẽ vời đồ thị.

Ngày 13/4/2011, vợ tôi đẻ mổ đứa thứ ba, Lê Thiên Nga, tại Bệnh viện Đa khoa Quảng Trị. Trước đó, tôi bảo vợ nhờ ông Hoàng nói với ông Triết là vợ tôi sắp đẻ, đề nghị ông trả tiền cho chúng tôi.

Ngày 14/4/2011, tôi gửi cuốn sách hoàn chỉnh qua mạng:

Kính thưa quý vị,

Trong thời gian chờ đợi nhà chức trách "trả lời" về vụ việc của mình, tôi xin trân trọng gửi tới quý vị bản dịch hoàn chỉnh (với đầy đủ các hình minh họa) của cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công* (Institutional Economics: Social Order and Public Policy).

Trong bối cảnh cải cách thể chế hay cải tổ hệ thống ở Việt Nam đang là đòi hỏi bức thiết hơn bao giờ hết, cuốn sách chắc chắn sẽ đem lại cho quý vị nhiều điều bổ ích, hoặc chí ít "độc giả sẽ hứng thú với cuốn sách và vận dụng cách nhìn mới về cuộc sống từ góc độ các thể chế kinh tế – xã hội" như hy vọng của các tác giả cuốn sách.

Xin chân thành cảm ơn quý vị.

Lê Anh Hùng

Ngày 24/4/2011, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 5, kèm theo cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công* đã chuyển sang định dạng PDF. Tôi cũng công bố blog <http://lehunglpa.blogspot.com/> của mình để phục vụ cho việc tố cáo công khai, nhưng chỉ vài giờ sau khi tôi bắt đầu gửi thư tố cáo đi, blog của tôi đã bị xoá sạch. Mấy ngày trước đó, tôi đã suy nghĩ rất kỹ. Nếu mình không "đánh" vào ông Nguyễn Phú Trọng (người từng tham gia vào vụ vợ vét công quỹ bí mật của Đảng với ông Nông Đức Mạnh, và bây giờ nằm trong liên minh ma quỷ Nguyễn Phú Trọng - Nguyễn Tấn Dũng - Hoàng Trung Hải) thì khó mà lay động được "hệ thống". Vì thế, trong lần tố cáo thứ 5 này, tôi đã chỉ đích danh sự dính líu bản thủ của ông Nguyễn Phú Trọng.

Ngày 25/4/2011.

Buổi sáng, viên Trưởng Công an Phường 5 (Thiếu tá Hùng) và ông Trưởng Khu phố 7, Phường 5, đột ngột tới nhà. Với lý do là kiểm tra hộ khẩu để chuẩn bị cho đợt bầu cử. (Trước đó, sau khi tôi gửi thư tố cáo 4 lần, viên cảnh sát khu vực - Thiếu tá Đoàn Kim Thuyết - đã đến nhà và bảo tôi lên Công an Phường 5 đăng ký tạm trú. Tôi đến trụ sở Công an Phường 5 và sau khi tôi đã khai xong những thông tin cần thiết vào biểu mẫu đăng ký tạm trú, viên Thiếu tá đưa cho tôi một tờ giấy A4, bảo viết cam đoan là không tố cáo nữa. Tôi đứng phất dậy ra lấy xe máy đi về mà không thềm nói thêm một lời nào.)

Tổng Bí thư kiêm Chủ tịch QH Nguyễn Phú Trọng phát biểu tại phiên họp thứ 39 của Ủy ban Thường vụ QH khoá XII: “Những sai phạm ở Vinashin đang được tiếp tục làm rõ chứ không có chuyện xuê xoa như lo ngại của nhiều người”.⁵ Liên minh ma quỷ Nguyễn Phú Trọng – Nguyễn Tấn Dũng – Hoàng Trung Hải đang có dấu hiệu lung lay?

Ngày 3/5/2011.

Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 6.

Ngày 7/5/2011.

Ông Trương Tấn Sang phát biểu trong cuộc tiếp xúc cử tri ở Quận 1, Tp HCM: “Trước đây chỉ một con sâu làm rầu nồi canh, nay thì nhiều con sâu lắm. Nghe mà thấy xấu hổ, không nhẽ cứ để hoài như vậy. Mai kia người ta nói một bầy sâu, tất cả là sâu hết thì đâu có được. Một con sâu đã nguy hiểm rồi, một bầy sâu là 'chết' cái đất nước này.”⁶

Ngày 8/5/2011.

Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 7.

Ngày 10/5/2011.

Tại Hà Nội, Tạp chí Cộng sản tổ chức Tọa đàm khoa học “Giải quyết tốt mối quan hệ giữa đổi mới kinh tế và đổi mới chính trị”.⁷

Ngày 11/5/2011.

Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 8.

Ngày 13/5/2011.

Trang web BBC Tiếng Việt đăng bài “Một số vụ kiện lãnh đạo trên thế giới”⁸, trong đó có đăng hình ông Nguyễn Tấn Dũng chụp với cựu TT Mỹ Bill Clinton (?). Ngày 15/5, trang Bauxite VietNam đăng lại bài này.⁹

Vợ tôi bắt đầu đi tiếp nhiều đoàn khách Công an từ Hà Nội vào. Họ đều động viên vợ chồng tôi cả tinh thần lẫn vật chất.

Ngày 14/5/2011.

⁵ <http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/18120/khong-co-chuyen-xue-xoa-voi-vinashin.html>

⁶ <http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/19800/-mot-con-sau-da-nguy-hiem-huong-gi-mot-bay-.html>

⁷ <http://tapchicongsan.org.vn/Home/PrintStory.aspx?distribution=977&print=true>

⁸ http://www.bbc.co.uk/vietnamese/world/2011/05/110513_lawsuits_vs_leaders_normalcy.shtml

⁹ <http://www.boxitvn.net/bai/21578>

Vợ tôi đi tiếp một đoàn khách Công an. Phía Quảng Trị có ông Lê Công Dung (Đại tá, Giám đốc CA tỉnh), ông Hoàng (Thượng tá, Phó Thủ trưởng Cơ quan An ninh Điều tra, người phụ trách điều tra vụ việc của tôi sau khi tôi bị bắt vào ngày 25/12/2009). Phía Bộ Công an có khoảng 10 người. Họ đi biển Cửa Tùng từ 3h30 chiều. Vì thứ Bảy nên Cửa Tùng rất đông khách. Họ dành cho vợ tôi nguyên một con tôm hùm. Một ông nhái giọng Quảng Trị bảo với vợ tôi “cố gắng lên, ông ấy sắp về hưu rồi”¹⁰. Vợ tôi nói với họ là “chồng cháu muốn nhờ các chú giúp đỡ.” Một ông nói, “giờ thì không cần phải giúp.”¹¹

Ngày 15/5, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 9.

Ngày 19/5, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 10.

Ngày 22/5, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 11.

Ngày 25/5, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 12.

Ngày 29/5, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 13.

Ngày 30/5/2011.

Tại phiên họp thứ 24 của Ban Chỉ đạo Cải cách Tư pháp, ông Nguyễn Minh Triết phát biểu là “việc cải cách tư pháp phải tiến hành từ từ vì nó ảnh hưởng đến cuộc sống của nhân dân” (chương trình thời sự VTV 19h).

Ngày 5/6, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 14.

Ngày 8/6, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 15.

Ngày 9/6/2011.

Thứ Năm, vợ tôi đi cùng ông Hoàng vào Huế và gặp ông Trần Đại Quang (Trung tướng, tân Ủy viên BCT) ở đây. Họ bảo vợ tôi về nói với tôi là “đừng nên làm gì nữa cả, thế nào rồi cũng có người ‘lên tiếng’”. Những người trong đoàn của ông Trần Đại Quang cho vợ tôi 20 triệu VNĐ. (Tôi đã đưa ảnh cho vợ nhận diện ông Quang.)

Ngày 12/6/2011.

Chủ nhật, vợ tôi vào Quảng Bình (biển Nhật Lệ) gặp đoàn khách từ Hà Nội vào. Vợ tôi đi từ 8h sáng với ông Hoàng. Hôm qua, ông Hoàng đã dặn, “ăn mặc cho đẹp vào kéo chú phải mang tiếng nhé, đây là đoàn khách trung ương đấy”. Nhưng tối vợ về tôi mới biết đây chỉ là đoàn khách của Bộ Công an, không có ông nào to cả. Họ bảo vợ về nói với tôi là đừng làm gì nữa để khỏi ảnh hưởng đến đất nước. Họ cho vợ tôi 5 triệu VNĐ. Không hiểu sao lại không có ai từ trên TW cả?

Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 16.

Ngày 19/6, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 17.

Ngày 22/6, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 18.

Ngày 26/6, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 19.

Ngày 25/6/2011.

¹⁰ Ý nói ông Nguyễn Minh Triết.

¹¹ Trước đây, vợ tôi đã gặp một số đoàn.

Ông Hoàng Trung Hải không xuất hiện trong vai trò Trưởng Ban Phòng chống Lũ Bão TW (đang cơn bão số 2) mà chỉ xuất hiện trong tin công bố quy hoạch khu du lịch Hồ Ba Bể. Ông Cao Đức Phát chủ trì Ban Chỉ đạo PCLBTW. (Trước đó, ngày 23 & 24/6: Ban Chỉ đạo PCLBTW họp hai lần nhưng không có cả ông Hải lẫn ông Phát.)

Tuần từ ngày 20-26/6/2011, ông Nguyễn Tấn Dũng không xuất hiện trên các chương trình thời sự của VTV. Đến thứ Hai, ngày 27/6, ông ta mới xuất hiện trở lại (tiếp đại sứ Thụy Sĩ sắp mãn nhiệm).

Ngày 29/6/2011.

Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 20 (kèm theo các file liên quan):

Kính thưa quý vị,

Đây là **LẦN THỨ HAI MƯƠI** tôi gửi bức thư tố cáo này đến hơn **4.800** địa chỉ email trong và ngoài nước, trong có cả đầy đủ các cơ quan hữu quan ở Việt Nam (Quốc Hội, Chính phủ, Ủy ban Trung ương MTTQVN, Viện KSNDTC, Tòa án NDTC, Công an, báo chí, các cơ quan bộ ngành, các tỉnh thành...) và các cơ quan đại diện nước ngoài tại Việt Nam (các đại sứ quán, tổ chức quốc tế).

Tôi **KHẨN THIẾT** đề nghị quý vị yêu cầu những người có trách nhiệm phải giải trình về vụ việc. Đây là một vụ việc **VÔ CÙNG NGHIÊM TRỌNG**, liên quan đến cả hiện tại lẫn tương lai của đất nước.

Với “cương vị” Tổng Bí thư, Chủ tịch Quốc Hội, Chủ tịch Hội đồng Bầu cử Trung ương, ông Nguyễn Phú Trọng, người từng tham gia vào các vụ tham nhũng vơ vét công quỹ của Đảng với ông Nông Đức Mạnh trước đây, đã tìm cách phù phép, biến tên trùm mafia khát máu, con quỷ đội lốt người Hoàng Trung Hải thành “Đại biểu Quốc Hội, đại diện cho ý chí và quyền lực của nhân dân!” Năm năm làm Chủ tịch Quốc Hội hẳn quá đủ để ngài GS-TS chuyên ngành “Xây dựng Đảng” hiểu rõ ý nghĩa thiêng liêng của những từ ngữ ấy! Ngày 15/4 vừa qua, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng còn ký quyết định bổ nhiệm “truyền nhân” của mình, Phó Thủ tướng “phụ trách kinh tế ngành” Hoàng Trung Hải, làm Chủ tịch Ủy ban An ninh Hàng không Dân dụng Quốc gia (!) Suốt mấy năm nay, năm nào hơn 80 triệu dân Việt Nam cũng nhờ ơn mưa móc của ngài Thủ tướng mà xây xập mặt mày vì lạm phát, ấy vậy mà ông Chủ tịch Quốc Hội vẫn xon xốt [“Thủ tướng đã điều hành đất nước năng động và quyết liệt”](#)¹². Rõ ràng, liên minh ma quỷ Nông Đức Mạnh – Nguyễn Tấn Dũng – Hoàng Trung Hải đã được thay thế bằng liên minh ma quỷ Nguyễn Phú Trọng – Nguyễn Tấn Dũng – Hoàng Trung Hải. Đất nước lại một lần nữa rơi vào tay một liên minh hắc ám.

Với việc tôi gửi thư tố cáo tới **LẦN THỨ HAI MƯƠI** ngay trong thời gian diễn ra cuộc bầu cử Quốc Hội khoá XIII như thế này, quý vị hẳn đã có thể tự rút ra kết luận rằng chỉ có “các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước” đã bán linh hồn cho quỷ mới khả dĩ trơ tráo và vô liêm sỉ đến vậy.

Chúng ta đang sống trong một chế độ **THỐI NÁT, BẤT NHÂN** với một nhà nước **TỘI PHẠM**. “Nhà dột từ nóc.” “Thượng bất chính, hạ tắc loạn.” Kỷ cương xã hội đang ngày càng bệ rạc, đạo đức xã hội đang ngày càng suy đồi. Chế độ này không còn gì là **THỂ THỐNG**, không còn gì là **LUẬT PHÁP**, không còn gì

¹² <http://vietnamnet.vn/vn/kinh-tri/14593/chu-tich-gh--thu-tuong-da-dieu-hanh-nang-dong--quyet-liet.html>

là ĐẠO LÝ nữa. Khi mà ở ngoài kia kẻ thù vẫn đang ngày đêm lăm le xâm chiếm bờ cõi, con thuyền đất nước rồi sẽ trôi về đâu?

Im lặng tức là đồng lõa với tội ác. Mà đây là TỘI ÁC với cả DÂN TỘC, TỘI ÁC với cả TỔ TIÊN và GIÓNG NÒI. Quý vị còn chờ đợi gì nữa mà chưa lên tiếng?

Quảng Trị, 29/6/2011

Lê Anh Hùng

Lưu ý:

File *THU TO CAO II* mà tôi đính kèm theo đây có chứa ảnh scan Bản Cam Đoan viết tay với chữ ký và điểm chỉ của nhân chứng, Quyết định Khởi tố Bị can của Cơ quan An ninh Điều tra Công an Quảng Trị và Quyết định Phê chuẩn Quyết định Khởi tố bị can ngày 31/12/2009 của Viện KSND tỉnh Quảng Trị đối với người tố cáo về tội “Vu khống các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước” (từ trang 1 đến trang 9 là các bản scan).

Khi gửi thư tố cáo lần thứ năm (24/4/2011), tôi đã thông báo blog <http://lehunglpa.blogspot.com> của mình để phục vụ cho mục đích tố cáo công khai. Nhưng chỉ vài tiếng đồng hồ sau khi tôi bắt đầu gửi thư tố cáo đi, người ta đã xoá sạch blog của tôi. Thiết nghĩ, chỉ chừng ấy thôi có lẽ cũng quá đủ để quý vị nhận ra bản chất của vụ việc.

Danh sách hơn **4.800** địa chỉ email mà tôi đã gửi thư tố cáo tới nằm trong file Address (đính kèm theo đây). Số địa chỉ này bao gồm Quốc Hội; Chính phủ; Mặt trận Tổ quốc Việt Nam; Viện KSND Tối cao; Toà án ND Tối cao; tất cả các bộ ngành; tất cả các đoàn thể ở trung ương; tất cả các UBND tỉnh, thành phố trực thuộc TW; tất cả các báo ở trung ương và địa phương; hầu hết các tạp chí; hầu hết các trường đại học; hầu hết các viện khoa học (tự nhiên và xã hội); vô số nhân sỹ, trí thức, văn nghệ sỹ; hầu hết các sở, ban, ngành ở Hà Nội, Tp Hồ Chí Minh; hầu hết các đại sứ quán Việt Nam ở nước ngoài; hầu hết các thương vụ Việt Nam ở nước ngoài; hầu hết các đại sứ quán và cơ quan đại diện tổ chức nước ngoài tại Việt Nam, v.v.

Gần đây, trên một vài tờ báo xuất hiện một số bài viết về “bệnh tâm thần”:

<http://tuanvietnam.vietnamnet.vn/2011-06-27-nguoi-ban-cua-benh-nhan-tam-than>

<http://www.vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/27096/con-tam-than-vi-bi-nhoi-thuoc-bo-mua-thi.html>

<http://www.sgtt.com.vn/Khoe-va-Vui/146414/Vi-sao-nguoi-ta-de-benh-tam-than.html>

<http://vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/23418/bao-dong-tha-rong-nhung--sat-thu--tam-than.html>

<http://vietnamnet.vn/vn/tin-nhanh/23704/chuyen-tri-thuc-bong-mot-ngay---hoa-dien.html>

Tần suất khác thường của chúng (28/6, 25/6, 18/6, 6/6, 2/6/2011) hẳn sẽ khiến nhiều người không khỏi “băn khoăn”. Để xác thực cho thư tố cáo của mình, tôi xin dẫn ra đây BẢN CAM ĐOAN của vợ tôi (người vừa là nhân chứng vừa đứng tên tố cáo cùng với tôi).

BẢN CAM ĐOAN viết tay kèm theo điểm chỉ và chữ ký của vợ tôi được chụp lại trong trang 6 của file *THU TO CAO II.doc*. Quý vị nào còn nghi ngờ về độ tin

cậy của nó thì hãy đối chiếu dấu vân tay trong BẢN CAM ĐOAN với dấu vân tay trong CMND của vợ tôi (nằm trong trang 9 của file *THU TO CAO II.doc*).

Quý vị chớ có ngạc nhiên nếu như thời gian tới đây trên các báo lại xuất hiện những bài viết kiểu như *Báo động: ngày càng có nhiều cặp vợ chồng cùng mắc bệnh tâm thần (!!!)*, v.v.

Xin nhắc lại là chúng tôi không muốn làm trò cười cho thiên hạ và càng không muốn đùa giỡn với pháp luật (sau khi đã một lần ném mùi tù tội).

Chân thành cảm ơn quý vị.

Lê Anh Hùng

Trong tháng 5/2011, ông Trương Tấn Sang đã một lần vào Quảng Trị. Ông Hoàng có nói với tôi là ông này sẽ thay ông Triết. Nhưng lần đó vợ tôi quên về nói với tôi.

Hôm ông Sang đi Lào, dự kiến ông sẽ đến Quảng Trị hoặc Huế vào ngày 8/6/2011 (ông Hoàng bảo vợ tôi thế) nhưng sau đó không thấy.

Bắt đầu từ ngày 9/6/2011, Báo *Năng Lượng Mới* đăng loạt bài lật lại vụ án Năm Cam. Hình như ông Trương Tấn Sang đang bị tấn công.¹³

Ngày 3, 4, 5/7/2011, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 21, 22 và 23. (Vì đang diễn ra Hội nghị TW 2 khoá XI nên tôi gửi liên tục 3 ngày hầu mong “âm vang” của nó “vọng” đến tai các vị uỷ viên BCHTW Đảng.)

Ông Hoàng nói là trong tuần từ ngày 4/7 đến 10/7/2011, người thay thế ông Lê Hồng Anh sẽ gửi tặng tôi một chiếc iPhone. (Ông Hoàng còn nói thêm là ông ấy dặn đừng cho vợ tôi biết.)

Ngày 10/7/2011.

Buổi trưa, mở trang dangcongsan.org xem, thấy tin về lễ bế mạc Hội nghị BCHTW lần thứ 2, khoá XI. Đọc diễn văn bế mạc và thông cáo về Hội nghị mà buồn não ruột. Việc sửa đổi Hiến pháp vẫn như tự chụp cho mình cái vòng kim cô.¹⁴

Khoảng 16h15, vợ tôi đi tiếp khách. Vợ tôi nói là ông Hoàng, ông Lê Xuân Đường và cả ông Lê Công Dung (Giám đốc CA tỉnh) cùng gọi. Tôi nóng lòng chờ xem vợ sẽ đưa tin gì về, để quyết định có tung thư tố cáo nữa hay không.

Xem thời sự (ông Nguyễn Phú Trọng đọc diễn văn bế mạc) thấy về mặt ông Nguyễn Tấn Dũng ra về đăm chiêu; còn ông Trương Tấn Sang thấy vẫn ung dung tự tại. Không biết tình hình thế nào.

7h30 tối, vợ tôi về cho biết là ngoài ông Lê Xuân Đường (Viện trưởng VKSND tỉnh), ông Hoàng, ông Lê Công Dung, ông Nguyễn Văn Định (Đại tá, Phó Giám đốc Công an tỉnh Quảng Trị), còn có 6 người từ Hà Nội vào; trong đó có một người mà ông Hoàng giới thiệu là chỉ đứng sau người thay ông Lê Hồng Anh, tức một thứ trưởng nào đó của Bộ Công an.

¹³ <http://www.petrotimes.vn/phong-su-dieu-tra/2011/06/vi-sao-co-nguoi-hung-trong-vu-nam-cam-bi-khoi-to-ky-cuoi>

¹⁴ http://dangcongsan.vn/cpv/Modules/News/NewsDetail.aspx?co_id=30257&cn_id=467876

Họ cho biết là người ta đã ép buộc ông Triết phải trả tiền cho vợ chồng tôi. Ông Triết nói là nửa tháng nữa ông sẽ trả hết tiền cho vợ chồng tôi. Họ nói là ông ta hứa thề thì mình nghe thề, chứ cũng không thể tin hết được. Một ông nói là trong trường hợp ông Triết không chịu trả tiền cho vợ chồng tôi thì ông sẽ bày cho vợ tôi viết đơn rồi ký, điền chỉ vào, đồng thời sẽ giao chứng cứ phạm tội của ông Triết cho chúng tôi. Nếu ông không chịu trả tiền cho chúng tôi thì sẽ kiện ông ra tòa. Lúc đó, ông Triết đã về hưu nên không sợ ảnh hưởng đến đất nước nữa. Họ nói là họ theo vụ này mãi cũng mệt. Muốn chấm dứt cho xong. Họ nói là chỉ ông Triết có tội, những người khác mới lên không có tội (?) nên đừng tố cáo mà tội người ta.¹⁵

Tôi vẫn quyết định tung thư lên mạng, lần thứ 24.

Trên chương trình thời sự VTV: Hôm khai mạc Hội nghị TW 2, hình ảnh ông Hoàng Trung Hải chỉ xuất hiện khoảng 2 giây, ở cuối khuôn hình (nói chung là rất khó nhận ra). Nhưng hôm bé mạc ông ta lại xuất hiện rất nổi bật, nhiều lần. Thậm chí người ta còn có tình cho thấy cảnh ông Hải quay sang trao đổi gì đó với người ngồi bên cạnh rồi cười tươi (!!!). Ông ta sẽ lại tiếp tục làm Phó Thủ tướng, sát cánh cùng Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng để “lãnh đạo” đất nước!

Ngày 11/7/2011.

Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 25. Khoảng 11h đêm, tôi mở trang BBC Vietnamese, thấy nói về “phương án nhân sự cấp cao”. Ông Dũng tại vị, ông Hải không khéo trở thành PTT thường trực (!!!).¹⁶ Thật không còn gì mà nói. Cũng có thể đây là lý do khiến ông Dũng đâm chiêu, tư lự khi bé mạc Hội nghị TW 2 (ông hình dung về 5 năm “kề vai sát cánh” sắp tới với “truyền nhân” Hoàng Trung Hải của mình chẳng?)

Bán xe máy Attila, mua xe máy Airblade mới, ông Hoàng cho 5 triệu VNĐ (ông bảo vợ tôi “về nói với Hùng”).

Ngày 12, 13, 14/7/2011: Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 26, 27, 28.

Ngày 17, 18, 19, 20/7/2011: Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 29, 30, 31, 32. (Cộng với 20 lần trước khi tôi bị bắt ngày 25/12/2009 là cả thảy 52 lần.)

Ngày 19/7/2011.

Ông Hải xuất hiện trở lại trên TV sau một thời gian khá lâu vắng bóng (trước đây hầu như chỉ xuất hiện trên báo), với sự “thấp túng” của bao gương mặt “khả ái”.¹⁷

Ông Hoàng gửi cho tôi một con cua.

Buổi tối, vợ đi tiếp ba đoàn khách Công an ở Đà Nẵng và Sài Gòn (đều có mặt ông Hoàng và ông Đường). Họ đều hỏi thăm tôi, bảo lũ kia là “khốn nạn”. Họ bảo tôi dịch sách như thế mà lại bảo là tâm thần à.

Một vài phản hồi từ những địa chỉ email mà tôi gửi thư tố cáo đến làm tôi rất ưu tư, tuy cũng có một số phản hồi ra dấu “ủng hộ”.

¹⁵ Tức là Bộ Chính trị đưa ông Triết ra làm con dê tế thần, ém nhem tội trạng tanh tưởi của những người kia.

¹⁶ http://www.bbc.co.uk/vietnamese/vietnam/2011/07/110711_vietplenum_personnel.shtml

¹⁷ <http://baodientu.chinhphu.vn/Home/Tong-Cong-ty-CP-Bao-hiem-Dau-khi-chuyen-doi-mo-hinh-quan-tri/2011/7/91701.vgp>

Ngày 20/7/2011.

Trả lời câu hỏi của phóng viên rằng trên mạng Internet có lưu truyền bản kiến nghị gửi QH của một số công dân về bảo vệ chủ quyền và phát triển đất nước trong tình hình hiện nay, Văn phòng QH và Ủy ban Thường vụ QH có nhận được bản kiến nghị này không, nếu có thì xử lý thế nào, ông Trần Đình Đán khẳng định: “Cá nhân tôi và Ủy ban Thường vụ QH chưa nhận được bản kiến nghị đó”.¹⁸

Một bản kiến nghị rầm rộ của các nhân sỹ trí thức gửi trực tiếp cho QH mà còn được trả lời như thế này, tôi nên hy vọng gì nếu gửi trực tiếp thư tố cáo cho “Quốc Hội” đây?

Sau đợt này, có lẽ tôi sẽ chấm dứt chuyện tố cáo. Tôi đã làm tất cả những gì có thể. Thật buồn cho đất nước, nhưng biết làm sao được.

Ngày 21/7/2011.

Xem thời sự truyền hình trực tiếp phiên khai mạc kỳ họp QH khoá XIII. Vẫn những gương mặt ấy. Ông Hoàng Trung Hải còn được Trung tướng Trần Đại Quang, tân uỷ viên BCT, Bộ trưởng CA tương lai, che chắn ngay phía trước (ông Hải ngồi sau ông Quang).

Đọc tin trên mạng (trang phamdinhtan blog), thấy người ta đề cập đến khả năng là ông Sang sẽ thay ông Dũng, ông Dũng lên làm Chủ tịch nước; ông Phạm Quang Nghị sẽ làm Chủ tịch QH chứ không phải ông Nguyễn Sinh Hùng. Nếu vậy thì trong Bộ Chính trị người ta đã bắt tay nhau cả rồi. Minh tố cáo nữa cũng chỉ vô ích thôi. Vì thế, chiều tối hôm đó tôi không buồn tố cáo nữa.

Ngày 22/7/2011.

Buổi sáng, tôi dự tính không tố cáo nữa. Buổi trưa, vợ tôi đi tiếp đoàn khách Công an của ông Hoàng.

Khoảng 5h40 chiều, mở mạng ra đọc thì thấy người ta đề cử ông Nguyễn Sinh Hùng làm Chủ tịch QH. Nếu thế thì chắc nội bộ Bộ Chính trị vẫn còn lúng củng lắm. Thế là tôi quyết tâm gửi thư tố cáo qua mạng lần nữa, lần thứ 53.

Tôi làm mới nội dung trang mặt, thư tố cáo giờ chỉ còn 9 trang ảnh scan các thư tố cáo đã ký và bản cam đoan của vợ tôi.

Phát hiện Tp HCM đã chặn thư tố cáo gửi từ địa chỉ lehunglpa@yahoo.com của tôi. (Hôm khai mạc kỳ họp thứ nhất Quốc Hội khoá XIII, thấy ông Lê Thanh Hải “sát cánh” bên ông Nông Đức Mạnh?)

Ngày 23/7/2011.

Tôi gửi thư ngỏ cho Đại biểu Quốc Hội Dương Trung Quốc, cùng với 16 địa chỉ email khác của các vị nhân sỹ, trí thức nổi tiếng.

Khoảng 7-8h tối, vợ tôi gặp và tiếp đoàn của ông Nguyễn Sinh Hùng. Đoàn đi từ Huế ra. (ông ăn một bát súp sậm, giá 1 triệu). Ông chỉ ngồi khoảng 30 phút. Ông có hỏi vợ tôi là “các cháu khoẻ cả chứ?” Nhưng sau đây vợ tôi thấy ông làm lý nên cũng chẳng nói chuyện với ông. Người ta (phía ông Nguyễn Sinh Hùng) đưa cho ông Hoàng 15 triệu để

¹⁸ <http://tuoitre.vn/Chinh-tri-Xa-hoi/447375/Quoc-hoi-danh-11-ngay-thao-luan-quyet-dinh-nhan-su-cap-cao.html>

ông đưa cho vợ tôi (bỏ trong phong bì). Họ có hỏi thăm tôi. (Về nhà tôi đã đưa ảnh để vợ nhận diện lại ông Hùng.) Không hiểu họ muốn chuyển cho tôi thông điệp gì đây?

Bức ảnh “thú vị”:

Chính phủ khoá XII đã cơ bản hoàn thành nhiệm vụ

Ngày 24, 25, 26, 27, 28/7/2011. Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 54, 55, 56, 57 và 58:

Kính thưa quý vị,

Tôi khẩn thiết đề nghị quý vị chuyển ngay bức thư này tới các vị đại biểu Quốc Hội khoá XIII cũng như những người có trách nhiệm khác.

Nếu việc tôi gửi thư tố cáo công khai đến lần thứ **NĂM MƯƠI TÁM**¹⁹ như thế này vẫn không đủ giúp quý vị vượt qua được sự hèn nhát và thái độ vô trách nhiệm (và với một số người là cả sự u mê) để cất lên tiếng nói của lương tri, của lý trí, yêu cầu những người có trách nhiệm phải giải trình toàn bộ vụ việc một cách nghiêm túc (không chấp nhận bất kỳ một lời giải thích xuê xoa theo kiểu “cả vú lấp miệng em” nào cả – chẳng hạn: “vợ chồng nó cùng bị bệnh tâm thần”!!!), đồng thời ông Hoàng Trung Hải vẫn được đề cử và vẫn được Quốc Hội khoá XIII phê chuẩn làm Phó Thủ tướng, thì quý vị sẽ phải chấp nhận thực tế sau đây:

Nhà nước này không còn là Nhà nước của dân, Nhà nước của Đảng, hay Nhà nước của Bộ Chính trị nữa, mà đây là Nhà nước của **TÊN TRÙM MAFIA KHÁT MÁU, CON QUỶ ĐỘI LỐT NGƯỜI** Hoàng Trung Hải; đồng thời, toàn bộ hệ thống chính trị cũng như tương lai của hơn 80 triệu “con Rồng cháu Tiên” và vận mệnh của một dân tộc bốn nghìn năm văn hiến đang nằm trong tay **TÊN TRÙM MA TUÝ, TÊN VIỆT GIAN BÁN NƯỚC, TÊN GIẾT NGƯỜI HÀNG LOẠT** Hoàng Trung Hải. Quý vị hãy còn “băn khoăn” là vì sao ư? Con quỷ này, cùng đồng bọn của hắn, đã và đang không chừa, thao túng và lũng đoạn tất cả.

¹⁹ Từ ngày 21/4/2008 cho đến ngày 25/12/2009 (khi tôi bị bắt) là 20 lần và từ ngày 21/3/2011 đến 28/7/2011 là 38 lần.

Tôi biết, chỉ riêng việc xoá các bức thư tố cáo của tôi cũng đủ khiến nhiều người cảm thấy phiền toái, thậm chí bức mình. Nhưng đây là trách nhiệm của một công dân, là lương tâm của một con người, tôi không thể nào không lên tiếng. Tội ác đã đáng ghê tởm nhưng việc tìm mọi cách bao che và dung dưỡng cho tội ác lại còn đáng ghê tởm hơn. Chúng tôi không muốn làm trò cười cho thiên hạ và càng không muốn đùa giỡn với pháp luật, sau khi đã một lần ném mùi tù tội. Quý vị hãy tự đặt câu hỏi rằng ở đâu trên thế gian này người ta có thể đùa giỡn với pháp luật như thế được? Vì vụ việc không chỉ liên quan đến vợ chồng tôi nên tôi mới dám làm phiền quý vị, rất mong nhận được sự ủng hộ và hợp tác của quý vị.

Trân trọng cảm ơn quý vị.

Quảng Trị, 28/7/2011

Lê Anh Hùng

Ngày 24/7/2011.

Phát hiện Tp HCM tiếp tục chặn thư gửi từ địa chỉ lehunglpa2009@yahoo.com.vn của tôi.

Ngày 27/7/2011.

Cái gì đây: Báo Vietnamnet đăng bài *Kỳ vọng ở Thủ tướng*.²⁰

Ảnh chụp ông Nguyễn Tấn Dũng và ông DTQ đăng trên Vietnamnet, sau khi tôi gửi thư ngỏ cho ông DTQ.

Ông Hoàng Trung Hải xuất hiện trở lại trong vai trò chỉ đạo Ban PCLBTW trên chương trình thời sự.

Ngày 28/7/2011.

Thứ Năm, không có bất kỳ tin gì về hoạt động của QH cả. Không có tin gì về hoạt động của các vị lãnh đạo, ngoại trừ tin bà PCT Nguyễn Thị Doan gặp mặt đoàn người có công

²⁰ <http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/32396/ky-vong-o-thu-tuong.html>

tỉnh Sóc Trăng. Bão vào gần hơn nhưng cũng không thấy ông Hải xuất hiện để chỉ đạo Ban PCLBTW. Hình như người ta bàn chuyện gì đó bí mật.

Vợ tôi vay của ông Hoàng 50 triệu cho đủ 170 triệu đưa cho ông Nguyễn Đình Hùng, Giám đốc Nông trường Cao su Côn Tiên, để mua đất cao su. Ông này đã giúp đỡ vợ tôi một thời gian dài, sau khi tôi bị bắt.

Hộp thư lehunglpa@yahoo.com bị phá lần đầu tiên, gửi thư đi rất khó.

Ông Hoàng “bày” cho vợ tôi xin tiền của ông sắp thay ông Lê Hồng Anh (tức ông Trần Đại Quang), để mua đất “làm nhà”, ông ấy đã hứa cho. Ông Quang nói là để ông thu xếp được thì ông vào, ông đang bận họp.

Ngày 29/7/2011.

Quốc Hội họp trở lại, bầu trưởng phó các ban QH (lẽ ra đã tiến hành từ hôm qua).

Ông Hoàng Trung Hải xuất hiện trở lại trong chương trình thời sự VTV trong vai trò chỉ đạo Ban PCLBTW.

Ông Nguyễn Tấn Dũng mặt mày nhớn nhác, ông Trương Tấn Sang suy nghĩ gì rất lung. Khi bỏ phiếu, thấy ông Dũng mặt không cười nổi, ông Nguyễn Phú Trọng cũng vậy (có lẽ chỉ hai ông này là không cười); ông Sang, trái lại, cười rất tươi, thậm chí còn tạo cử chỉ trước ông kính máy quay.

Chiều tối, vợ tôi đi tiếp đoàn khách của Bộ CA với ông Hoàng. Họ gồm 4 người, từ Hà Nội vào. Họ có hỏi thăm tôi và cho vợ tôi 5 triệu VNĐ.

Ngày 30/7/2011.

Lại điệp khúc “bệnh tâm thần” trên Vietnamnet: <http://vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/chuyen-dong-tre/32736/man-chat-nhung-giot-mo-hoi-tren-tam-bang-do.html>

Ông Hoàng Trung Hải lại đi đâu mà để ông Cao Đức Phát chỉ đạo sơ tán những 300.000 dân tránh bão?:

<http://www.cuuchienbinh.com.vn/index.aspx?Menu=1253&Chitiet=9692&Style=1>

Trong chương trình thời sự buổi trưa, ông Cao Đức Phát chủ trì Ban PCLBTW.

Chương trình thời sự buổi tối không xuất hiện Hải, mặc dù bão số 3 đã vào đất liền.

Ông Hải đi vào phía Nam:

<http://daibieunhandan.vn/default.aspx?tabid=73&NewsId=218977>

BT Cao Đức Phát vào kiểm tra tình hình bão lũ ở Nghệ An lại không được đưa tin trên chương trình thời sự:

http://www.dangcongsan.vn/cpv/Modules/News/NewsDetail.aspx?co_id=30106&cn_id=471147

Buổi trưa và chiều, vợ tôi tiếp đoàn khách Công an ở Hà Nội vào. Đoàn khoảng 15 người. Phía Quảng Trị có ông Hoàng và ông Lê Công Dung, Giám đốc CA. Họ có hỏi thăm về tôi và cho vợ tôi 20 triệu.

Quốc Hội hầu như không thấy họp. Chỉ có Ủy ban Pháp luật là thấy họp vào ngày 30/7 (buổi sáng), tất cả các ủy ban khác thấy họp ngày 29/7 (buổi tối). Theo Thông cáo số 7

của Quốc Hội thì ngày thứ Bảy và Chủ nhật (30 & 31/7) Quốc Hội nghỉ. (<http://daibieunhandan.vn/default.aspx?tabid=73&NewsId=218942>)

Đây là thông cáo số 6, về ngày làm việc 27/11:

<http://daibieunhandan.vn/default.aspx?tabid=73&NewsId=218743>

Như vậy ngày 28/7, QH không có thông cáo? Người ta bàn chuyện gì? Kể cả làm việc ở đoàn thì cũng phải có tin chứ.

Ngày 31/7/2011.

Vợ tôi chợt nhớ là trong tuần vừa rồi, chỉ cách độ vài ngày, ông Trần Đại Quang có vào Đông Hà. Ông từ Hà Nội vào. Hôm đó có ông Lê Công Dung (Giám đốc CA tỉnh), ông Hoàng, ông Lê Xuân Đường (Viện trưởng VKSND tỉnh). Ông Quang vào độ 1 tiếng rồi vào Huế để bay vào Sài Gòn. Ông có nói vợ tôi bảo tôi đừng làm gì nữa để khỏi ảnh hưởng đến đất nước. Tiền bây giờ đang ở trong tay ông Triết, họ sẽ tìm cách đề nghị ông Triết trả cho chúng tôi. Ông nói thời gian vừa rồi chính ông đã tạo điều kiện cho vợ chồng tôi có thu nhập để sống tạm (chuyện các đoàn Công an vào Quảng Trị, vợ tôi đi tiếp rồi họ cho tiền).

Ông có hứa với vợ tôi là khoảng tháng 10 hay 11 gì đấy ông sẽ cho một chiếc xe ô tô cũ của ông. Xe ông mới mua năm ngoái. Ông mua xe mới nên ông cho.

Ông Quang bảo vợ tôi mua một sim điện thoại để liên lạc riêng, chỉ gọi cho mình ông thôi.

Trước đấy tôi bảo vợ không lấy điện thoại iPhone nữa mà xin cái máy xách tay. Ông bảo vợ nói với tôi là hoặc để ông mua cho một cái độ 15 triệu, hoặc ông cho 20 triệu tiền mặt để tôi mua.

Buổi sáng, ông Hoàng gọi điện báo cho vợ là ngày mai sẽ lại tiếp khách từ Hà Nội vào.

Sau rất nhiều cân nhắc, tôi quyết định tạm dừng tố cáo, vì nghĩ là chắc người ta sẽ buộc ông Hải nghỉ sau khi thấy ông ta không còn xuất hiện ở điểm nóng “chống bão lụt” nữa.

Ngày 1/8/2011.

Gần trưa, tôi đi Cam Lộ, đến nhà Trần Văn Kiêm, “bạn tù” của tôi tại Trại Tạm giam Gò Dầu. Nhậu. Khoảng 3h chiều, vợ sợ tôi say nên đi taxi đến.

Vợ tôi cho biết: Ông Trần Đại Quang nói là ngày mai, chậm nhất là mốt, ông sẽ gửi 20 triệu vào để mua máy tính mới. Về tiền ở chỗ ông Triết, ông nói là ông sẽ giúp. (Ông Hoàng gọi điện báo vợ tôi lắp sim kia để liên lạc với ông Quang).

Ngày 2/8/2011.

Khoảng 10h sáng, đọc báo mạng thấy TT Nguyễn Tấn Dũng “đề cử” 4 Phó TT, trong đó có ông Hoàng Trung Hải. Thật không còn gì mà nói nữa. Người Việt trong và ngoài nước, cũng như dư luận quốc tế, đang dõi theo phiên “xử” phúc thẩm TS Cù Huy Hà Vũ. Ôi Việt Nam, bốn nghìn năm văn hiến!!!

Phát hiện thấy cả hộp thư le.hoang91@yahoo.com của tôi cũng bị phá.

Ngày 3/8/2011.

Quốc Hội phê chuẩn 4 PTT và 22 bộ trưởng. Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng “kê vai sát cánh” cùng Phó TT Hoàng Trung Hải.

Thật khốn nạn! Dòng giống con Lạc cháu Hồng bây giờ như thế này đây! Một mình tôi thì không thể làm được gì.

Các trang mạng “lề trái” như chhv.wordpress.com, phamdinhthan.wordpress.com và xuandienhannom.blogspot.com đột nhiên không truy cập được nữa.

Ngày 4/8/2011.

Ông Trần Đại Quang gửi cho tôi 20 triệu VNĐ để mua máy tính (nhưng không mua, mà để trả nợ và đưa tiền cho ông Nguyễn Đình Hùng mua phân bón cho cao su).

Ngày 5/8/2011.

Ông Trần Đại Quang lại gửi cho vợ tôi 10 triệu VNĐ (qua ông Hoàng) để thêm tiền mua điện thoại iPhone.

Xin lưu ý tin này trên trang *Ba Sàm* để biết là việc tôi gửi email hàng loạt cũng cực nhọc lắm:

Đăng bởi basamnews on 09.08.2011

Thông báo: Mấy bữa nay, dường như hệ thống thư điện tử của Yahoo “có vấn đề”, nên một số độc giả than phiền đã gửi email cho BS mà không nhận được hoặc nhận được trễ. BS vẫn trả lời hầu như tất cả các thư từ bà con gửi.

Vietnamnet lại tiếp tục loạt bài về “bệnh tâm thần” nổi tiếng của mình:

<http://vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/34586/bat-hanh-vi-lay-nguoi-tam-than-lam-chong.html>

<http://vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/33946/hoc-qua-hoa-dien--chui-ca-cha-me.html>

Ngày 11/8/2011.

Vợ tôi đi tiếp khách cho ông Lê Xuân Đường, đoàn khách Viện Kiểm sát ở Hà Nội. Họ cho vợ tôi 5 triệu VNĐ, nhưng sang ngày hôm sau ông Đường mới đưa.

Ngày 13/8/2011.

Vợ tôi tiếp khách của ông Hoàng và ông Lê Xuân Đường (khách là Công an Đà Nẵng).

Lũ đê tiện lại tiếp tục loạt bài về “bệnh tâm thần”:

<http://vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/34879/chuyen-dau-long-mot-kien-tuong-bi-tam-than.html>

<http://vietnamnet.vn/vn/tin-nhanh/36286/-lam-sao-de-khong-bi-tam-than-khi-di-ap-vong--.html>

<http://vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/phap-luat/37060/dau-long-con-tam-than-truy-sat-me.html>

<http://vietnamnet.vn/vn/tin-nhanh/37583/chuyen-phu-nu-ngan-ngo-bong-hoa--thanh-.html>

Ngày 27/8/2011.

Sinh nhật. Ông Hoàng cho 5 triệu, gửi qua vợ tôi. Ông Quang nói là sẽ gửi quà sau.

Ông Lê Hồng Anh tại lễ tổng kết nhiệm kỳ 2006-2010 của Hội đồng Lý luận Trung ương: “Theo đồng chí Lê Hồng Anh, nghiên cứu khoa học về lý luận chính trị phải bám sát hoạt động thực tiễn, phải đưa thực tiễn vào lý luận và đưa lý luận vào thực tiễn, góp phần đưa nghị quyết vào cuộc sống. Đặc biệt cần dân chủ trong thảo luận, tranh luận khoa học để làm sáng tỏ những vấn đề cuộc sống đang đặt ra.”²¹

Ngày 28/8/2011.

Gửi thư ủng hộ Bản Kiến nghị phản đối Thông báo cấm biểu tình của các nhân sỹ, trí thức ở Hà Nội.

Ngày 29/8/2011.

Ông Quang gọi điện bảo vợ tôi kiểm tra số tài khoản trước đây đã mở ở Ngân hàng Ngoại thương (mang tên mẹ vợ tôi, thời gian ông Triết chuẩn bị gửi tiền vào tháng 3/2011) để ông gửi cho một ít tiền.

Thời gian gần đây, vợ tôi dùng iPhone tìm được bức thư tố cáo của tôi trên mạng, mở ra đọc. Cô ấy rất xúc động về câu chuyện tôi viết, trước tình yêu của chồng. Vợ tôi nói là sẽ đọc cho kỳ hết. Dài quá.

Vợ tôi cho biết là ông Quang từng nói là sau này nên xuất bản câu chuyện thành sách.

Ngày 30/8/2011.

Ông Trần Đại Quang bảo vợ tôi nói mẹ đi mở tài khoản mới. (Ban đầu vợ tôi bảo ông gửi qua tài khoản của ông Lê Xuân Đường cũng được).

Ngày 1/9/2011.

Các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước vào lăng viếng Bác Hồ. Đồng chí Hoàng Trung Hải, học trò xuất sắc của Bác, cũng nghênh ngang vào viếng Bác.

Ngày 2/9/2011.

Một nhóm 20 sỹ quan Công an ở Hà Nội vào, có thêm ông Lê Công Dung, giám đốc CA tỉnh và ông Hoàng. Họ gặp vợ tôi và con gái út Lê Thiên Nga. Họ bảo chụp ảnh vợ con tôi để đưa ra ngoài kia. Họ nói với vợ tôi rằng tôi là người ngoài cuộc, nên họ chỉ chụp vợ con tôi thôi (để yêu cầu ông Triết trả tiền cho chúng tôi). Địa điểm là phòng khách phía sau trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị. Vợ con tôi đi taxi từ 13h đến khoảng 16h30 mới về.

Họ gửi lời hỏi thăm tôi và cho vợ tôi 10 triệu VNĐ. Ông Quang cũng nói là ông sẽ giúp.

Tôi thấy VTV đưa tin ông Nguyễn Tấn Dũng vào Huế. Tôi đoán thế nào ông ta cũng ra Quảng Trị, và vụ việc trên có thể là để “mở đường” cho ông ta.

Ngày 3/9/2011.

Ông Dũng từ Huế ra thăm Quảng Trị. Đúng như dự kiến!

Tôi tưởng ông ta chắc lâu lắm rồi mới vào thăm Quảng Trị, nhưng để cho chắc, tôi dò trên mạng thì hoá ra ông ta từng vào “thăm và chúc Tết” tại Quảng Trị ngày 8/2/2010, thời điểm mà tôi đã bị “nhốt” trong tù.²² Thật trâng tráo và trơ trẽn!

²¹ <http://www.tienphong.vn/thoi-su/549983/dan-chu-thao-luan-de-lam-sang-to-thuc-tien-tpov.html>

²² <http://daidoanket.vn/PrintPreview.aspx?ID=8528>

Ngày 4/9/2011.

Buổi sáng, ông Trần Đại Quang và một ông dưới ông Quang (vợ nghe người ta nói thế) gọi điện cho vợ tôi; họ hỏi thăm tôi, động viên và bảo cố gắng chờ đợi.

Buổi trưa, vợ tôi đi tiếp một nhóm Công an khác từ Hà Nội vào, khoảng 15 người, phía Quảng Trị chỉ có ông Hoàng đi theo. Họ cũng hỏi han tôi và cho vợ tôi 10 triệu VNĐ.

Ngày 7/9/2011.

Ông Nguyễn Tấn Dũng ôm hôn thăm thiết họ Đới, hành động chưa có tiền lệ của ông ta trước “các đồng chí Tàu khựa”.

Anh Sương ơi!
Nén cam hôn
Nén uất hận
Tiền Anh về lòng đất mẹ

Anh Sương ơi!
Kẻ giết Anh đang bày trò với quân
xâm lược

Ngày 13/9/2011.

Bạn tôi là Trần Hữu Tình ở Hà Nội vào Quảng Trị công tác, đến nhà chơi.

Ngày 14/9/2011.

Vợ tôi cho biết là hôm qua ông Quang có gọi điện, nói là có gửi quà Trung thu cho các cháu.

Thời gian gần đây mạng 3G Viettel của tôi bắt đầu có vấn đề. Mạng hay bị rớt, và khi truy cập thì xuất hiện tín nhắn “bạn đang truy cập ngoài vùng đăng ký”. Ngày 14/9, tôi đi ra cửa hàng Viettel hỏi thì ngay nhân viên cũng “thắc mắc”, bởi lắp sim khác vào thì không việc gì. (Thực ra thì tôi đã “nghỉ” từ lâu.) Tôi mua sim mới.

Buổi chiều, vợ tôi đi taxi đưa cả Thiên Nga đến trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị, ngoài mấy người quen ở Công an tỉnh còn có một bà “đặc phái viên” của ông Trần Đại Quang. Ông Quang gửi quà cho các cháu là 10 triệu VNĐ.

Vợ tôi còn cho biết thêm là hôm qua ông Quang có hỏi rằng “nếu sau này người ta thu xếp cho vợ chồng cháu nhà cửa ở Hà Nội thì vợ chồng cháu có ra ở không”? Vợ tôi nói là “có chứ sao không”. Ông cũng nói là người ta đã ‘họp bàn’ về chuyện của vợ chồng tôi.

Thời gian gần đây hiếm khi thấy mặt đồng chí Hoàng Trung Hải; tối 15/9, chính phủ họp phiên chuyên đề bàn về xây dựng các dự án luật, không có mặt “đệ tử ruột” của Thủ tướng. Ông ta đang ở Châu Âu, nhưng chỉ báo Chính phủ đưa tin, truyền hình không đưa tin (ngoại trừ một lần khai trương chi nhánh Ngân hàng IDBV ở Đức).

Đám tang nguyên Chủ tịch HĐNN Võ Chí Công ở Sài Gòn không thấy có mặt ông Nguyễn Minh Triết, mặc dù ông Trần Đức Lương vẫn có mặt. Xem ra các “đồng chí” của ông ta giờ cũng coi ông ta như một con chó ghê.

Lại điệp khúc “bệnh tâm thần” của Vietnamnet:

<http://vietnamnet.vn/vn/ban-doc-phap-luat/40182/dau-long-con-dien-dai-vac-thung-danh-bo.html>

<http://vietnamnet.vn/vn/ban-doc-phap-luat/39162/ba-70-nuoi-con-tam-than--chau-hoc-dai-hoc.html>

<http://tintuonline.com.vn/vn/suckhoe/500398/index.html>

Tại kỳ họp Ủy ban Thường vụ QH lần thứ hai (26/9-2/10), dự kiến chương trình làm luật cho kỳ họp Quốc Hội sắp tới, Bộ trưởng Hà Hùng Cường nói Luật Biểu tình là “sáng kiến” của TT Nguyễn Tấn Dũng. Trang *BBC Vietnamese* nhận xét là chưa thấy giới trong nước “bình luận” gì. Ở xứ sở này mà người ta dám tin là một luật như thế lại là do “sáng kiến” của Thủ tướng!!!²³

Từ đầu tháng 8 cho đến hết tháng 9/2011, tôi dồn hết tâm trí để rà soát lại hai cuốn sách mình đã dịch (*Friedrich Hayek: Cuộc đời và tư tưởng*²⁴; *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công*). Tôi đã sẵn sàng cho đợt “tấn công” mới vào dịp Quốc Hội họp.

Ngày 2/10/2011.

Tôi gửi một lúc 2 cuốn sách tới các địa chỉ qua mạng:

Kính thưa quý vị,

Xin trân trọng gửi tới quý vị tác phẩm *Friedrich Hayek: Cuộc đời và tư tưởng* (Friedrich Hayek - a Biography) của Alan Ebenstein.

Đây là cuốn sách về cuộc đời và tư tưởng của một danh nhân khoa học lỗi lạc. Ảnh hưởng của Hayek trong kinh tế và chính trị, đặc biệt là từ sau những năm 80 của thế kỷ 20, thật sâu rộng đến mức “hầu như không quá khi nói rằng, thế kỷ 20 là thế kỷ của Hayek”.

Cuốn sách đã được NXB Tri Thức ấn hành vào tháng 6/2007 dưới tiêu đề *Friedrich Hayek: Cuộc đời và sự nghiệp*. Tôi đã tu chỉnh và bổ sung thêm rất nhiều chú giải cho cuốn sách so với lần xuất bản trước. Bản quyền bản dịch Tiếng Việt thuộc về NXB Tri Thức và dịch giả. Vì lợi ích của cộng đồng nên tôi chấp nhận sẽ trả tiền bản quyền cho NXB Tri Thức theo yêu cầu của NXB.

Đây là bài giới thiệu cuốn sách đăng trên trang mạng của Liên hiệp các Hội Khoa học & Kỹ thuật Việt Nam (*Friedrich Hayek: Cuộc đời và sự nghiệp – Một cuốn sách gây ấn tượng mạnh*):

<http://www.vusta.vn/Temps/Home/template2/default.asp?nid=4B4F>

Tôi cũng xin gửi lại cho quý vị cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công*. Thời gian qua, tôi đã rà soát lại kỹ càng toàn bộ bản dịch, thay đổi một số khái niệm cho phù hợp hơn, chỉnh sửa các hình vẽ, viết lời giới thiệu, bổ

²³ Bộ Chính trị muốn xức “nước hoa toilet” cho xác chết chính trị Nguyễn Tấn Dũng. Ông ta thực ra giờ chỉ là “nấm nấm” trong tay kẻ khác. (Dĩ nhiên, ở đây còn có một khả năng nữa là ông ta muốn nhân tình trạng “cá mè một lứa” trong Bộ Chính trị để gây chút tiếng tăm cho mình trong lúc người dân ai nấy đều ngán ngẩm với ông ta, đồng thời qua đó còn phát đi một tín hiệu tích cực đến tôi.)

²⁴ NXB Tri Thức đã ấn hành tháng 6/2007 với tiêu đề *Friedrich Hayek: Cuộc đời và sự nghiệp*.

sung thêm nhiều chú giải cho cuốn sách. Ngoài ra, tôi còn đưa vào một vài nhận xét mà các học giả nổi tiếng trên thế giới dành cho tác phẩm (nằm phía cuối bản dịch, phần này không nằm trong nguyên tác tiếng Anh).

Xin chân thành cảm ơn quý vị,

Quảng Trị 2/10/2011

Lê Anh Hùng

Trong chương trình thời sự VTV, vẫn thấy PTT Hoàng Trung Hải phát biểu hùng hồn, chỉ đạo phòng chống bão lũ. Chương trình thời sự còn có cả một đoạn về “bệnh tâm thần” do uống rượu nhiều.

Ngày 3/10/2011.

Xem thời sự thấy ông Nguyễn Tấn Dũng (đang ở thăm Uzbekistan) mặt mũi không còn tự nhiên như mấy hôm trước. Có quảnh quay bộ sậu của ông Dũng, thấy mặt mũi ông nào ông nấy như đưa đám.

Ông Hoàng Trung Hải dẫn đầu đoàn công tác Chính phủ vào ĐBSCL để chống lũ. Người ta còn quay cảnh trẻ em, ý là ông Hải quan tâm đến việc bảo vệ an toàn cho trẻ em (!). (Thế mà có kẻ dám tố cáo ông ta bắt cóc và gây ra cái chết cho một bé gái 9 tháng tuổi, với sự tòng phạm của ông Nông Đức Mạnh và ông Nguyễn Tấn Dũng, nữa cơ đấy!)

Ngày 5/10/2011.

Thời sự VTV1 12h: Ban PCBLTW họp nhưng không thấy ông Hải.

Chương trình Thời sự VTV 19h: Chủ tịch Trương Tấn Sang họp Ban Chỉ đạo Cải cách Tư pháp; chỉ thấy phát thanh viên nhắc đến “nhà nước pháp quyền” thay vì “nhà nước pháp quyền XHCN” như mọi khi.

Báo Vietnamnet đăng bài: *Chủ tịch nước: Sửa Hiến pháp là ưu tiên số 1*. Nghe mà nức lòng nức dạ!²⁵

Vợ tôi cho biết là tình cờ gặp ông Ngô Quận giữa đường, khi ông đang ngồi trong ô tô. Ông nói, bây giờ ông bắt lức rồi. Ông muốn chuộc lỗi với vợ chồng tôi bằng cách tạo điều kiện cho vợ tôi buôn rượu ngoại như trước.

Ngày 6/10/2011.

Tôi chuyển 6.500.000VNĐ cho NXB Tri Thức (1,5 triệu tiền tạm ứng dịch cuốn *Kinh tế học thể chế* và 5 triệu tiền “tự giác” bồi thường cho việc tung cuốn *Friedrich Hayek: Cuộc đời và tư tưởng* lên mạng).

Đọc bài viết của “nhà nghiên cứu hiến pháp” Nguyễn Cảnh Bình (*Sửa Hiến pháp: Đi từng bước, không ảo tưởng*) trên Vietnamnet.²⁶ Vừa hụt hẫng, vừa bức xúc, tôi liền viết mấy dòng gửi cho báo và đồng gửi (cc) cho 15 nhà trí thức nổi tiếng khác, trong đó có Đại biểu QH Dương Trung Quốc.

Ngày 7/10/2011.

²⁵ <http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/42370/chu-tich-nuoc--sua-hien-phap-la-uu-tien-so-mot.html>

²⁶ <http://tuanvietnam.vietnamnet.vn/2011-10-05-sua-hien-phap-di-tung-buoc-khong-ao-tuong>

Buổi sáng mở email (lehunglpa@yahoo.com) thì nhận được thư phản hồi của ông Dương Trung Quốc với nhận xét: “Nhiều ý kiến của anh là xác đáng, xin cảm ơn - DTQ.” Chỉ vồn vẹn thế thôi nhưng nó khiến tôi vui mừng khôn tả.

Gần trưa, ông Nguyễn Đình Hùng, GD Nông trường Cao su Côn Tiên (ông đã giúp vợ tôi mua một số lô cao su từ số tiền mà các đoàn sỹ quan Bộ Công an cho vợ chồng tôi), gọi điện cho vợ tôi đi gặp. Vợ tôi về cho biết là ông Nguyễn Sư Thí, Chủ tịch HĐQT Cty Cao su Quảng Trị gặp ông Hùng, nói là người ta đồn ông Hùng bồ bịch này nọ với vợ tôi. Ông Thí nói: “Chồng nó mới đi tù về. Thành ấy tố cáo thế mà không bị gì là không phải vừa đâu. Con bé đó từng buôn lậu rượu, cũng không phải vừa đâu.”

Ông Hoàng nhắn tin cho vợ tôi biết chuyện ông Hùng có tâm sự với ông. Vợ tôi cũng kể là hồi tôi bị bắt, có lần tiếp một bàn nhậu trong đó có ông Thí này, ông ta đã đưa cả xấp bạc 50 triệu VNĐ, nói là vợ tôi lại ngồi với ông thì ông sẽ cho. Nhưng vợ tôi đã chửi vào mặt ông ta và bỏ về.

Ngày 8/10/2011.

Chương trình VTV1 lúc 18h đưa tin dài về bệnh trầm cảm (một chứng tâm thần), lại còn mời hẳn một cô trợ lý giám đốc một trung tâm gì đấy lên trao đổi về căn bệnh này (cô ta từng bị mắc bệnh này).

Người ta huy động “cả hệ thống chính trị” để chống lại một kẻ bị “tâm thần”!

Mấy hôm nay, gửi email đi rất khó.

Ngày 9/10/2011.

Bài viết sau đây trên báo Vietnamnet thì có vẻ “khách quan”:

<http://vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/42420/chong-bi-vo-ep-dua-vao-vien-tam-than.html>

Còn đây, nhiều khả năng đây là một trò bản thủ của lũ đê tiện:

<http://vnexpress.net/gl/xa-hoi/2011/10/tu-dot-xe-may-lam-chay-2-taxi/>

Ngày 10/10/2011.

Tôi gửi bài *Chính phủ & chính sách* nhờ nhà văn Phạm Thị Hoài biên tập.

Thêm một bài báo về “bệnh tâm thần”, lần này người ta còn chỉ ra thêm một đối tượng nữa là “bà mẹ cho con bú”:

<http://tuoitre.vn/Chinh-tri-xa-hoi/Song-khoe/459725/12-trieu-nguoi-Viet-mac-cac-chung-tam-than.html>

Ngày 11/10/2011.

Buổi sáng nhận được thư của chị Phạm Thị Hoài. Chị chỉ sửa vài lỗi chính tả, chứ không “can thiệp” gì cả. Tôi gửi thư đề nghị các báo đăng bài viết.

Ngày 12/10/2011.

Một loạt trang mạng đăng bài *Chính phủ và chính sách* (BauxiteVietnam, X-CafeVN, Dân Làm Báo, Thông Luận, Á Châu Tự Do...). Thật trên cả mong đợi.

Nhìn chung, họ đánh giá cao bài viết: “sâu sắc và giá trị”, “công phu”.

Ngay giữa buổi sáng, ông Hoàng đã gọi điện báo cho vợ ra Gio Linh lấy tiền (ông Trần Đại Quang đưa cho). Mặc dù mấy hôm trước đó ông Hoàng nói là ông Quang sẽ gửi cho

chúng tôi 20 triệu, nhưng lần này ông Hoàng lại đưa cho số tiền “bất ngờ” là 40 triệu VNĐ. Tôi nói với vợ, “Tiền ‘nhuận bút’ của anh đấy.” Vợ tôi không hiểu gì. Lúc này tôi mới nói cho vợ biết về bài viết mới gửi đăng báo của mình.

Buổi tối, chương trình thời sự VTV đưa tin về Diễn đàn Đầu tư Việt - Đức, có hình ảnh của PTT Hoàng Trung Hải nhưng chỉ thoáng qua.

Ngày 13/10/2011.

Buổi sáng, đột ngột cả Trưởng CA Phường 5 (Thiếu tá Hùng) và viên cảnh sát khu vực (Thiếu tá Đoàn Kim Thuyết) đến nhà. Họ nói là “chỉ ghé chơi thôi.”

Vợ tôi cho biết là buổi sáng ông Trần Đại Quang có gọi điện. Ông nói: “Chúc mừng Hùng. Nói cho Hùng biết. Chú cháu mình biết thế thôi.”

Nhạc sỹ Tô Hải tình ý phát hiện ra là Hội nghị TW 3 vừa rồi không còn “2 ông Tây râu xồm” chễm chệ trên đầu các vị UVBCHTW nữa.

Ngày 14/11/2011.

Viên cảnh sát khu vực lại đến nhà (anh ta cầm theo một loạt cuốn sổ tạm trú, nói là xe máy để ở nhà khác – làm ra vẻ là đi làm việc với nhiều nhà rồi tiện thể ghé vào nhà bà ngoại vợ tôi).

Anh ta có hỏi tôi vài câu (dịch sách...). Sau khi anh ta ra về, vợ cho biết là anh ta lừa lúc không có tôi để kín đáo dò hỏi vợ tôi về tôi. Vợ tôi nói là “chồng em lâu rồi không tung thư lên mạng nữa. Chỉ dịch sách và viết báo thôi.” Anh ta có nhắc tới “bài báo”. Vợ tôi hỏi, “Bài báo ấy làm sao à?” Anh ta nói là “không sao. Báo Hùng đừng gửi thư tố cáo nữa, dịch sách mà nuôi con.” Anh ta không dám hỏi tôi, vì đã biết tính tôi qua “sự cố” lần trước.

Buổi trưa, vợ tôi đi tiếp khách của ông Hoàng. Ông Hoàng cho biết là ông Quang dặn chúng tôi là “phải cẩn thận không lại bị bắt như lần trước. Nếu họ ập vào bắt thì phải tìm cách huỷ máy tính đi, thậm chí đập vỡ máy tính, USB” (?). Ông có nói là trước kia ông Quận đã “bỏ của chạy lấy người. Nếu ông Quận báo cho chúng tôi sớm thì tôi đã không bị bắt” (?). Ông Quang bảo ông Hoàng nói với vợ tôi là ngoài Bộ CA có nhiều phe phái.

Ông Hoàng còn đưa cho vợ tôi một chiếc nhẫn vàng trang sức nam và một dây chuyền nhỏ, cũng vàng trang sức, nhưng lại không nói là ai cho cả. Tôi nghĩ có hai khả năng: (i) người ta muốn dùng mấy thứ này để theo dõi chúng tôi, bằng cách lén cài thiết bị tinh vi vào trong đó, và (ii) một nhóm Công an nào đó muốn ngấm ngấm khích lệ tôi tiếp tục tố cáo.

Ngày 16/10/2011.

Vợ tôi nói là ông Quang có gọi điện hỏi thăm tôi. Ông khen bài báo của tôi, “không có gì để chê cả.”

Ngày 17/10/2011.

Tôi phổ biến thư ngỏ cho ĐBQH Dương Trung Quốc tới hàng loạt địa chỉ (4.800 địa chỉ email); lần trước (ngày 23/7/2011), tôi chỉ gửi tới 16 địa chỉ. Lần này, tôi có bổ sung thêm và còn kèm theo ảnh chụp scan Bản Cam Đoan viết tay của vợ tôi.

Ngày 18/10/2011.

Buổi sáng, ông Hoàng gọi điện cho vợ tôi; ông Quang cũng thế.

Ông Hoàng Trung Hải xuất hiện trong cuộc diễn tập chống sóng thần ở Đà Nẵng.

“Về vụ Vinashin, chắc chắn không để bị ‘chìm xuống’ mà sẽ tiếp tục được làm rõ và sẽ có báo cáo với cử tri.” Chủ tịch nước Trương Tấn Sang khẳng định như trên tại hội nghị tiếp xúc cử tri Quận 3 và Quận 4 ở Tp HCM ngày 18/10.²⁷

Ngày 19/10/2011.

Ban Tổ chức Trung ương phối hợp với Văn phòng Trung ương Đảng tổ chức trọng thể Lễ công bố Quyết định thành lập Hội đồng Lý luận Trung ương nhiệm kỳ 2011-2015. Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng đã đến dự và có bài phát biểu quan trọng:

Tình hình thế giới và khu vực hiện nay vẫn đang diễn biến phức tạp, biến đổi mau lẹ, khó lường, đã và sẽ tác động, ảnh hưởng tới tình hình nước ta. Trong tiến trình đổi mới, mở cửa và hội nhập quốc tế, chúng ta có những thời cơ lớn, để phát triển nhưng cũng đứng trước không ít khó khăn, thách thức. Thực tiễn đổi mới 25 năm qua đã cung cấp những kinh nghiệm quý giá, được Đảng tổng kết, khái quát thành lý luận, nâng lên thành những bài học, để xử lý mối quan hệ giữa thời cơ và thách thức cũng như nhiều mối quan hệ khác trong phát triển ở nước ta. Nếu đón bắt kịp và tận dụng được thời cơ thì thách thức, nguy cơ bị đẩy lùi; vượt qua được thách thức, nguy cơ thì thời cơ mới sẽ lại xuất hiện, tạo ra những thuận lợi mới cho sự phát triển. Ngược lại, nếu bỏ lỡ thời cơ thì thách thức, nguy cơ sẽ trở nên gay gắt, trầm trọng hơn; những thách thức, nguy cơ mới sẽ xuất hiện mà việc giải quyết nó sẽ khó khăn, phức tạp hơn nhiều, thậm chí có thể làm thất bại sự nghiệp của chúng ta.

... Chúng ta phải ra sức nghiên cứu lý luận từ thực tiễn sinh động chứ không thể giáo điều, chủ quan, tư biện, không thể tự bằng lòng với những kiến thức và kinh nghiệm đã có. Phát triển bền vững trong điều kiện thế giới ngày nay, nhất là trước những biến đổi dữ dội của môi trường và áp lực của kinh tế tri thức, nếu không có những đột phá mới về lý luận thì không thể tạo ra được tiền đề khoa học cho sự phát triển thực tiễn, cho chất lượng và hiệu quả hoạt động của Đảng và Nhà nước ta.²⁸

Ông Nguyễn Minh Triết xuất hiện trên chương trình thời sự VTV 19h, trong lễ kỷ niệm 55 năm ngày ra đời Phòng Bảo vệ Xứ uỷ Nam Kỳ (Trung ương Cục Miền Nam). Thấy mặt ông ta đầy vẻ căm hờn. Không hiểu ông ta đang căm hờn ai? Người ta thì càng già càng phúc đức, ông này thì ngược lại.

Ngày 20/10/2011.

Khai mạc Kỳ họp thứ 2, Quốc Hội khoá XIII.

Ông Hoàng Trung Hải bây giờ lại ngồi trước ông Trần Đại Quang.

Ông Hoàng và cả ông Trần Đại Quang bảo vợ tôi là “hãy mở quán nhậu”.

Ngày 21/10/2011.

²⁷ <http://www.sgt.com.vn/Thoi-su/154411/Khong-de-%E2%80%9Cchim-xuong%E2%80%9D-vu-Vinashin.html>

²⁸ http://www.dangcongsan.vn/cpv/Modules/News/NewsDetail.aspx?co_id=30257&cn_id=485612

Tôi gửi thư cho Bộ Chính trị (Hộp thư Tổ giác Tội phạm - Bộ Công An <toigiactoiapham@canhsat.vn>; Hộp thư Góp ý Cảnh sát - Bộ Công An <gopycanhsat@canhsat.vn>), và đồng gửi (cc) cho ông Dương Trung Quốc:

Kính gửi: CÁC VỊ UỶ VIÊN BỘ CHÍNH TRỊ

Tình hình đất nước hiện nay rất cần sự nỗ lực và hy sinh của quý vị. Vì vậy, tôi xin mạo muội đề xuất một phương án như sau:

1. Ông Nguyễn Tấn Dũng rút lui và để ông Trương Tấn Sang nắm chức vụ Thủ tướng (coi như đây là sự hy sinh của ông Nguyễn Tấn Dũng);
2. Ông Nguyễn Phú Trọng sẽ nắm luôn cương vị Chủ tịch nước;
3. Trong 2-3 năm, sau khi bản hiến pháp dân chủ mới ra đời và có hiệu lực, ông Trương Tấn Sang sẽ dẫn dắt đất nước trong giai đoạn mới;
4. Đảng CSVN có thể lấy lại tên Đảng Lao động VN hoặc có thể tách làm hai đảng khác nhau;
5. Các vị Ủy viên BCT hiện nay sẽ nắm các vị trí bộ trưởng tương ứng trong bộ máy chính quyền mới (chẳng hạn như Trưởng ban Tổ chức TW thì làm Bộ trưởng Nội vụ; Trưởng ban Tuyên giáo TW thì làm Bộ trưởng Thông tin – Truyền thông, v.v.); các vị ủy viên BCHTW Đảng thì nắm chức vụ chủ tịch các tỉnh thành, v.v.
6. Ông Hoàng Trung Hải thì nên ra nước ngoài sinh sống.

Về phía tôi, tôi xin cam kết là sau này tôi sẽ không tố cáo một ai cả cũng như không viết sách để nhắc lại câu chuyện này. Tôi chỉ đề nghị quý vị yêu cầu ông Nguyễn Minh Triết trả tiền cho chúng tôi để chúng tôi sinh sống (có thể chấp nhận phương án trả từ từ).

Vài lời ruột gan của tôi, vì tương lai của đất nước, kính mong quý vị xem xét. Rất mong sớm nhận được hồi âm của quý vị.

Trân trọng cảm ơn quý vị.

Quảng Trị, ngày 21/10/2011

Lê Anh Hùng²⁹

Báo chí bị hạn chế vào đưa tin về kỳ họp Quốc Hội (từ 30 thẻ sự kiện xuống còn 15 thẻ): <http://phamvietdao2.blogspot.com/2011/10/van-phong-quoc-hoi-oi-xu-voi-phong-vien.html>

Ngày 22/10/2011.

Không hiểu cả ngày Quốc Hội làm gì, chẳng thấy bất kỳ tin tức nào cả.

Buổi chiều, ông Hoàng gọi điện cho vợ tôi, nói là có thể ngày mai tiếp khách Công an từ Hà Nội vào.

Vợ tôi cho biết là ông Trần Đại Quang nói, “Vì việc chỉ liên quan đến cháu nên đừng kéo chồng cháu vào” (?).

Ngày 23/10/2011.

²⁹ Tôi không tỏ ra quá cực đoan mà sẵn sàng thoả hiệp vì lợi ích của đất nước.

Trang *Ba Sàm* cho biết về lễ công bố Quỹ Phát triển Sử học Việt Nam: “*Riêng cựu chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết tuy ở xa không đến được nhưng cũng gửi lời chúc và cá nhân ông đóng góp vào Quỹ Phát triển Sử học Việt Nam 2 tỷ VNĐ.*”

Vợ tôi đi tiếp khách từ 2h chiều, gồm 8 người của Bộ Công an, cả ông Hoàng nữa. Họ có gửi lời thăm hỏi tôi (họ xưng bác, chú, anh). Họ hỏi vợ tôi liên tục về vụ việc, nhiều giờ liền (liên quan đến ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải và ông Triết). Khiến vợ tôi rất đau đầu. Họ hỏi vợ tôi, “Cháu có biết là từng bị ông Quận bán đứng không?” Vợ tôi nói là mặt mũi họ đều rất tươi.

Vợ tôi cho biết là thời gian tôi đang “điều trị bắt buộc” ở Đà Nẵng, có một nhóm sỹ quan Công an ở Hà Nội vào. Vợ tôi đi tiếp và họ chúc cho vợ tôi say rồi bảo ký cái gì đó. Vợ tôi vẫn đủ tỉnh táo để không ký và ông Hoàng đã khéo léo bảo cô ấy về đi.

Theo dự kiến, vợ tôi chuẩn bị ra Hà Nội để làm việc.

Ngày 24/10/2011.

Buổi sáng, ông Trần Đại Quang gọi điện nói là Bộ Chính trị đang họp bàn về vụ việc của chúng tôi. Ông có nói là nhiều lúc muốn liên lạc với vợ tôi, thậm chí với tôi, nhưng ông sợ tôi đưa vào chuyện rồi tung lên mạng. Ông bảo vợ tôi nói với tôi là phải cẩn thận. Tôi biết ông sợ lộ ra vai trò của ông thôi. Với cương vị Bộ trưởng Công an, ông phải là người chịu trách nhiệm cao nhất về vụ việc liên quan đến chúng tôi.

Thực ra, chỉ có bọn họ hay giở trò hèn hạ và bần thiêu với tôi thôi, chứ tôi thì luôn “chơi” lịch sự và cao thượng với họ. Ít nhất là nhờ thế mà tôi còn “sống sót” đến lúc này.

Buổi trưa, vợ tôi đi Huế cùng đoàn sỹ quan Bộ Công an hôm qua, 5h chiều mới về.

Theo kế hoạch, vợ tôi sẽ đi với ông Hoàng ra Hà Nội. Tuy nhiên, tối muộn, ông Hoàng báo lại là mai vợ tôi đi một mình ra trước, còn ông ra sau.

Vợ tôi bảo mẹ đi chuộc chứng minh nhân dân ở khách sạn TONY trên đường Lý Thường Kiệt (nơi tôi cư trú từ ngày 9/11 - 9/12/2009) để mua vé máy bay. Số tiền nợ là 2.450.000VNĐ, họ giảm bớt cho 500.000VNĐ (do khi trốn khỏi khách sạn, tôi đã lại một số quần áo và đôi dép da ngoại), trả cho họ 1.950.000VNĐ.

Ngày 25/10/2011.

Sau một lần mua vé rồi hoãn chuyến, cuối cùng vợ bay chuyến hơn 15h từ Huế ra Hà Nội. Khoảng 16h30, vợ ra đến Hà Nội. Xe ô tô đón vợ tôi về nghỉ tại khách sạn Daewoo (giá phòng 100USD/đêm).

Buổi tối, vợ tôi ăn cơm với 3 người trong số 8 sỹ quan Bộ Công an vừa vào Đông Hà nói trên và một số người khác.

Buổi chiều, đọc bài báo trên Vietnamnet mà thất vọng: *Chấp nhận hay bỏ qua email tố cáo?*³⁰ Ủy ban Thường vụ Quốc Hội không chấp nhận hình thức tố cáo qua email, điện thoại, fax trong dự luật trình ra Quốc Hội, mặc dù trong phiên họp ngày 12/10, đa số thành viên đã nhất trí về việc chấp nhận các hình thức tố cáo này. Quả là Ủy ban Thường vụ QH đã tỏ thái độ “quyết liệt” với một kẻ bị “tâm thần” không một tác sắt trong tay như tôi. Xã hội bây giờ tội phạm nhan nhản thì cũng phải thôi.

³⁰ <http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/45294/chap-nhan-hay-bo-qua-email-to-cao-.html>

Báo điện tử Chính phủ còn ghi đích danh các đại biểu không ủng hộ: “Theo các đại biểu Bùi Văn Phương (Ninh Bình), Vũ Xuân Trường (Nam Định), Lê Thị Nguyệt (Vĩnh Phúc), các hình thức tố cáo qua thư điện tử, fax, hiện chưa có báo cáo đánh giá, bản thân một số hòm thư, đường dây nóng tại các trụ sở cũng chưa phát huy hiệu quả. Do vậy, để tránh bị lợi dụng để xuyên tạc, vu khống, gây rối trật tự, phát tán thông tin về việc tố cáo gây ảnh hưởng xấu đến danh dự, uy tín của người khác hoặc cản trở hoạt động bình thường của các cơ quan nhà nước, không nên bổ sung các hình thức này vào trong Luật.”³¹

Trong một động thái hiếm hoi, chương trình thời sự VTV 19h cho phát ý kiến của Đại biểu QH Nguyễn Sỹ Cương về việc ủng hộ hình thức tố cáo qua email.

Ngày 26/10/2011.

6h sáng, vợ tôi làm việc với họ tại một phòng họp của khách sạn Daewoo. Cả thầy là 10 người, trong đó có 3 người trong số 8 sỹ quan Bộ Công an vừa vào Đông Hà gặp vợ tôi, 2 người nước ngoài (chắc là người của một hai đại sứ quán nào đó) và 5 người khác hoàn toàn lạ mặt, vợ tôi chưa gặp bao giờ. Tất cả đều rất nghiêm trang. Họ hỏi vợ tôi độ gần 1 tiếng, chủ yếu là liên quan đến ông Triết. Họ cũng có hỏi qua về ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải. Hai người nước ngoài hỏi qua phiên dịch.

Mấy viên sỹ quan Bộ Công an đưa cho vợ tôi một phong bì 5 triệu VNĐ, gọi là tiền lộ phí. 10h sáng, vợ tôi đi tàu về, 12h đêm mới tới Đông Hà. Tôi ra ga Đông Hà đón vợ. Vợ tôi cho biết là ông Hoàng nói rằng “ông Quang muốn đập chết cha Triết” (?).

Ngày 27/10/2011.

Buổi tối, vợ nói là có mấy bà Công an ở Hà Nội mới vào Đông Hà, lần trước họ đã giúp đỡ vợ chồng tôi. Họ nói vợ tôi đưa con đến khách sạn ngủ với họ. 8h tối, vợ tôi bế con gái Thiên Nga đi taxi đến khách sạn với họ.

Tôi mua sim 3G mới, nhưng rồi vẫn bị chặn, mạng chậm, cứ khoảng 1 phút là bị rớt.

Ngày 28/10/2011.

Buổi sáng, 8h30 vợ tôi đưa con về. Vợ tôi cho biết là có 6 bà Công an. Có một bà hôm nọ gửi cho vợ tôi một dây chuyền và một chiếc nhẫn nam mà tôi đã kể ở trên.

Vợ tôi cho biết là suốt đêm họ cứ hỏi hết chuyện này sang chuyện khác, liên quan đến vụ việc của chúng tôi, kể cả những tình tiết mà tôi kể trong câu chuyện như chuyện vợ tôi đi xin việc làm rồi bị ngắt xiu. Vợ tôi nói chắc là họ ghi âm.

Buổi chiều, ông Hoàng gọi điện cho vợ tôi. Ông dặn là họ hỏi gì thì khai nấy.

Buổi tối, vợ tôi lại ôm con gái đến khách sạn ngủ với họ.

Ngày 29/10/2011.

Buổi sáng, vợ tôi về sớm và cho biết là tối qua họ ngủ sớm, không hỏi như hôm qua nữa.

7h40 sáng, vợ tôi đi Huế với mấy bà Công an kia. Ông Hoàng có nói là vào đây có việc nữa, nhưng ông không nói là có việc gì.

³¹ <http://baodientu.chinhphu.vn/Home/Quoc-hoi-thao-luan-du-thao-Luat-To-cao/201110/101156.vgp>

Thời gian gần đây, nhiều bài viết có tính thời sự và “cấp tiến” trên Vietnamnet bị chặn: *Số phận độc tài; Vận nước; Nhà nước có dám bỏ kinh doanh*; cuối cùng là cả trang TuanVietnam của Vietnamnet bị chặn hoàn toàn, tôi không truy cập được.

Vợ tôi đi vào Huế với 6 bà Công an kia cùng ba ông sỹ quan Bộ Công an (trong số 8 người gặp vợ tôi ở Đông Hà và 10 người gặp vợ tôi ở khách sạn Daewoo trước đây). 4h chiều vợ tôi mới về.

Buổi tối, vợ tôi lại ôm Thiên Nga vào khách sạn ngủ với mấy bà kia.

Ngày 30/10/2011.

Buổi tối, vợ tôi lại tới khách sạn ngủ với mấy bà Công an kia.

Ngày 31/10/2011.

Buổi trưa, vợ tôi đi tiếp khách với mấy bà Công an kia. 4h chiều, vợ tôi đưa cả cu Tý và Mimi đi Huế với họ (theo yêu cầu của họ), rồi ngủ lại. Thiên Nga ở nhà với bà ngoại.

Phát hiện một bức ảnh nhiều ý nghĩa trên báo mạng.

Đại biểu Dương Trung Quốc (phải) trao đổi với Bộ trưởng Bộ Công an Trần Đại Quang bên hành lang kỳ họp Quốc hội thứ hai – Ảnh: Hải Hà³²

Ngày 1/11/2011.

10h30 sáng, vợ và 2 con mới từ Huế ra. Vợ tôi cho biết là tối qua ông Trần Đại Quang gọi điện động viên vợ chồng tôi.

Hôm qua đi Huế với 2 bà Công an, có thêm một nam sỹ quan CA mới từ Hà Nội vào nữa. Họ làm việc ra vẻ bí mật lắm, họ có chụp ảnh vợ và hai con tôi. Họ chỉ hỏi chuyện liên quan đến ông Nguyễn Minh Triết thôi. Họ cho vợ 10 triệu VNĐ.

Theo kế hoạch, Chủ nhật tới, vợ tôi ra Hà Nội.

³² <http://www1.vtc.vn/345-307648/xa-hoi/chinh-tri/dbqh-duong-trung-quoc-noi-ve-kich-cau-niem-tin.htm>

Buổi tối, vợ tôi đưa Thiên Nga tới khách sạn ngủ với mấy bà Công an kia để sáng mai đưa con gái vào Huế khám, họ có người quen ở Bệnh viện TW Huế.

12h30, tôi gửi bài viết mới (“Sự bắt lực của Trung ương, sự vô hiệu của các thiết chế dân chủ ở địa phương và hệ lụy”) cho trang *Bauxite Vietnam*. Nhưng không ngờ trang blog của nhà văn Phạm Viết Đào lại đăng ngay trong buổi chiều hôm đó. Nhà văn PVD còn viết lời giới thiệu cho bài viết “của PGS.TS Lê Anh Hùng”. Vì ông chưa biết gì về câu chuyện của tôi (tôi không gửi thư tố cáo cho ông), và tôi lại đồng gửi (cc) bài viết cho một loạt vị nhân sỹ, trí thức tên tuổi nên chắc ông nghĩ trình độ của tôi cũng phải “cỡ” đó. Tôi phải hồi âm ngay cho ông:

Thưa nhà văn Phạm Viết Đào,
Trước hết, rất cảm ơn thịnh tình của nhà văn. Nhưng tôi chỉ là “cử nhân” thôi (không thạc sỹ, không TS, và chưa bao giờ trong mơ thấy mình là [pg] sư cả), bác quảng cho tôi cái PGS.TS vào thì chết thật.
Mong bác chỉnh sửa “sự cố” chết người này nhé.
Một lần nữa, cảm ơn bác rất nhiều.
Lê Anh Hùng

Ngày 2/11/2011.

9h sáng, vợ tôi đưa Thiên Nga (khám ở BV Huế) ra.

9h30, ông Hoàng đến đầu hẻm bảo vợ tôi đi gặp mấy người ở Bộ Công an mới vào. Ông chờ vợ tôi đến ngã ba Nhà máy Xi măng Quảng Trị, sau đó vợ tôi đi xe ô tô của họ vào Huế gặp một nhóm sỹ quan của Bộ Công an. Họ hỏi chuyện ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải (họ hỏi một lúc lại nghỉ, vì biết hỏi nhiều vợ tôi mệt). Đến khoảng 3h chiều vợ tôi mới ra. Vợ tôi cho biết là có nhiều người, họ cứ đi ra đi vô khiến vợ tôi không biết là mấy người cả. Khi hỏi, họ yêu cầu vợ tôi tắt máy điện thoại.

Tôi phát hiện 1 comment về bài viết của tôi trên blog của nhà văn Phạm Viết Đào:

12h33 2/11/2011

Nặc danh nói...

Bác Đào ơi, em thấy nguy hiểm cho bác quá! Kính nể và kính phục bác!
Cầu mong cho bác mọi sự tốt lành!

Các nhận xét trên mạng về bài viết: “kỳ công và tâm huyết”, “thuyết phục”, “đẫn chứng hùng hồn”...

Ngày 3/11/2011.

Khoảng 4h chiều, vợ tôi lại đưa cả Thiên Nga vào Huế, đi taxi vào. Vợ tôi gặp 3 sỹ quan của Bộ Công an. Họ lại hỏi về ông Nông Đức Mạnh, Nguyễn Tấn Dũng, Hoàng Trung Hải; họ cũng hỏi nhiều về Trọng³³. Sau đó vợ tôi về khách sạn ngủ. Sáng hôm sau, họ

³³ Sếp cũ của vợ tôi ở Công ty May Việt Tiến, trùm ma túy, đàn em của ông Hoàng Trung Hải, sau đó lại dùng chứng cứ phạm tội của ông Hải để không chế ông Hải và buộc ông Hải đưa chứng cứ phạm tội của ông Nông Đức Mạnh và ông Nguyễn Tấn Dũng để không chế cả 2 ông này. Về sau, Trọng đã bị ông Hải giết. Các tình tiết cụ thể tôi đã trình bày trong phần chi tiết của câu chuyện kèm theo thư tố cáo.

cho xe chở vợ tôi về. Họ nói là đi taxi hết bao nhiêu tiền, kê lại rồi đưa cho ông Hoàng để hôm sau thanh toán. Họ cho biết là họ đi theo nhiệm vụ chứ không có tiền. Họ cũng hỏi về ông Nguyễn Minh Triết, và họ có vẻ ghét ông này lắm.

Ông Trần Đại Quang nói với vợ tôi, “Đây là nhóm mới. Cháu có gì khai nấy, cẩn thận.”

Họ cũng nói là Chủ nhật tới, vợ tôi sẽ ra Hà Nội. Ra đó sẽ có tiền.

Bài *Chính phủ và chính sách* vẫn đều đặn có người đọc (tôi theo dõi qua số lần truy cập). Điều đó chứng tỏ là bức thư ngỏ gửi ĐBQH Dương Trung Quốc của tôi (trong đó có đường link tới bài viết đăng trên các trang mạng) vẫn đang tiếp tục lưu hành rộng rãi.

Ngày 5/11/2011.

Chiều tối, mấy bà Công an hôm trước lại gọi điện bảo vợ tôi đến khách sạn. Vợ tôi lại ôm Thiên Nga đến ngủ với họ.

Ngày 6/11/2011.

Sáng về, vợ tôi cho biết là họ có 5 người, 2 nữ và 3 nam. Một viên sỹ quan Công an nói là “yên tâm, chịu khó chờ. Nếu hấn không chịu trả thì đưa hấn ra toà.” “Hấn” ở đây là ông Nguyễn Minh Triết. Họ nói là ông Triết lý lợm lổm. Lúc thì nói là không giữ tiền của vợ chồng tôi, lúc thì nói là giữ một ít. Họ nói là sao giữ một ít thì không trả đi. Ông ta nói là do làm ăn thua lỗ nên chưa có trả.

Họ cho vợ tôi 10 triệu VNĐ.

Họ nói là khi nào có gì thì họ sẽ gọi cho vợ tôi ngay, chứ chưa ra Hà Nội bây giờ.

Xem chừng là có nhiều nhóm muốn điều tra vụ này đây, thành ra rất phức tạp. Ông Trần Đại Quang cũng nói là vụ này rất phức tạp.

Chiều tối, vợ tôi lại đưa con gái Thiên Nga vào Huế. Vợ tôi đi taxi đến Công an tỉnh rồi xe của Công an tỉnh chở vào Huế.

Vợ tôi gặp một nhóm khác, 8 người. Họ hỏi khoảng 2 tiếng; 2 người hỏi, còn lại chỉ ghi chép. Họ hỏi từ đầu đến cuối câu chuyện (liên quan đến 3 ông Mạnh, Dũng, Hải và ông Triết). Họ không cho vợ tôi tiền. Tối, vợ tôi ngủ ở khách sạn. Sáng hôm sau, họ cho xe chở vợ con tôi về.

Ngày 7/11/2011.

Buổi trưa, vợ tôi lại đi tiếp khách ở thị xã Quảng Trị. Một đoàn khách 7 người, họ cho xe đón rồi chở vợ tôi vào thị xã Quảng Trị. Họ cho vợ tôi 20 triệu VNĐ.

Vợ tôi về cho biết là ông Hoàng mượn mất 20 triệu kia để đánh bài.

2h45 chiều, vợ tôi lại đưa cả Thiên Nga vào Huế. Xe của Công an tỉnh đón. Nghe nói là vào gặp một đoàn khách của đại sứ quán nước nào đó. Họ yêu cầu gặp vợ tôi, và họ ở Huế chứ không ra Đông Hà.

Ngày 8/11/2011.

Vợ tôi về nhà lúc 10h sáng. Xe của họ chở đến Công an tỉnh và vợ tôi bắt taxi về.

Vợ tôi cho biết là có 5 người của Đại sứ quán Mỹ và một phiên dịch. Tay phiên dịch nói với vợ tôi: “Yên tâm đi, đợt này họ làm mạnh đấy, rồi sẽ lấy được tiền.”

Họ cho biết là vợ tôi sẽ làm việc với ông Mạnh, ông Triết, ông Dũng ở Hà Nội. Họ nói là có nhận được thư của tôi.

Buổi trưa, vợ tôi đi tiếp khách với họ: 5 người của Đại sứ quán Mỹ, 2 lãnh đạo của Công an tỉnh Thừa Thiên Huế, 1 phiên dịch. Ông Hoàng không có mặt. Họ nói là ông Hoàng làm “ô nhiễm” và dặn vợ tôi là “đừng tin ai cả”.

16h vợ tôi về thì 16h25 lại đi tiếp vào Huế. Xe Công an đón, nghe nói là vào gặp đoàn ngoại giao khác.

Đọc các báo mạng “lề trái” thấy người ta trích dẫn nhưng câu nói “đề đòi” của ông Nguyễn Minh Triết:

- ❖ “Chúng ta có chánh nghĩa sáng ngời.”
- ❖ “Mỗi chiến thắng của Nga đều như là chiến thắng của chúng tôi. Chúng tôi ủng hộ Nga trong xung đột với Gru-di-a.”
- ❖ “Có người ví von, Việt Nam - Cuba như là trời đất sinh ra. Một anh ở phía đông, một anh ở phía tây. Chúng ta thay nhau canh giữ hòa bình cho thế giới. Cuba thức thì Việt Nam ngủ, Việt Nam gác thì Cuba nghỉ.” (Phát biểu trong chuyến thăm Cuba năm 2009.)
- ❖ “Tôi hoan nghênh ông Obama. Ông ấy tuyên bố đóng cửa nhà tù Guantanamo mà. Nhưng mà tôi nói rằng “Ông Obama ơi, vấn đề này là khó lắm đó. Tôi chúc ông phải nỗ lực để thực hiện cho bằng được cái này. Tôi nói mà tôi nhìn Obama mà tôi thấy ông ấy cũng chăm chú lắm đó, lắng nghe lắm. Như thế là mình vừa động viên ông Obama nhưng mình vừa phân hóa cái nội bộ của ông [...] Như vậy đó tôi muốn nói với các đồng chí và quý vị rằng cái vai trò, cái vị thế của mình bây giờ cũng ngang hàng với người ta, cũng nói năng cũng đúng mức, đàng hoàng.” (Phát biểu trước kiêu bào 2009, nói về vị thế ngoại giao của Việt Nam.)
- ❖ “Chúng ta là con một nhà, là con Lạc cháu Hồng, cùng một bọc trứng sinh ra. Trên thế giới này ít có nơi nào có cái đó lắm á.” (Phát biểu trước kiêu bào 2009, nói về đoàn kết toàn dân tộc.)
- ❖ “Tình hữu nghị Việt Nam - Trung Hoa là số một! Phải làm sao giữ mãi, trân trọng. Dù nó có gặp khó khăn, có gặp những vấn đề gì trở ngại thì hãy đoàn kết, thân ái với nhau. Trao đổi để tìm ra cái giải pháp khắc phục! Hai bên biên giới phải là hai bên biên giới hữu nghị. Nhân dân hai bên phải thực sự đoàn kết!” (Phát biểu tại tỉnh Hà Giang.)
- ❖ “Bỏ Điều 4 Hiến pháp là tự sát.”

Chiều tối, tôi gửi bài viết mới (*Tái cấu trúc: Ai tái cấu trúc ai?*) cho các báo.

Nhà văn Phạm Viết Đào gửi mail cho tôi:

Chào anh Lê Anh Hùng,

Bài của anh khi nhận được tôi đều đưa lên ngay vì tôi rất thích. Anh giới thiệu cho một vài nét về anh và anh gửi cho một bức ảnh để đưa theo bài thì tốt.

Cảm ơn sự cộng tác.

Phạm Viết Đào

Ngày 9/11/2011.

9h sáng, vợ tôi về. Vợ tôi cho biết là gặp thêm 4 người của đoàn mới nữa (Đại sứ quán Na Uy thì phải). Cả thấy 9 người nước ngoài (5 người của đoàn Mỹ trước) và 2 phiên dịch. Họ hỏi rất nhiều. Khi hỏi chuyện, họ yêu cầu vợ tôi tắt điện thoại. Sau đó, họ bảo vợ tôi viết ra giấy câu chuyện của chúng tôi. Họ nói là sắp có tiền rồi. Nếu người ta không trả thì họ sẽ công bố bản tường trình viết tay của vợ tôi. Vợ tôi mới viết được mấy trang và còn phải viết tiếp. Họ còn ở lại làm việc ở đây.

10h sáng, vợ tôi lại đi tiếp khách, 2 đoàn kia.

18h vợ tôi mới về. Vợ tôi cho biết là tiếp 2 đoàn kia, 5 người Mỹ, 4 người Na Uy và 2 phiên dịch. Phía VN không ai được phép bén mảng tới. Cuộc gặp diễn ra tại một nhà hàng ở Cam Lộ. Người ta bố trí bảo vệ vòng trong vòng ngoài rất chặt. Thời gian ăn uống hơi lâu. Vợ tôi viết tường trình độ 1 tiếng đồng hồ nữa. Họ không cho vợ tôi dùng điện thoại. Có lần đang nói chuyện vợ tôi rút điện thoại ra mà họ nạt.

Khi họ nói về tôi, tay phiên dịch dịch là “giỏi...”, còn mấy nhà ngoại giao thì đưa ngón tay cái lên ra dấu “No.1”.

18h30, vợ tôi lại ôm Thiên Nga đi, đến gặp họ để viết tiếp câu chuyện. Dự kiến là ngày mai họ rời khỏi đây.

Ngày 10/11/2011.

Buổi sáng, vợ tôi gọi điện cho biết là đang ở Huế, thì ra tôi qua xe chở vợ con tôi vào Huế.

Ngày 11/11/2011.

Sinh nhật vợ.

6h30 sáng, vợ tôi ra tới nơi. Hết tiền mua sữa cho con (ông Hoàng nói là chưa có tiền trả). Vợ và cu Tý đi xe máy sang nhà Hương-Nhân vay 5 triệu VNĐ, về đưa cho tôi 1 triệu để đi mua sữa cho con.

Vợ tôi cho biết là ở trong kia không viết gì thêm nữa, chỉ viết tóm tắt như thế thôi. Ngày hôm qua (10/11), ông Ngô Quận cũng vào Huế làm việc với họ. Hình như họ lấy tài liệu gì đó từ ông Quận.

Họ nói với vợ tôi là chịu khó đi, xong vụ này họ sẽ thưởng cho vợ chồng tôi số tiền 3 tỷ VNĐ. Nhưng phải xong cái đã, lúc nào họ cần là vợ tôi phải có mặt đã. Tối hôm qua, vợ gọi điện cho biết là chiều mai (11/11) mới ra, để còn gặp ông Đại sứ Mỹ. Nhưng không hiểu sao kế hoạch kia lại huỷ (vẫn là 9 người kia).

Ông Hoàng cũng ở trong Huế, ông dùng ô tô chở vợ tôi đi lại khi cần. Họ nói khoảng 1, 2 hôm nữa thì xong. Ông Nông Đức Mạnh và ông Nguyễn Minh Triết sẽ vào để đối chất với vợ tôi. Lúc đầu, mấy ông này yêu cầu vợ tôi phải ra Hà Nội, nhưng phía Đại sứ quán nói là vợ tôi con nhỏ, hơn nữa họ phạm tội thì phải vào đây chứ sao lại bắt vợ tôi phải đi.

Vợ tôi cho biết là có gặp ông Trương Tấn Sang ở Huế; khoảng 5, 6h chiều ngày 10/11. Ông cười và hỏi vợ tôi là “có khoẻ không?” Vợ tôi hỏi mấy người xung quanh, “Đây có phải là chú Sang không?” Nhưng họ mắng át đi, bảo đừng hỏi gì cả. Ông Sang có bé con tôi nhưng con bé khóc ré lên nên ông lại thôi. (Có khả năng là họ muốn gián tiếp cho tôi

biết rằng ông Sang đang làm chủ tình hình, và thế là tốt rồi, không cần phải tố cáo nữa.) Ông Sang đang đi thăm Hàn Quốc và chuẩn bị tới Hawaii để dự hội nghị thượng đỉnh APEC.

Vợ tôi nói là ông Ngô Quận gặp họ riêng. Sau đó, vợ tôi và ông Quận đối chất với nhau, dưới sự giám sát của các nhà ngoại giao. Ông Quận thừa nhận hết những gì vợ tôi nói.

Vợ tôi nói với họ là tôi đề nghị gặp họ, họ nói là để xong xuôi mọi chuyện đã. Ông Hoàng cũng bảo vợ tôi nói với họ như thế. Vợ tôi cho biết là họ khen bài báo của tôi lắm. (Tôi nghĩ đó là bài *Chính phủ và chính sách*, vì tôi có gửi đường link bài này tới một số báo trong và ngoài nước cho số địa chỉ email của các cơ quan đại diện nước ngoài ở Việt Nam.)

Hiện nay họ đang làm việc về ông Nông Đức Mạnh, ông Nguyễn Tấn Dũng và ông Hoàng Trung Hải.

Vợ tôi nói là rất mệt. Họ cũng biết vậy và động viên vợ tôi.

Họ (9 người của 2 đại sứ quán) nói sẽ yêu cầu 3 ông kia (Mạnh, Dũng, Hải) bồi thường cho vợ chồng tôi.

9h sáng, ông Hoàng lại gọi vợ tôi đi.

15h30 vợ tôi mới về. Vợ tôi nói là ngoài mấy người cũ, vợ tôi còn gặp 2 sỹ quan Công an mới nữa.

16h, vợ tôi lại đưa con gái Thiên Nga về nhà khách Công an tỉnh.

Quốc Hội thông qua Luật Tố cáo, không chấp nhận hình thức tố cáo qua email, điện thoại, fax.

Ngày 12/11/2011.

9h25 sáng, vợ tôi về. Xe của Đại sứ quán chờ ra. Vợ đã đi xe này vào ra Huế - Đông Hà mấy lần. Vợ tôi nói là xe dài (3 cửa một bên, loại limousine), ngồi trong xe đi mà cứ như là không đi ấy, êm ru, không nhận ra là đang đi.

Vợ tôi cho biết là vẫn làm việc với họ, tường trình và viết thêm độ 3 trang nữa. Có ba người mới thay ba người cũ trong số 9 người của hai đại sứ quán. Lúc họ vào phòng, cởi áo vét ra, vợ tôi thấy họ đeo phù hiệu có chữ UN (Liên Hợp Quốc). Vợ tôi chỉ vào đây rồi “hù” họ: “Cháu biết các chú là ai rồi”. Họ đưa ngón tay lên miệng ra dấu bí mật.

Vợ tôi nói là ông Trần Đại Quang có gọi điện, “bảo Hùng đứng nóng ruột, chuyện này phức tạp lắm”. Họ nói là ngoài việc ông Triết phải trả tiền, họ còn yêu cầu ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải bồi thường danh dự cho tôi nữa.

10h sáng, vợ tôi lại đi làm việc với họ tại Công an tỉnh. Vợ tôi có đối chất qua điện thoại với ông Triết, nhưng ông ta phủ nhận.

15h, vợ tôi về; 15h25 lại bé Thiên Nga đi vào Huế. Họ cho biết là vào đó sẽ đối chất với ông Nguyễn Minh Triết (có cả ông Ngô Quận nữa). Ở Huế, vợ tôi ở khách sạn Hoàng tử. Các cuộc làm việc, viết tường trình thì diễn ra ở phòng khách của khách sạn, có người bảo vệ cẩn mật. Vợ tôi cho biết là họ có kế hoạch gặp tôi vào cuối tuần sau.

Vợ tôi nói là vì ông Nguyễn Minh Triết không chịu thừa nhận vụ việc nên phải vào Huế đối chất. Ông Triết không chịu đi nhưng người ta đã bắt ông ta phải đi.

Vợ tôi nói là theo kế hoạch của họ thì ngày mai sẽ ra lại Đông Hà.

Hôm đó, tôi thấy có một số điều bất thường. Lúc 15h, vợ tôi đi taxi về nói cho tôi biết là 1 tay phiên dịch mượn xe máy của vợ tôi để đến nhà ông Quận lấy tài liệu gì đó. Anh ta nói là sẽ gửi xe ở trụ sở Công an tỉnh. Vợ tôi nói là ngày mai cô ấy ra sẽ gọi điện cho tôi đến trụ sở Công an tỉnh lấy xe máy chờ 2 mẹ con về nhà. Và khi bé con ra taxi đến Công an tỉnh để theo xe của Đại sứ quán Mỹ vào Huế, vợ tôi lại đội mũ bảo hiểm xe máy đi.

Buổi tối, ông Triết xuất hiện trong chương trình thời sự VTV:

“Ngày 12/11, tại Đồng Nai, Tập đoàn Dầu khí Quốc gia Việt Nam đã long trọng tổ chức Lễ Khánh thành Nhà máy nhiệt điện Nhơn Trạch 2.

Đến dự, có các đồng chí: Nguyễn Minh Triết, Nguyên Ủy viên Bộ Chính trị, Nguyên Chủ tịch nước; Hoàng Trung Hải, Ủy viên Trung ương Đảng, Phó Thủ tướng Chính phủ; Đinh La Thăng, Ủy viên Trung ương Đảng, Bộ trưởng Bộ Giao thông vận tải; lãnh đạo Bộ Công thương, tỉnh Đồng Nai, Tập đoàn Dầu khí quốc gia Việt Nam, lãnh đạo các nhà thầu cùng đồng đảo cán bộ, công nhân viên lao động nhà máy nhiệt điện Nhơn Trạch.”

Ngày 13/11. Vợ tôi gọi điện cho tôi biết là vẫn chưa xong việc, họ chưa cho ra. Vợ tôi nói là họ vẫn chủ yếu yêu cầu vợ tôi viết về vụ việc.

Buổi chiều, Nguyễn Thị Hương gọi điện vào số máy của vợ tôi mà tôi đang cầm (vợ tôi cầm số máy 01249473441 của tôi). Tôi nghe máy, Hương hỏi vợ tôi. Tôi nói vợ đi vắng. Hương nói là “lúc nào Bé³⁴ về thì báo nó là chị Hương gọi điện.”

Chiều tối, tôi báo với vợ là Hương có gọi điện. Vợ nói, “chắc là hỏi khoản tiền 5 triệu em mới mượn anh Nhân³⁵ đó.”

Ngày 14/11/2011.

Sáng sớm, vợ tôi gọi điện cho biết là hôm trước tay phiên dịch đi xe máy vào thẳng Huế, thành ra xe máy của chúng tôi bây giờ đang ở Huế. Vợ tôi nói là lát nữa tay phiên dịch sẽ đi xe máy ra rồi đưa đến nhà cho tôi.

Buổi sáng, có một người gửi tin nhắn từ số máy 01642738175 đến cho vợ tôi, nhưng số máy này tôi lại đang dùng, vợ tôi dùng số máy của tôi:

“Cháu bình tĩnh trả lời với họ. Ông Triết sẽ thắng cháu nếu như cháu mất bình tĩnh ... (có một đoạn tin bị mất). Chú tin cháu, hãy vì chồng cháu mà cố lên cháu. Cháu sẽ lấy lại được tất cả, và những ai gây ra cho vợ chồng cháu họ sẽ phải bồi thường bằng cái giá rất lớn.”

Lát sau, vợ tôi có gọi điện hỏi tôi về số chuyển buôn lậu rượu, ông Triết vặn lại vợ tôi về chuyện đó. Tôi có nói với vợ là làm sao tôi biết được, và dặn vợ là ông ta hỏi thế là để đánh lạc hướng, làm mình rối trí và mất bình tĩnh đấy. Rồi tôi nhắn lại cho vợ tin nhắn của số máy kia vừa gửi cho tôi.

Nghĩa là lúc đó vợ tôi đang đối chất với ông Triết, với sự có mặt của ông Quận, dưới sự giám sát của các nhà ngoại giao nước ngoài và 2 tay phiên dịch.

³⁴ Tên thường gọi của vợ tôi ở nhà.

³⁵ Hoàng Thượng Nhân, chồng Hương.

Chiều tối, họ vẫn chưa cho xe chở vợ tôi ra. Khoảng gần 5h chiều, tôi gọi điện cho vợ. Vợ tôi nói là đang chuẩn bị ăn tối để làm việc tiếp.

Tôi hỏi vợ: “Có phải hôm nọ em đưa mũ bảo hiểm xe máy cho tay phiên dịch không?” Vợ tôi trả lời: “Không, em đội rồi khi đi ô tô em để trên xe ô tô. Anh phiên dịch mượn xe máy để đến lấy tài liệu ở chỗ ông Quận và lấy sổ sách (buôn lậu rượu) ở chỗ Hương.” Tôi bực quá, vì nghe chẳng ổn chút nào cả. Từ chuyện vợ tôi đi ô tô mà lại đội mũ bảo hiểm; chuyện tay phiên dịch mà lại đến nhà ông Quận, nhà Hương để lấy tài liệu (anh ta lấy tư cách gì ở đây, nếu có gì thì phải đích thân ông Ngô Quận giao cho các nhà ngoại giao chứ); chuyện xe máy chúng tôi bây giờ đang ở Huế mà lúc sáng tay phiên dịch không đem về Đông Hà cho tôi như vợ tôi nói; chuyện vợ tôi bảo ngày 13/11 ra, nhưng nay hết ngày 14/11 rồi mà vẫn bảo là đang chuẩn bị làm việc tiếp vào buổi tối (đổi chất thì đã xong từ sáng rồi). Chưa kể, trước đây có một lần (hình như vào chiều ngày 11/11), lúc vợ tôi chuẩn bị vào Huế, vợ tôi nói là để mẹ lấy xe Airblade của chúng tôi chở vợ con tôi đến nhà khách Công an tỉnh rồi mẹ bắt xe về, để xe máy lại. Tôi nói là “em đi ô tô chứ con nhỏ thế làm sao đi xe máy được?” Vợ tôi nói là “em dùng dây địu con vào người”. Tôi nói là “nếu cần thì để anh chở đến rồi anh bắt xe về cũng được”, nhưng vợ tôi nói là “không hiểu sao họ sợ gặp anh lắm”. Tuy nhiên, lúc đó tôi không cho vợ đi xe máy, mà bắt vợ đi taxi đến đó, và cũng không nghi ngờ gì.

Quá nhiều điều khiến tôi ngờ vực. Vì thế, lần này tôi không để vợ thanh minh thanh nga gì nữa mà tắt cuộc gọi luôn, vợ gọi lại tôi không cầm máy và tắt máy luôn.

Khoảng hơn 6h35 tối thì vợ và con gái tôi (Thiên Nga) đi xe máy về (mà sau vợ tôi nói là thuê một tay xe ôm chở từ Huế ra). Vợ tôi đưa con vào gặp tôi, khi đó đang xem tivi, nhưng tôi bực quá, không còn buồn nhìn vợ và nói gì nữa. Tôi xem thời sự một lát thì chẳng còn tâm trí nào mà xem. Tôi đi ra ngoài, ra cửa thì thấy vợ đang nằm ở phòng bên cho con bú. Tôi đi một đoạn thì vợ tôi lật đật chạy theo sau. Tôi chẳng buồn dừng lại. Tôi một đoạn nữa thì vợ tôi đuổi kịp tôi. Lúc này, tôi mới quay lại căn vặn vợ về những nghi vấn trên đây của tôi. Và vợ càng giải thích thì tôi lại càng nghi ngờ thêm. Vợ tôi nói là hôm đội mũ xe máy đi là để dự phòng nếu không đi Huế bằng ô tô theo đoàn thì sẽ đi xe máy về nhà (?). (Trong khi tôi cứ một hai đình ninh là người ta đã có kế hoạch đi Huế thì đi chứ sao lại có chuyện đi hay không chưa rõ.) ... Tôi càng nghi ngờ, càng bực tức thì vợ tôi lại càng uất ức, đến mức vợ tôi nói, “Anh không tin tôi thì li dị đi.” Nghe thấy thế tôi lại càng điên tiết và đấm cho vợ một cái vào cằm, cạnh gáy. Vợ tôi lúc đó vô cùng phẫn uất, “Anh hãy biến khỏi nhà tôi đi.” Nhưng tôi thì lại đang nổi cơn điên, dù rất kiềm chế nhưng tôi vẫn không sao ngăn được những cử chỉ, lời nói và hành động như một kẻ vũ phu. Tôi yêu cầu vợ cho tôi biết về cuộc đời chất với ông Triết. Vợ nói là lúc đầu, ông Triết chối nhưng sau đó ông Quận đưa bằng chứng ra thì ông Triết không cãi được nữa và chấp nhận (chuyện ông đứng sau lưng chỉ đạo và ủng hộ vợ chồng tôi, kể cả chuyện tạo điều kiện cho chúng tôi đi buôn lậu). Còn số tiền của vợ chồng tôi ông đang giữ thì ông không thừa nhận con số chúng tôi đưa ra (tôi nhớ thời điểm cuối cùng Hương thông báo số tiền cho vợ tôi để rồi vợ tôi về nói với tôi, vào đầu năm 2009, là khoảng 6.500 tỷ VNĐ). Ông Triết nói là ông Quận đã lấy một nửa trong số đó. (Những người giám sát cuộc đời chất rõ ràng là không quan tâm đến chi tiết đó, mà họ chỉ cần ông Triết thừa nhận vai trò của ông ta trong câu chuyện thôi. Chi tiết kia là chuyện riêng giữa ông

Triết và ông Quận.³⁶) Tôi vẫn rất nghi ngờ và không còn tin mấy vào lời vợ. Tôi lại căn vặn và nổi xung với vợ, còn vợ tôi thì lại vô cùng uất ức, cứ một hai là không lừa dối gì tôi cả. Vợ tôi còn tỏ thái độ thách thức khiến tôi không kiềm chế được đuổi theo đòi đánh, vợ tôi vội chạy vào nhà, và mẹ vợ tôi can ngăn tôi lại. Tôi nuốt giận đi vào phòng nằm.

Một hồi sau tôi định đi ra hỏi vợ thêm cho ra nhẽ thì mới biết là vợ tôi đã ôm con đi rồi. Mẹ vợ cho biết là can ngăn nhưng không được. Tôi gọi điện cho vợ. (Vợ tôi đã đổi sim, trả lại sim 01249473441³⁷ cho tôi, và lấy lại sim đuôi 1919.) Tôi gọi không được, kiểm tra máy thì ra máy hết tiền. Tôi lấy máy của mẹ vợ để gọi cho vợ. Vợ tôi vừa khóc vừa nói, “em ôm con đi chết đây”. Tôi nói là thôi em đưa con về đi, anh xin lỗi em. Vợ nói là đang trên đường vào Huế, vì khi đi ra vợ trốn họ ra, bây giờ họ gọi vào để làm việc tiếp. Tôi dặn vợ là vào cố gắng làm cho xong. (Dù nghi ngờ mấy sự cố vừa rồi nhưng tôi không thể nghi ngờ toàn bộ câu chuyện được, không ai có thể dựng lên một câu chuyện như thế để lừa tôi được cả.) Tôi hỏi vợ bao giờ ra, vợ nói là mai ra. (Tôi cũng rất ân hận vì đã đánh vợ, vợ tôi đang đau trên đầu do cuộc giải phẫu chảy máu não, ngoài một cú đánh cạnh hàm, gằn gáy, vợ nói tôi còn đánh một cú vào đầu vợ nữa.)

Dù vậy, tôi vẫn không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra trong mấy hôm gần đây, và vẫn rất bức tức với vợ.

Ngày 15/11/2011.

Khoảng 7h sáng, tôi gọi điện cho vợ. Vợ tôi dập máy và gọi điện lại cho tôi. Vợ tôi gọi từ một số điện thoại mà tôi thấy ngờ ngờ. Cô ấy nói là có thể hết ngày mới làm việc xong.

Tuy nhiên, khoảng 10h35 sáng thì vợ tôi về nhà. Tôi vẫn chưa thể tỏ thái độ bình thường với vợ được. Trong khi vợ tôi vẫn cứ một hai là không nói dối gì tôi cả. Buổi trưa, dọn cơm ra nhưng tôi không buồn ăn nữa. Sau khi căn vặn vợ một lúc, tôi vẫn không hết bức, vẫn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Tôi chỉ còn biết cố nhin cho êm chuyện trước mắt đã.

Khoảng 11h30, vợ tôi đưa con vào phòng mẹ và cho con bú. Tôi vào hỏi vợ là phía đại sứ quán họ bảo gì không? Vợ tôi nói là họ bảo cô ấy ra Hà Nội mấy hôm. Tôi thấy thật khó hiểu. Quan trọng nhất là các bản tường trình của vợ tôi, và cuộc đối chất giữa vợ tôi và ông Quận, giữa vợ tôi và ông Triết (với sự có mặt của ông Quận) thì họ đã có rồi. Họ còn muốn gì nữa? Việc điều tra tội ác của các ông Nông Đức Mạnh, Nguyễn Tấn Dũng, Hoàng Trung Hải thì họ không thể làm được. Trước kia họ nói chỉ vài ngày là xong, vậy mà đã gần cả tuần rồi kia mà. Nhưng tôi vẫn cố nói với vợ, “Cố mà làm cho xong.” Nhưng vợ tôi lại nói, “Em không làm nữa, làm mà chồng cứ nghi ngờ như thế thì làm làm gì cho mệt.” Tôi bức quá và nói, “Cô không làm thì tôi làm, tôi có cách của tôi.” Nói rồi tôi lấy cái túi hồ sơ trong đó có toàn bộ giấy tờ cá nhân của tôi, các quyết định của Công an, Viện KSND tỉnh về vụ bắt xử tôi, các tờ đơn tố cáo có chữ ký cùng điểm chỉ của vợ tôi và bản cam đoan viết tay của vợ tôi. Vợ tôi vội kéo tôi lại, “Thế thì để em làm.” Nhưng tôi vẫn cầm túi hồ sơ đi sang giường mình.

³⁶ Tôi cho rằng ông Triết đổ vấy cho ông Quận để đỡ bớt tội và khiến cho chúng tôi ngờ vực ông Quận.

³⁷ Nếu ai đó gọi cho tôi vào số máy này mà bị chặn hoặc không liên lạc được thì cũng đừng “thắc mắc”: số máy của tôi thường xuyên bị kiểm soát.

11h54: Tôi bắt đầu gửi bức thư ngỏ cho Đại biểu QH Dương Trung Quốc tới hàng loạt địa chỉ email, nội dung là đề nghị ông cho biết câu trả lời của nhà chức trách về bức thư ngỏ mà tôi đã 2 lần gửi cho ông trước kia để xác định bước đi tiếp theo của mình.

Khoảng 12h trưa, vợ tôi lấy xe máy ra và đi con đi. Tôi chỉ nghe tiếng xe máy, đi ra thì vợ đã đi rồi.

Tôi gọi điện cho vợ. Nhưng vợ tôi không cầm máy. Vợ nhắn lại cho tôi, “Tui đưa con đi chết đây, tui bán xe máy để gửi tiền về nuôi 2 đứa.” Tôi nhắn lại, “Mặc xác mày!”

Tôi dự định là sẽ đến Công an tỉnh Quảng Trị để tố cáo trực tiếp, với các lá đơn mà vợ tôi đã ký và điếm chỉ, cùng bản cam đoan viết tay của vợ nữa. Tôi quyết làm cho ra lẽ; chết tôi còn chẳng sợ thì tù đầy chẳng là gì với tôi, tôi đã biết thế nào là tù đầy rồi. Lẽ phải ở phía tôi, tôi chẳng sợ gì cả.

Khoảng 12h30, tôi ra ngoài đi dạo, tôi đi dạo khá xa. Gần 30 phút sau tôi quay lại nhà. Mẹ vợ hỏi tôi, “Con Bé³⁸ mới quay về đó, con có gặp không?” Tôi nói là không thấy. Tôi đi vào phòng thì phát hiện ra là cái túi hồ sơ của tôi đã không cánh mà bay. Tôi liền gọi điện cho vợ, yêu cầu đưa trả túi hồ sơ cho tôi. Và nói nếu không đưa tôi sẽ đi khỏi nhà ngay lập tức. Vợ tôi nói, “Anh là cái thá gì mà tôi đưa cho anh. Anh đi đâu mặc xác anh, tôi không quan tâm.” Lúc này thì tôi không còn thiết tha gì với cuộc đời này nữa cả, còn nói gì đến chuyện tố cáo. Tôi quyết định ra đi khỏi nhà. Tôi dặn mẹ vợ là có gì nhờ mẹ trông nom các cháu, nếu không nuôi nổi thì cho các cháu vào trại trẻ mồ côi. Mẹ vợ khóc, hỏi có còn tiền không cầm tạm mấy trăm đi đường. Tối qua bà phải đưa cho vợ tôi 200 ngàn để đi. Tôi nói là không cần, trong túi tôi còn 200.000VNĐ. Mở tủ định lấy hộp sữa uống cho đỡ đói. Song nhìn lại đứa con trai 3 tuổi (đứa đầu đi học mẫu giáo), chợt nghĩ là mình bây giờ đi tìm cái chết, không còn làm gì được cho con thì cũng đừng uống sữa của con nữa. Tôi chỉ mặc một chiếc quần bò và chiếc áo phông. Mẹ vợ bảo mặc thêm áo ấm cho đỡ lạnh nhưng tôi nói không cần. Khoảng 1h chiều tôi cất bước ra đi, chẳng cầm theo cái gì đi cả, ngoại trừ chiếc điện thoại, nhưng tôi cũng tắt máy nốt. Tôi không còn muốn nghe vợ tôi nói nữa. Tôi đi tìm sự kết thúc trong nỗi uất hận về người vợ của mình. Tôi nghĩ, mình bây giờ chết cũng chẳng còn gì phải hối tiếc nữa. Tôi luôn hành động theo lương tâm của mình nên chẳng bao giờ tôi phải ân hận. Tôi đã tố cáo tội ác tởm lợm của lũ người đã và đang “lãnh đạo” đất nước này, sớm muộn gì lịch sử cũng vạch mặt họ và minh oan cho tôi. Tôi cũng đã công bố hai cuốn sách dịch quan trọng và một số bài báo, dù bản thân chỉ là một kẻ nghiệp dư. Nhưng bây giờ thì sự thể đã quá sức chịu đựng của tôi rồi. Tôi cần sự thanh thản và bình yên tuyệt đối.

Tôi cứ đi như thế, nhiều lúc vừa đi vừa khóc, nghĩ làm sao kết thúc cho thật “nhanh gọn”. Tôi cũng tính tới chuyện có thể dùng cái chết của mình để làm vũ khí cuối cùng, đánh thức lương tâm của những người trong cuộc, những người hiểu được câu chuyện của chúng tôi (bằng cách ra Hà Nội rồi tìm kiếm một cái chết gây sự chú ý chẳng hạn). Tôi đi qua cầu Đông Hà trong sự vô định. Nghĩ thế nào tôi lại rẽ vào đường Hoàng Diệu. Tôi đi xuống bờ sông để nghỉ ngơi và ngắm ngơi một lát. Lúc đó khoảng 1h53 chiều. Tôi bật máy điện thoại lên, thấy có một cuộc gọi nhớ của vợ. Ngồi một lúc, tôi nghĩ là chắc mấy hôm nay vợ tôi chỉ quanh quẩn ở Đông Hà thôi, chứ không phải vào Huế để làm việc với các nhà ngoại giao Mỹ (và Na Uy?). Việc vợ tôi nói dối tôi chắc là do ai đó đe dọa, chứ

³⁸ Tên thường gọi của vợ tôi ở nhà.

chẳng phải tự nhiên mà vợ tôi lại làm thế. Mọi chuyện đang tiến triển tốt, đột nhiên lại ra nông nổi này. Tôi ngờ rằng không khéo vợ con tôi lúc này đang ở nhà Hương cũng nên. Thế là tôi quyết định đi bộ đến nhà Hương, khách sạn Báo Minh, cách đầu đường Hoàng Diệu (QL 1A) khoảng 1km. Tôi đến nơi thì thấy cả 2 vợ chồng Hương - Nhân, không thấy xe máy và vợ con tôi. Tôi hỏi thăm qua thì được Hương cho biết là vợ tôi nợ Hương khoảng gần 20 triệu. Hương cũng nói là nợ lâu rồi, thỉnh thoảng mượn vài ba triệu, rồi thỉnh thoảng sang trả góp. Nhưng độ 1 tuần nay không thấy vợ tôi đến nên hôm nọ mới gọi điện hỏi.

Tuy không tin hết vào lời nói của Hương nhưng tôi cũng càng thêm tin rằng vợ tôi nói dối tôi.

Rời khỏi nhà Hương, khoảng gần 3h chiều, tôi đi đến một quyết định là muốn chết mà chưa tới số thì cũng khó mà chết được và đến nước này thì đi vào Công an tỉnh để trực tiếp tố cáo vụ việc rồi xem nó đến đâu thì đến, mặc cho lúc này vợ tôi đã không còn đứng về phía tôi nữa.

Tôi bắt xe ôm đến trụ sở Công an tỉnh, gần cầu vượt Đông Hà. Lúc này, tôi chẳng có gì trong tay cả. Tôi vào nói với trực ban về việc tố cáo. Trực ban gọi điện vào trong rồi bảo tôi ngồi chờ. Một lát sau thì một tay Trung tá thuộc Thanh tra Công an Quảng Trị xuống tiếp tôi. Tôi nói qua vụ việc. Tay này ghi chép đại khái trên tờ giấy A4, chắc ban đầu cũng nghĩ là tôi có gì đây không bình thường. Nhưng sau đó, anh ta vẫn đồng ý ngồi chờ để tôi đi in thư tố cáo. Tôi đến chỗ in ấn quen, vào mạng rồi tải thư tố cáo xuống. Tôi in mấy trang thư tố cáo vắn tắt, cả quyết định khởi tố bị can của Công an Quảng Trị và quyết định phê chuẩn quyết định khởi tố bị can của Viện KSND tỉnh.

Lúc tôi quay lại chỗ Công an tỉnh thì có thêm một viên Đại úy nữa. Tôi đưa cho họ mấy trang tôi vừa in. Viên Đại úy nói là phải về chuẩn bị lại thư tố cáo, với chữ ký tươi, rồi sáng mai đến làm. Tôi quyết định quay lại nhà bà ngoại vợ để chuẩn bị đơn từ.

Mẹ vợ thấy tôi quay về thì tỏ ra vui mừng.

Vợ tôi nhấn vào máy tôi, “Anh quay lại nhà tôi làm gì nữa? Anh hãy biến khỏi cuộc đời tôi đi.” Tôi chẳng buồn nhấn lại nữa.

Tôi kiểm tra lại số máy mà buổi sáng vợ gọi cho tôi, tôi đã thấy ngờ ngợ. Tôi không tin vào mắt mình nữa: đó chính là số máy 01642738175 mà sáng hôm qua đã nhấn vào số máy của tôi: “Cháu bình tĩnh trả lời với họ. Ông Triết sẽ thắng cháu nếu như cháu mất bình tĩnh. Chú tin cháu, hãy vì chồng cháu mà cố lên cháu. Cháu sẽ lấy lại được tất cả, và những ai gây ra cho vợ chồng cháu họ sẽ phải bồi thường bằng cái giá rất lớn.” (Tôi đã ghi cả số điện thoại này và tin nhắn vào Nhật ký trên máy tính và vì số sim đuôi 1919 kia vợ tôi đã lấy lại nên phải mở máy tính để kiểm tra.) Lần này thì không gì có thể xua tan được sự nghi ngờ của tôi.

Tôi chuẩn bị đơn từ để sáng mai đưa đi in và nộp cho Công an.

Tính tôi khá cẩn thận nên khi chuẩn bị Bản Cam Đoan (bản đánh máy) cho vợ ký tôi đã in ra rất nhiều bản cho vợ ký và điểm chỉ. Sau đó, tôi mới chọn bản với dấu vân tay rõ nhất để chụp vào máy và tung lên mạng. Vì thế, tôi vẫn còn một số Bản Cam Đoan đánh

máy với đầy đủ chữ ký và dấu vân tay của vợ như thế mà tôi không bỏ hết vào trong túi hồ sơ quan trọng kia.³⁹

Một giấc ngủ nặng nề với tôi.

Ngày 16/11/2011.

Khoảng 6h30, tôi có nhận tin cho vợ là hãy đưa con về. Tôi muốn vợ về để biết thực hư sự thể thế nào, sao đột nhiên lại ra nông nỗi này. Chúng tôi đã gần 10 năm trời là vợ chồng, với 3 mặt con rồi. Hơn nữa, nếu vợ tôi nói dối tôi thì chỉ mới mấy hôm gần đây thôi, chứ trước kia thì mọi chuyện tôi đều đã kiểm chứng bằng cách này hay cách khác được. Nhưng vợ tôi vẫn căm hận và nguyên rủa tôi.

Tôi nghĩ thế thì không còn gì mà nói nữa.

Tôi quyết định đi in 2 thư tố cáo (THƯ TỐ CÁO 1 và THƯ TỐ CÁO 2), bổ sung thêm Bản Cam Đoan đánh máy mà vợ tôi ký và điểm chỉ. Đọc đường, vợ tôi nhắn cho tôi: “Anh hãy biến khỏi cuộc đời tôi đi, đừng quay lại nữa. Tôi căm thù anh.” Tôi chẳng hề nhả lại.

Khoảng 8h sáng, tôi đến trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị. Tôi gặp Đại úy Võ Nam Cường (người trực tiếp điều tra tôi vụ trước) ở cổng. Cường hỏi han tôi và vợ con của tôi. Tôi đưa cho Cường xem mấy lá đơn và cả Bản Cam Đoan của vợ tôi. Tôi nói là sẽ lên nộp ở Phòng Thanh tra, ngày hôm qua tôi đã làm việc qua với họ rồi. Tôi hỏi Cường là anh ta có quay lại làm vụ này không? Cường nói là việc ấy người ta sẽ quyết định.

Tôi lên Phòng Thanh tra Công an tỉnh, vào phòng của bà Thượng tá Phó Chánh thanh tra, tên là Hạnh, nói giọng lai bắc. Bà này và một viên Thượng úy xem đơn tố cáo của tôi. Sau đó, viên Thượng úy ký tiếp nhận thư tố cáo của tôi. Tôi đòi phải có biên nhận nhưng họ không đồng ý. Anh ta viết lưu vào sổ và tôi ký vào. Tôi đã cung cấp địa chỉ của mình (thường trú và tạm trú) và để lại số điện thoại cho họ liên lạc.

Lúc tôi ký xong, khoảng 9h30, thì vợ tôi gọi điện và hỏi tôi là đang ở đâu đó. (Câu hỏi tử tế nhất hơn một ngày). Tôi nói là đang ở trụ sở Công an tỉnh. Sau đó tôi đập máy.

Tôi rời khỏi đấy ra về. lát sau, vợ tôi lại gọi điện. Vợ tôi nói là “anh muốn đi tù hay sao? Tôi không biết gì đâu đấy. Anh đi tù một lần rồi chưa tỉnh à?” Tôi bực tức đập máy. Chứng tỏ là có người nào đó cho vợ tôi biết tôi vào trụ sở Công an tỉnh để tố cáo.

Vợ còn nhắn vào máy tôi, “Anh muốn đi tù thì mặc xác anh. Đừng lôi tôi vào làm gì.” Tôi chẳng buồn nhả lại.

Trên đường đi bộ từ trụ sở Công an tỉnh về, tôi ghé vào trụ sở Công an Phường 5. Tôi gặp Thiếu tá Đoàn Kim Thuyết, cảnh sát khu vực. Tôi hỏi xin giấy xác nhận tạm trú, nhưng anh ta nói là lần trước tưởng tôi không trú ở đây nên mấy tờ giấy kia anh ta vứt rồi. (Anh ta nói dối, vì chắc chắn mấy tờ tôi khai trước kia anh ta đã chuyển lên trên.) Anh ta đưa cho tôi mấy tờ biểu mẫu để làm lại. Tôi cho anh ta biết chuyện tôi vừa vào Công an tỉnh tố cáo, và đưa cho anh ta mấy tờ đơn tố cáo mà tôi in từ mạng Internet ra ngày hôm qua, cả Bản Cam Đoan của viết tay của vợ tôi. Một lát sau, Thiếu tá Hùng, Trưởng CA Phường 5, ghé vào, rồi xuất hiện cả viên sỹ quan Công an Thành phố Đông Hà mà trước

³⁹ Cũng nhờ cẩn thận nên tôi mới lưu giữ được bản Nhật ký của mình sau khi bị bắt ngày 25/12/2009 và bị tịch thu USB khi đang ngồi ở tiệm Internet.

đây tôi đã kể là từng cùng với một viên trung úy Công an tỉnh dò la về tôi khi tôi mới bán nhà ở Hà Nội và chuyển vào Đông Hà (sau khi tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần đầu tiên vào ngày 21/4/2008). Lần này, anh ta đeo đầy đủ quân hàm quân hiệu nên tôi mới biết chính xác tên anh ta là Nguyễn Minh Đông, Thượng úy. (Anh ta cũng nằm trong nhóm Công an tiến hành vụ “bắt quả tang” tôi tại tiệm Internet ngày 25/12/2009.) Cả hai người đều xem qua các lá đơn tố cáo của tôi. Tay Đông ngó ý xin tôi mấy lá đơn, nhưng tôi nói chỉ có chừng ấy thôi, muốn có thêm thì đem đi photo. Thiếu tá Hùng hỏi tôi về nơi nộp đơn tố cáo, tôi cho anh ta biết là tôi nộp cho bà Thượng tá, Phó Chánh Thanh tra Công an tỉnh.

Tôi đi bộ về nhà bà ngoại vợ. Em gái vợ cho biết là hồi sáng, lúc tôi đi ra khỏi nhà một lát thì vợ tôi có quay về một lúc rồi đi luôn.

Buổi trưa, ăn cơm xong, nằm ngấm ngơi. Tôi nghĩ là cần phải kéo vợ về. Trước hết là xin lỗi vợ về chuyện đánh vợ, rồi sau đó sẽ ti tê hỏi vợ xem thực sự đã xảy ra chuyện gì trong mấy ngày vừa qua. Đàng nào thì tôi cũng cần cô ấy, chúng tôi đã gần 10 năm bên nhau, đã có ba mặt con rồi cơ mà. Nếu có gì thì do nguyên nhân khách quan nào đấy chứ không phải vợ tôi muốn lừa dối tôi.

Khoảng 1h chiều, tôi bắt đầu nhắn tin cho vợ. Bắt đầu bằng một câu tếu táo, thứ vũ khí kỳ diệu của mọi cuộc hoà giải. Thấy vợ phản ứng tích cực, tôi mừng thầm. Tuy nhiên, sau đó tôi biết vợ tôi căm thù tôi lắm, hận tôi lắm. Nhắn cho vợ nhiều tin trong buổi chiều mà chẳng thu được kết quả gì. Vợ tôi vẫn một hai là muốn li dị, chia tay, không muốn thấy mặt tôi nữa. Tôi nghĩ là vợ tôi bị người ta đe dọa, nay biết tôi đã lên Công an tỉnh tố cáo nên phải đi trốn, mà không khéo có ai đó đưa đi trốn cũng nên.

Buổi tối, tôi bắt đầu tỏ thái độ “thành khẩn” hơn. Tôi xin lỗi vợ vì đã đánh cô ấy, rồi hứa là từ nay về sau sẽ không đánh vợ nữa. Ban đầu, vợ tôi vẫn hận tôi lắm, “Tình cảm giữa anh và tôi đã chết rồi.” Tôi bảo vợ hãy về đi, “mình chỉ sợ ông Trời thôi, không sợ gì cả”. Tôi nói, “Em sợ quá mất khôn rồi.” Vợ tôi nói lại, “Tôi mà sợ à.” Rồi vợ tôi nói, “Thôi anh cứ ở đó. Tôi đi làm rồi hàng tháng gửi tiền về cho.” Đại khái là vợ tôi vẫn không chịu quay về, nhiều lần cũng chỉ nói là “để tôi có thêm thời gian suy nghĩ đã.”

Thấy tình hình đang diễn biến có lợi, tôi nhắn cho vợ: “Anh biết là nhiều khi em sợ anh lo lắng rồi nói dối để cho anh yên tâm thôi.” Vợ tôi nhắn lại, “Tôi không hề nói dối gì anh cả.” Tôi lập tức nhắn hỏi vợ, “Tại sao sáng hôm kia số máy 01642738175 đã nhắn cho anh ‘Cháu bình tĩnh trả lời với họ...’ mà sáng hôm qua em lại dùng số máy ấy gọi điện cho anh?” Vợ tôi nhắn lại, “Tôi không biết gì hết.” Tôi hỏi tiếp, “Có phải em dùng số máy ấy nhắn cho anh để làm ra vẻ là em đang ‘đối chất’ với ông Triết không?” Vợ tôi nhắn lại, “Tôi không biết. Khi tôi đối chất xong đi ra thì có người cho tôi 2 cái sim. Tôi không biết số nào lại số nào cả. Sim tôi hết tiền nên tôi lấy 2 sim kia để gọi.” Tôi bàng hoàng cả người. Thế là đã rõ. Một âm mưu vô cùng tinh vi và thâm độc. Và chính tinh tiết tinh vi nhất lại là tình tiết khiến họ bị lật tẩy. Tôi xin lỗi vợ và nói rằng vợ chồng mình đã bị người ta lừa. Sau vợ tôi cho tôi biết người cho cô ấy 2 sim điện thoại kia là một tay phiên dịch. Tôi đã dùng sim của vợ khoảng 4 hôm rồi, bọn họ hoàn toàn biết 2 số máy mà vợ tôi dùng mấy hôm đó (ngoài số máy của tôi, vợ tôi còn dùng một số khác nữa), không thể có chuyện nhầm lẫn ở đây được.

Thì ra, các nhà ngoại giao Hoa Kỳ đã phối hợp với những người có trách nhiệm phía Việt Nam để dựng lên màn kịch hồng lừa gạt tôi, khiến tôi nghi ngờ vợ, làm cho vợ tôi bức

xúc và kết cục tất yếu là vợ chồng tôi sẽ tan đàn sẻ nghé. Họ đã gây sức ép với nhà chức trách Việt Nam để làm việc với vợ tôi⁴⁰, “hứa hẹn” với vợ chồng tôi, đề nghị vợ tôi viết các bản tường trình, tổ chức các cuộc đối chất giữa vợ tôi với ông Quận, giữa vợ tôi với ông Triết và ông Quận. Khi họ nắm được những “bảo bối” ấy trong tay thì ngay cả những kẻ ngây thơ nhất cũng hiểu là họ có thể làm gì rồi. Nhưng họ biết là nếu tôi gặp họ, tôi nhận được tiền từ họ và lấy được tiền từ ông Triết rồi, có thể tôi sẽ không biết điềm dưng mà cứ được đà làm tới thì chẳng hay ho gì, để lộ ra chuyện người Mỹ đang nắm được thứ “bảo bối” để khống chế chế độ VN hiện nay. Việc chế độ này sụp đổ cái rụp rõ ràng là nằm ngoài mong muốn của họ. Vì lúc đó nhiều hệ lụy sẽ xuất hiện ngoài tầm kiểm soát của Mỹ, mà đáng kể nhất là Trung Quốc sẽ ngay lập tức “xoi tái” Trường Sa, từ đó khống chế hoàn toàn Biển Đông. (Rõ ràng, với thứ “bảo bối” này trong tay, người Mỹ có thể làm cho chế độ này sụp đổ bất cứ khi nào nếu họ muốn. Thậm chí, họ cũng có thể “điều chỉnh” được tốc độ cải cách chính trị của Việt Nam bằng cách “sơ ý” để “rò rỉ” thông tin trên cho những đối tượng cần thiết chẳng hạn.) Ngoài ra, còn có một khả năng nữa ở đây là các nhà lãnh đạo Việt Nam muốn mượn bàn tay của các nhà ngoại giao để lừa gạt tôi, để họ khỏi phải mang những bộ mặt như nhuốc trong lịch sử.

Thảo nào, mấy hôm trước vợ tôi nói rằng các nhà ngoại giao cho biết là cuối tuần này sẽ gặp tôi trong 3 ngày. Tôi cũng đã “bản khoản”; tôi được gặp họ một vài giờ đã quý lắm rồi, gặp những 3 ngày để làm gì chẳng biết? Rồi chuyện tay phiên dịch mượn xe máy của vợ tôi, bày chuyện là để đến nhà ông Quận, nhà Hương để lấy tài liệu, sau đó không gửi ở Công an tỉnh như đã nói với vợ tôi mà lại đi thẳng vào Huế, nói là đưa xe ra cho tôi vào trưa ngày 14/11 cũng chẳng thấy. Rồi chuyện mấy hôm liền vợ tôi cứ về nhà chưa đầy 30 phút là lại đi ngay, đêm toàn ngủ ở Huế. Rồi chuyện họ lấp lửng giữa việc đi vào Huế hay ở lại Đông Hà vào ngày 12/11 khiến vợ tôi đem mũ bảo hiểm xe máy đi theo để đi xe máy về làm tôi sinh nghi. Rồi chuyện Hương nói vợ tôi nợ gần 20 triệu VNĐ và thỉnh thoảng trả góp (vợ tôi khẳng định là chỉ mới mượn 5 triệu hôm 11/11 thôi), hơn nữa trước đây vợ tôi còn mua nhiều vàng rồi sau đó dồn tiền mua cao su nên không thể có chuyện như Hương nói. Việc bà Hương này nói với tôi như thế thì hoặc là do ai đó chỉ đạo ông Quận làm cách nào đấy để Hương nói thế, hoặc ai đó đã trực tiếp mua chuộc Hương. Rồi chuyện họ cố tình kéo dài thời gian vợ tôi làm việc ở Huế. Mấy ngày sau này họ cứ bảo vợ tôi viết, trong khi phần tóm tắt câu chuyện thì vợ tôi đã viết xong từ trước rồi, và trước đó họ cũng chỉ bảo chỉ cần viết tóm tắt thế thôi. Rồi chuyện tương tôi 12/11 đối chất với ông Nguyễn Minh Triết, nhưng thực ra đến sáng 14/11 mới đối chất. Rồi chuyện họ chẳng chịu đưa ra kết luận gì cả mà khi vợ tôi về nhà vào sáng ngày 15/11, họ đề nghị vợ tôi đi Hà Nội mấy ngày... Kể cả việc vợ tôi suốt mấy đêm liền bế con gái tới khách sạn ngủ với mấy bà sỹ quan Công an kia không khéo cũng nằm trong âm mưu của họ, vì về sau một bà đã “thú nhận” với vợ tôi là họ không phải là Công an mà là người của Đại sứ quán Mỹ (!?).

Bốn nhà ngoại giao Na Uy kia thì có khả năng đúng, bởi trước đây có một người ở Đại sứ quán Na Uy từng gửi thư đề nghị tôi gửi lại các file đính kèm, vì máy tính của ông ta không mở được file nén (.rar). Hơn nữa, Na Uy có lẽ là quốc gia EU “ngghiêm khắc” nhất đối với Việt Nam về các vấn đề dân chủ, nhân quyền. Còn 3 vị đeo phù hiệu UN kia gần như chắc chắn đều là họ “Mèo” tuốt.

⁴⁰ Họ có thể công khai thừa nhận việc đã gặp vợ tôi vào đầu tháng 9/2009. Ngoài ra, lúc này Việt Nam đang cần Mỹ làm điềm tựa để đương đầu với Trung Quốc.

RE: _Appeal Letter

FROM: Royal Norwegian Embassy in Hanoi

TO: 'Hoang Le'

Tuesday, March 22, 2011 11:34 AM

The attachments cannot be opened.

Please send again.

Thanks,

Royal Norwegian Embassy

10th Floor, Block B

Vincom City Towers

191 Ba Trieu Street

Hanoi, Vietnam

(84 4)974 2930

From: Hoang Le [mailto:le.hoang91@yahoo.com]

Sent: Monday, March 21, 2011 3:00 PM

To: le.hoang91@yahoo.com

Subject: _Appeal Letter

Dear Sirs,

Please open the file LETTER TO FOREIGN AMBASSADORS (English) and other [Vietnamese] files attached to see the true face of the current regime in Vietnam .

Please raise your voice to help bring those accused to justice and protect the accusers.

The Accuser⁴¹

Thật là một âm mưu hoàn hảo. Và họ đã hoàn toàn lừa được tôi (vợ tôi thì chẳng cần phải lừa), cũng giống như trước kia ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải và tay Trọng đã nhiều lần lừa được tôi. Chỉ có điều là trước sau tất cả bọn họ đều không lừa nổi ông Trời.

Lúc này thì tôi mới thấy thấm thía là tôi đã hành xử sai với vợ thế nào, và tại sao vợ tôi lại căm hận tôi đến thế. Tôi đã hết lời xin lỗi, mong vợ tha thứ. Nhưng vợ tôi cũng chỉ nói là để thêm thời gian suy nghĩ đã.

Ngày 17/11/2011.

4h30 sáng, tôi đã thức giấc, và không sao ngủ tiếp được. 5h tôi nhắn tin cho vợ. Mong vợ tha thứ và quay về với chồng con. Nhưng tôi không nhận được tin nhắn. Đến 6h tôi gọi điện cho vợ. Tôi năn nỉ vợ quay về. Một lát sau, vợ tôi nhắn tin cho tôi. “Mai em về đến Huế.”

⁴¹ Mấy lần đầu tiên, vì sợ bị chặn thư nên tôi gửi BCC tới các địa chỉ email cần gửi (mục TO: thì điền địa chỉ email của chính người gửi). Thời điểm đó, tôi dùng hộp thư le.hoang91@yahoo.com.

Mặc dù chua chát nhưng tôi phải chấp nhận một thực tế rằng các nhà ngoại giao Mỹ hành động vì đất nước họ, họ phải đặt lợi ích quốc gia lên trên hết. Dân chủ, nhân quyền ở nước khác cũng quan trọng nhưng vẫn không thể nào sánh với lợi ích của đất nước họ. Niềm an ủi lớn lao của tôi ở đây là việc Việt Nam đi theo quỹ đạo của Mỹ chính là mong ước cháy bỏng của tôi.⁴²

Âm mưu lừa gạt tôi chắc chắn là đã được thông qua ở cấp lãnh đạo chóp bu của Việt Nam, và ông Trương Tấn Sang là một trong số đó. Trước đây, khi tôi tung Nhật ký của mình lên mạng, tôi đã lược bỏ một vài tình tiết không có lợi cho ông Sang trong bản Nhật ký gốc. Vì vậy, ông đã có những động thái để qua đó bắn tín hiệu ủng hộ tôi, và một thời gian dài ông Sang rất lớn tiếng, đòi tiêu diệt “bầy sâu”, cho đến khi tờ *Năng Lượng Mới* lật lại vụ án Năm Cam. Nhờ tôi, ông đã tạo được vị thế quyền lực đáng gờm trong giới lãnh đạo trước liên minh hùng mạnh Nguyễn Phú Trọng – Nguyễn Tấn Dũng – Nguyễn Sinh Hùng – Lê Hồng Anh – Hoàng Trung Hải (cùng một số người khác), hoặc có thể ông đã đạt được cho mình một thỏa hiệp nào đó với phe này. Rõ ràng là ông đã đơn độc và bất lực trước một “bầy sâu”. (Trước kia, nhờ vụ việc tôi tố cáo mà ông đã vượt mặt ông Mạnh để gầy dựng cho mình một nền tảng quyền lực đáng kể trong bộ máy lãnh đạo khoá X, đủ để “tranh đấu” chức Tổng Bí thư BCHTW Đảng khoá XI. Và sau khi tôi bị bắt, ông Triết bị lộ mặt và bị Bộ Chính trị gạt sang một bên thì trên thực tế ông đã đảm nhiệm vị trí Tổng Bí thư thay ông Mạnh.⁴³)

Tôi không biết là ông Trương Tấn Sang chủ động hay bị ép buộc rồi phải tham gia vào âm mưu này (hoặc vì lợi ích của quốc gia, hoặc vì buộc phải chứng minh là ông không đứng sau lưng ủng hộ chúng tôi, hoặc cả hai). Dù sao, tôi vẫn có thể dễ dàng tha thứ cho ông nếu lý do khiến ông buộc phải tham gia vào âm mưu trên là vì lợi ích của đất nước, và mong là ông không bị biến thành “ma cà rồng”. Tôi sẵn sàng coi những gì mà chúng tôi đã ném trái như một sự hy sinh của mình, như tôi đã từng nói với Đại úy Võ Nam Cường trong trạm giam ngày 8/2/2010 rằng: “Tôi chấp nhận sự đối xử của các anh, coi như đây là sự hi sinh của tôi. Tôi chỉ mong người ta sớm tìm ra giải pháp cho đất nước. Còn nếu có tiền, sau này tôi sẽ làm từ thiện. Đây không phải là tiền của tôi.”

Việc Thượng tá Hoàng mượn vợ tôi 20 triệu VNĐ, mà mấy lần vợ tôi hỏi nhưng ông nói là chưa có, chắc chắn đã góp phần củng cố sự nghi ngờ của tôi, giúp cho âm mưu của họ thành công. Không hiểu ông, người mà vợ chồng tôi rất tin tưởng, có bị người ta ép buộc phải tham gia vào âm mưu lừa gạt chúng tôi không? Rồi bao nhiêu người đã trực tiếp hoặc gián tiếp dự phần vào âm mưu tinh vi và thâm độc này nữa? Chúng tôi hiện giờ không còn biết tin vào ai, không biết ai sẽ bảo vệ mình, mà thực ra là bảo vệ chính đất nước này. Nếu không có tình yêu, lòng bao dung và sự tỉnh táo của tôi thì mọi chuyện đã

⁴² Dù sao, ở đây cũng không nên loại trừ khả năng là các nhà ngoại giao kia đã “tổng tiền” nhà chức trách Việt Nam, giống như các nhóm sỹ quan Công an ở Hà Nội vào Đông Hà lấy lời khai của vợ tôi rồi cũng chỉ để tìm cách “làm tiền” những đối tượng liên quan mà chẳng đoái hoài gì đến số phận của chúng tôi. Nói vậy nhưng tôi vẫn ủng hộ họ, vì ít ra đó là cách để nhiều người biết được thực hư của câu chuyện này hơn. Và biết đâu vào một ngày đẹp trời nào đấy họ lại thức tỉnh lương tâm và làm được điều gì đó tốt đẹp cho đất nước thì sao.

⁴³ http://www.bbc.co.uk/vietnamese/vietnam/2011/01/110113_more_wikileaks_onvietnam.shtml

chấm hết với vợ chồng tôi rồi, những đứa con thơ dại của tôi đã rơi vào cảnh mồ côi rồi.⁴⁴

Sau tất cả những gì đã xảy ra, đến lúc này mà tôi vẫn chưa đưa ra lời bình phẩm cá nhân nào dành cho ông Nguyễn Minh Triết thì e rằng “bất công” cho ông ta quá. Quý vị chó vôi làm tưởng rằng với những thông tin qua Nhật ký của tôi, quý vị đã có thể hiểu rõ bản chất của ông ta. Thực ra, chừng đó mới chỉ lột tả được chút xíu “phẩm chất” của con người này thôi.

Khi tôi tung Nhật ký của mình lên mạng, mặc dù rất căm hận ông Triết nhưng tôi vẫn thể hiện một giọng văn khách quan, chừng mực. Tôi đã lược bỏ 2 tình tiết “đắt giá” nhất về ông ta, mà chỉ đánh dấu bằng dấu ngoặc trống (...), một ở gần đầu Nhật ký và một ở gần cuối Nhật ký. Ở dấu (...) thứ nhất trong Nhật ký⁴⁵, chính ông Triết đã bảo ông Quận tạo điều kiện cho vợ chồng tôi buôn ma tuý. Nhưng ông Quận lại nói với vợ tôi là “cháu đã dính vào ma tuý rồi, nay đừng làm điều đó nữa.” Và ông đã gạt lời xúi bẩy của ông Triết. Còn trong dấu (...) thứ hai là một câu nằm trong Nhật ký⁴⁶ gốc mà Công an đã in ra khi tôi bị bắt: “Ông [Quận] cũng cho biết là ông Triết tuy không giết người nhưng ông cũng đã làm cho một thuộc hạ của ông mất trí nhớ, để bịt đầu mối tội tham nhũng.” Tôi đã không đưa những tình tiết này vào Nhật ký khi gửi thư tố cáo qua mạng là vì tôi còn kỳ vọng ông ta sẽ “đoái công chuộc tội”, thừa nhận vụ việc trước Ban Chấp hành TW Đảng để mở đường cho công cuộc canh tân đất nước, chứ làm gì có toà án nào của chế độ này có thể “xử” ông ta được? Tuy phản bội các “đồng chí” của mình nhưng giá như ông ta dũng cảm đứng về phía nhân dân thì ông ta đã có vị thế xứng đáng trong lịch sử.

Một người vốn là thuộc hạ của ông Triết ở Quảng Trị đã nhận xét: “Ông Triết là con cáo đã thành tinh. Ông ta còn độc ác hơn cả ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải.” Qua những gì tôi kể trên đây, quý vị hẳn đã thấy là chúng tôi đã rơi vào cảnh cùng cực đến thế nào, ấy thế nhưng ông ta vẫn không chịu trả cho chúng tôi những đồng tiền thám đấm mồ hôi xương máu của vợ chồng tôi, dù chỉ để chúng tôi cầm cự với cuộc sống cho qua ngày thôi. Không những thế, ông ta còn cấm các thuộc hạ của ông ta ở Quảng Trị giúp đỡ vợ chồng tôi. Tôi nghĩ, nếu ông ta rơi vào hoàn cảnh của ông Hải thì chắc ông ta đã ra tay thủ tiêu vợ chồng tôi từ lâu rồi. Trong khi đó, quý vị có thể nhận thấy qua Nhật ký của tôi là chúng tôi đã làm hết sức mình vì ông ta, vì đất nước, mặc cho vợ tôi đang mang bao bệnh tật trong người, đặc biệt là mới trải qua cuộc phẫu thuật chảy máu não (thời gian đó, cũng như sau này, vợ tôi vẫn thường bị đau đầu và choáng). Sau khi tôi bị bắt, mãi đến khi nhận quyết định tạm giam (sau 2 quyết định tạm giữ) tôi mới khai ra vai trò của ông Triết, và lỗi hoàn toàn là do ông ta, mà lúc đó nếu tôi không khai thì Nhật ký của tôi cũng tiết lộ vai trò của ông ta.

Ông Nguyễn Minh Triết đúng là một con ác quỷ, đã mất hết tính người. Và đến bây giờ thì ngay cả các “đồng chí” của ông ta cũng coi ông ta như một con chó ghê đáng ghê tởm.

⁴⁴ Thậm chí thời gian sau này tôi cũng đã từng nói chuyện qua điện thoại với Thượng tá Hoàng, v.v.

⁴⁵ Ý đồ ban đầu của ông Triết là muốn vợ chồng tôi có thật nhiều tiền để Công an tin vào THU TỐ CÁO của chúng tôi. Ông còn nói với ông Quận là “làm sao cho vợ chồng nó có càng nhiều tiền càng nhanh càng tốt” và chỉ đạo ông Quận tạo điều kiện cho chúng tôi buôn bán, bắt kẻ thứ gì. (...)

⁴⁶ Ông cho biết thêm là mặc dù Bộ Chính trị vẫn chưa đưa ra quyết định về tôi nhưng ông Triết vẫn không hề lên tiếng nữa lời nhằm ủng hộ chúng tôi. Ông nói, ông Triết quá nhát gan, quá sợ chết. (...) Ông Triết cũng đã từng một lần nói với vợ tôi: "Ai cũng có tội cả, chú cũng có tội nhưng chú không thể nói cho cháu biết được."

Hầu như mọi diễn biến quan trọng trên chính trường Việt Nam suốt hơn 5 năm qua đều liên quan đến câu chuyện của vợ chồng tôi, song chỉ những người trong cuộc hoặc những ai nắm rõ vụ việc mới hiểu được điều đó.

Đầu tiên, vợ chồng tôi (hay chính xác hơn là vợ tôi) chính là chất xúc tác quyết định đưa đến sự ra đời của liên minh Nông Đức Mạnh – Nguyễn Tấn Dũng – Hoàng Trung Hải trước Đại hội X của Đảng. Nhờ đó, họ đã thiết lập được vị thế vững chắc của mình trong và sau Đại hội XI. Viễn cảnh của họ là tại sau Đại hội XI của Đảng, ông Dũng sẽ thay ông Mạnh và nắm luôn chức vụ Chủ tịch nước, còn ông Hải sẽ làm Thủ tướng. Sau khi ông Hải lộ rõ bộ mặt thật của mình thì liên minh này đã trở thành một liên minh ma quỷ, đưa đất nước dần dần rơi vào tình trạng suy đốn và vô pháp luật như hiện nay.

Sau khi tôi tung thư tố cáo tội ác của bộ ba trên qua mạng Internet tới các cơ quan hữu quan vào ngày 21/4/2008, liên minh này cùng thuộc hạ của họ bị thất thế trước sự nổi lên của ông Nguyễn Minh Triết và ông Trương Tấn Sang, và bộ đôi này đã dần dần đưa đất nước xích lại gần hơn với Mỹ, tỏ lập trường cứng rắn hơn với Trung Quốc.⁴⁷ Sự kiện đầu tiên đánh dấu sự thất thế của ông Nông Đức Mạnh và phe cánh là vụ Ban Bí thư kỷ luật ông Nguyễn Việt Tiến, chiến hữu thân thiết của ông Mạnh, vào ngày 12/8/2008, mặc dù trước đây (ngày 28/3/2008) Viện KSND Tối cao đã chính thức công bố Quyết định số 13/VKSNDTC-VIA đình chỉ vụ án đối với bị can Nguyễn Việt Tiến và việc ông ta trở lại chiếc ghế Thứ trưởng Bộ GTVT tương như chỉ còn là vấn đề thủ tục mà thôi. (Trong quyết định này, Viện KSND Tối cao đề nghị: Bộ Giao thông Vận tải và các cơ quan nhà nước có thẩm quyền phục hồi các quyền và lợi ích hợp pháp cho ông Nguyễn Việt Tiến theo quy định của pháp luật.)

Quý vị đừng thắc mắc là tại sao ngày 5/8/2008, Công an Quảng Trị lại chỉ mời tôi lên làm việc mà không mời cả vợ tôi. Vì trong thư tố cáo, tôi nêu mọi thông tin trong câu chuyện là do vợ tôi cung cấp, nên nếu họ triệu tập cả vợ tôi thì có 2 khả năng xảy ra. Một là, nếu vợ tôi phủ nhận thư tố cáo của tôi thì các phe phái muốn lật đổ liên minh Nông Đức Mạnh – Nguyễn Tấn Dũng – Hoàng Trung Hải sẽ không có cơ gì để mở cuộc điều tra (mặc dù vẫn có khả năng là tôi sẽ “đổi chất” với vợ để buộc vợ thừa nhận sự thật nhưng ba ông này vẫn có thêm cơ để vu cho tôi tội “vu khống” và chối bỏ tội trạng). Hai là, nếu vợ tôi thừa nhận thư tố cáo của tôi thì Công an buộc phải tiến hành điều tra theo quy trình pháp lý chính thức và vụ việc phải được đưa ra toà, mà nếu đưa vụ việc ra toà thì chế độ này cũng sụp đổ luôn. Đó là điều mà bản thân những người muốn lật đổ bộ ba trên không hề muốn. Họ chỉ muốn vụ việc được giải xử lý nội bộ để họ nhẹ nhàng tiếp quản vị trí của ông Mạnh và ông Dũng thôi, chưa kể bản thân họ cũng phạm tội và đều liên quan ít nhiều đến những người mà tôi tố cáo. Trong trường hợp chỉ mới lấy lời khai của tôi (qua biên bản làm việc với Công an Quảng Trị), Bộ Chính trị vẫn có cơ để lấp liếm về một cuộc điều tra chính thức, nhất là khi mẹ tôi lại cho rằng tôi bị hoang tưởng.

⁴⁷ Còn một phái nữa cũng nổi lên qua vụ việc này là phái Lam Sơn - Thanh Hoá của ông Phạm Quang Nghị và ông Tô Huy Rứa.

Lúc tôi làm việc Công an Quảng Trị, vợ tôi có gửi tôi 2 tin nhắn và tôi có đưa cho Trung tá Nguyễn, người chủ trì cuộc làm việc với tôi, và một viên Trung úy làm việc cùng nữa để họ xem. Vợ tôi nhắn đại khái: “Bảo họ đừng có quấy rầy nữa, nếu không em sẽ làm um lên đấy.” Song vì đây là vụ việc nghiêm trọng và viên Trung tá được chỉ đạo là chỉ làm việc với tôi nên anh ta không dám đi xa hơn thế (hoặc đằng sau đó có chuyện gì khác nữa thì tôi không dám chắc). Sau khi tôi bảo lưu những lời tố cáo của mình và ký vào từng trang của thư tố cáo, ông Nguyễn Minh Triết mới bí mật ủng hộ chúng tôi như tôi đã kể chi tiết trong phần Nhật ký trước.

Cho đến tháng 7/2009, khi những tội ác tởm lợm của bộ ba Mạnh – Dũng – Hải được làm sáng tỏ bởi Ban Chuyên án bí mật do Bộ Chính trị chỉ định thì ba ông này trên thực tế đã trở thành những xác chết chính trị không ai nghĩ nổi.⁴⁸

Trang mạng *Bauxite Vietnam*, một hiện tượng khi mới xuất hiện vào tháng 4/2009, ra đời trong giai đoạn mà phe cấp tiến của ông Nguyễn Minh Triết và Trương Tấn Sang đang ở thế thượng phong trước phe bảo thủ, phản động trong Bộ Chính trị. Thời gian đầu nó hoạt động thoải mái và mãi đến tháng 12/2009, giai đoạn mà vụ việc do tôi tố cáo vượt ra khỏi tầm kiểm soát của Bộ Chính trị, nó mới bị đánh phá lần đầu tiên. Và sau khi tôi bị bắt và khai ra vai trò của ông Triết, phe bảo thủ trong Bộ Chính trị giành lại thế chủ động, trang mạng này mới bị nhà cầm quyền sách nhiễu lần đầu tiên trong tháng 1/2010, song lúc này nó đã trở thành một hiện thực mà nhà cầm quyền dù cảm thấy khó chịu nhưng không thể vùi dập. (Nên nhớ rằng dự án Bauxite Tây Nguyên gắn liền với “tên tuổi” của ông Nông Đức Mạnh và ông Nguyễn Tấn Dũng.)

Vụ việc do tôi tố cáo đã gây ra cuộc khủng hoảng trong hàng ngũ lãnh đạo nên Đại hội XI của Đảng đã phải diễn ra sớm hơn, ngay đầu tháng 1 năm 2011, thay vì thông thường là vào khoảng từ tháng 4 đến tháng 6. Bài “Thêm thông tin Wikileaks rò rỉ về Việt Nam” trên trang BBC Vietnamese ngày 13/1/2011 cũng cho biết:

Bức điện của ông Michalak nói bản thân ông Mạnh **thời gian gần đây đã rút lui khỏi việc làm quyết sách** mà chuyển sang công tác xây dựng nội bộ Đảng.

Bức điện dẫn lời Đại sứ Nhật Bản lúc đó là Mitsuo Sakaba, người tháp tùng ông Mạnh sang Nhật hồi tháng Tư, nói rằng ông tỏ ra hồ hững trong cuộc gặp Thủ tướng Nhật Taro Aso, không nói chuyện nhiều mà chỉ đọc bằng một giọng đều đều từ đầu đến cuối diễn văn dài 30 phút đã được trợ lý chuẩn bị trước.

Nhưng sau đó khi đi thăm một cơ sở nông nghiệp ở ngoại ô Tokyo thì trông ông sinh động hẳn lên.

⁴⁸ Trước đó, ông Mạnh không chỉ là người đứng đầu mà còn chiếm vị trí thượng phong trong Bộ Chính trị, vì ngoài liên minh mật thiết với ông Nguyễn Tấn Dũng, ai cũng có thể dễ dàng nhận thấy là tay chân của ông ta trong Bộ Chính trị và BCHTW là rất đông.

Quyền uy tối thượng và sự ngang ngược của ông Mạnh thời gian sau Đại hội X còn thể hiện ở chỗ ông ta dám bất chấp đạo lý, bất chấp dư luận, bất chấp hình ảnh quốc gia bị hoen ố khi chỉ đạo tay chân “tha bổng” cho ông Nguyễn Việt Tiến - một tay trùm tham nhũng ở Bộ GTVT - đồng thời đưa thiếu tướng Phạm Xuân Quắc, thượng tá Đinh Văn Huỳnh cùng nhà báo Nguyễn Việt Chiến (báo Thanh Niên) và nhà báo Nguyễn Văn Hải (báo Tuổi Trẻ) - những người hùng trong cuộc chiến chống tham nhũng - ra trước vành móng ngựa, chỉ để thanh toán mối thù hằn cá nhân. (Mặc dù lãnh đạo Bộ Công an đã đề nghị “tha” cho tướng Quắc nhưng ông ta vẫn không đồng ý.)

Lý do có lẽ là, theo nhận định mà sứ quán Mỹ có, ông Sang đã đảm nhận nhiều công việc của ông Mạnh. (Báo Nhật Asahi trong một bài đầu năm 2011 được BBC giới thiệu cũng nói ông Trương Tấn Sang là nhân vật "thân Nhật Bản".)⁴⁹

Tuy nhiên, do sự đầu đá nội bộ nên cuộc điều tra của Ban Chuyên án do Bộ Chính trị chỉ định không chỉ dừng lại ở những đối tượng mà tôi đích danh tố cáo, mà còn mở rộng ra nhiều người khác trong Bộ Chính trị và phe cánh của họ. Kết quả là danh sách tội phạm lại kéo dài ra với những cái tên như ông Nguyễn Minh Triết, ông Nguyễn Phú Trọng, ông Nguyễn Sinh Hùng, v.v. dù mức độ chưa đến mức khủng khiếp như liên minh ma quỷ Mạnh – Dũng – Hải. Rốt cuộc, "lòng và cũng như lòng sung", những người trong Bộ Chính trị không tự "xử" nhau được. Đã đành là bộ ba trên cần bị loại bỏ nhưng số còn lại lại không có ai thực sự nổi trội, hoặc được điểm này thì mất điểm khác, chẳng ai chịu ai cả. Trong khi đó, ngân quỹ bí mật của Đảng đã bị ông Nông Đức Mạnh cấu kết với ông Nguyễn Phú Trọng vơ vét sạch. Vì thế, họ không có tiền để "đền bù" cho vợ chồng tôi và mua sự im lặng của Ban Chuyên án. Và Ban Chuyên án nhân đó đòi đưa vụ việc ra Ban Chấp hành TW Đảng.

Nếu điều đó xảy ra, Bộ Chính trị bị "out" gần hết và vụ việc không thể ém nhem được nữa. Trước tình thế đó, đến tháng 10/2009, ông Triết đã mua toàn bộ chứng cứ phạm tội của các đối tượng liên quan (trong đó có chính ông ta) từ Ban Chuyên án. Và đến ngày 26/11/2009, ông Triết được Bộ Chính trị chính thức trao cho vị trí số 1. Như tôi đã thuật lại trong phần Nhật ký trước, ông Ngô Quận từng nhận xét là "nếu không có vợ chồng cháu thì mơ một đời ông Triết cũng không được như ngày hôm nay. Nhờ thế ông mới có chức vụ cao nhất, và ông có vẻ như muốn lợi dụng vợ chồng cháu."

Bí thư Thành uỷ Tp HCM Lê Thanh Hải cũng đã "thoát hiểm" vụ PCI nhờ vụ việc của tôi. Một bức điện đề ngày 12/3/2009 của Tổng lãnh sự quán Mỹ tại Tp HCM gửi Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ, dẫn lời ông Lê Kiên Thành, con trai của ông Lê Duẩn: *Rumors have been flying for months that HCMC Party Secretary Le Thanh Hai would be forced out and replaced because of his links to the high-profile PCI scandal, Thanh said, and "three or four weeks ago the rumors were very close to true. But there has been a decided change and now everyone is acting like Hai is safe and secure again".*⁵⁰

Do quá cầu toàn và cố giữ hình ảnh "sạch sẽ" của mình, ông Triết đã hành hạ vợ chồng và 2 đứa con dại của chúng tôi (ông ta giữ hết tiền bạc của chúng tôi để thực hiện âm mưu nói trên) hơn một năm ròng cho đến khi tôi bị Công an Quảng Trị bắt vào ngày 25/12/2009, sau khi đã gửi thư tố cáo 20 lần qua mạng Internet tới các cơ quan hữu quan ở Việt Nam cùng hàng ngàn địa chỉ email khác. Một phần trong số 20 lần tố cáo đó đã góp phần quyết định lật đổ ông Mạnh và đưa ông Triết lên đỉnh quyền lực, và phần còn lại đã dẫn tới vụ Công an Quảng Trị (dưới sự chỉ đạo của một nhóm sỹ quan Công an cao cấp ở Hà Nội) bắt giữ tôi, để rồi ông Triết bị gạt sang một bên và tạo ra cuộc đua song mã giữa ông Trương Tấn Sang và ông Nguyễn Phú Trọng vào ngôi vị Tổng Bí thư và cuộc cạnh tranh giữa ông Nguyễn Tấn Dũng và ông Sang vào chiếc ghế Thủ tướng của khoá

⁴⁹ http://www.bbc.co.uk/vietnamese/vietnam/2011/01/110113_more_wikileaks_onvietnam.shtml

⁵⁰ <http://wikileaks.org/cable/2009/03/09HOCHIMINH/CITY181.html>. Tạm dịch: [Lê Kiên] Thành cho biết, nhiều tháng nay người ta đồn rằng Bí thư Thành uỷ Tp HCM Lê Thanh Hải sẽ bị gạt ra và thay thế do dính líu đến vụ PCI tai tiếng, và "ba bốn tuần vừa qua, điều đó suýt nữa đã thành sự thật. Song một sự thay đổi quyết đoán đã xuất hiện và giờ đây mọi người hành xử như thể ông Hải lại tiếp tục bình chân như vại".

mới. (Kết cục là do “bây sâu” liên kết với nhau nên ông Sang chỉ giành được “giải an ủi” là vị trí Chủ tịch nước với ít quyền lực thực chất.)

Sau khi tôi bị bắt và khai ra vai trò của ông Triết, tôi được người ta “thu xếp” cho vào Bệnh viện Tâm thần Đà Nẵng để “điều trị bắt buộc”. Lúc này, ông Triết đã quay sang liên minh với bộ ba Mạnh - Dũng - Hải cùng một số nhân vật liên can khác và vụ việc tôi tố cáo bị ém nhẹm. Tuy ông Dũng vẫn ngồi lại ghế Thủ tướng nhưng ông Mạnh thì không bao giờ còn giành lại ngôi vị số 1 nữa (dù trên danh nghĩa thì ông ta vẫn là Tổng Bí thư).

Dù giới lãnh đạo chớp bu thì chẳng ai “sạch sẽ” kém ai, nhưng riêng ông Triết thì được các “đồng chí” của mình coi như một kẻ phản bội, một con chó ghê đáng ghê tởm. Tuy vậy, hòng giữ bằng được “uy tín” của một vị “nguyên thủ quốc gia”, từ đó đến nay, mặc cho vợ chồng và con cái chúng tôi (mà ông Triết đã từng đòi nhận làm “ông đỡ đầu” cho đứa con trai thứ hai) rơi vào cảnh điêu đứng không sao kể xiết, ông ta vẫn không chịu trả cho chúng tôi một xu để sinh sống.

Thời gian tôi bị bắt, bị tống giam, rồi bị đưa vào bệnh viện tâm thần để “điều trị bắt buộc”, tinh thần chủ đạo trong giới lãnh đạo chớp bu ở Hà Nội vẫn là hướng tới cải cách chính trị. Trong thời gian đó, người ta cũng đã nhấn nhẹ cho tôi biết điều này, như để “an ủi” tôi vậy. Đến ngày 25/8/2010, tức chỉ một ngày sau khi tôi được thả tự do, ông Nguyễn Phú Trọng đã phát đi thông điệp chính thức tới toàn thể quốc dân trong một phiên họp của Ủy ban Thường vụ Quốc Hội, *“Đối với vấn đề sửa đổi Hiến pháp, Chủ tịch Quốc Hội Nguyễn Phú Trọng kết luận nên chuẩn bị hai phương án: một là nếu chuẩn bị kịp, các điều kiện chín muồi, có thể tiến hành thông qua ngay tại kỳ họp thứ 8; hai là nếu không chuẩn bị kịp thì Quốc Hội sẽ họp thêm một kỳ họp ngắn vào tháng 12 để thảo luận và quyết định việc sửa đổi Hiến pháp.”*⁵¹

Giữa tháng 9/2010, trong một chương trình thời sự 19h của VTV (tôi không nhớ ngày chính xác), trước thời điểm chính thức công bố dự thảo văn kiện của Đại hội Đảng lần thứ XI để “lấy ý kiến nhân dân”, phát thanh viên khi đưa tin về một số điểm mâu chốt của văn kiện đã nói là Đảng “lấy tư tưởng Hồ Chí Minh làm kim chỉ nam cho hành động của mình”, nghĩa là không còn tự chụp cái vòng kim cô “chủ nghĩa Marx-Lenin” lên đầu mình nữa. Và chương trình thời sự hôm đó và hôm sau đã cho phát một số ý kiến cá nhân rất thẳng thắn và mạnh mẽ. Cho đến thời điểm đó, ông Trương Tấn Sang đang là ứng cử viên số 1 cho ngôi vị lãnh đạo cao nhất trong Đảng.

Tuy nhiên, phe bảo thủ và phản động trong Đảng ngay lập tức phản công và đến khi dự thảo văn kiện Đại hội XI của Đảng được công bố trên các tờ báo vài hôm sau đó thì cụm từ “chủ nghĩa Marx-Lenin, tư tưởng Hồ Chí Minh” lại xuất hiện. Luồng gió đổi mới yếu ớt đã bị thổi bạt. Và xu hướng thẳng thắn của phe phản động trong Đảng, đứng đầu là ông Nguyễn Phú Trọng, được đánh dấu qua bài phát biểu của Chủ tịch QH Nguyễn Phú Trọng tại buổi lễ trao Huân chương Sao Vàng lần thứ 2 cho Quân khu 3 ngày 29/10/2010:

Chủ tịch QH nhấn mạnh, trong bối cảnh tình hình thế giới có những biến động phức tạp, khó lường và tình hình đất nước có sự phát triển mới, âm mưu của các thế lực thù địch chống phá độc lập dân tộc và CNXH ở nước ta chẳng những không thay đổi mà còn điên cuồng và thâm độc hơn; mục tiêu nhất quán của

⁵¹ <http://tuoitre.vn/chinh-tri-xa-hoi/397259/de-nghi-bao-cao-quoc-hoi-tinh-hinh-vinashin.html>.

chúng là muốn xóa bỏ sự lãnh đạo của Đảng Cộng sản và chế độ XHCN ở nước ta, xóa bỏ thành quả cách mạng của dân tộc ta. Vì vậy, quân và dân cả nước nói chung, quân và dân Quân khu 3 nói riêng, tuyệt đối không được mơ hồ, chủ quan, mất cảnh giác.⁵²

Tiếp theo đó, mọi hy vọng về một cuộc canh tân đất nước hầu như bị dập tắt phũ phàng sau vụ TS Cù Huy Hà Vũ bị bắt vào rạng sáng ngày 5/11/2010. TS Cù Huy Hà Vũ bị bắt trong bối cảnh đó. Anh có thể yên tâm rằng nếu có mối “tư thù” giữa anh và ông Nguyễn Tấn Dũng thì đó vẫn không phải là lý do quan trọng nhất khiến anh bị bắt.

Tuy ông Nông Đức Mạnh và ông Nguyễn Tấn Dũng lúc này không còn nhiều uy tín trong giới lãnh đạo chớp bu nữa, nhưng “thần thiêng nhờ bộ hạ” và một khi vụ việc do tôi tố cáo không được xét xử công khai hay xử lý nội bộ thì mặc nhiên hai ông này vẫn là những thế lực lớn. Bản thân ông Mạnh muốn đưa ông Nguyễn Tấn Dũng hoặc ông Nguyễn Phú Trọng lên thay mình vì cả hai ông này đều muốn bằng mọi giá duy trì chế độ thối nát hiện hành (ông Trọng là GS.TS chuyên ngành “xây dựng Đảng” và chỉ có cách khư khư ôm ấp ông Marx, ông Lenin và bác Mao vào lòng thì ông ta mới có chỗ trong ban lãnh đạo; còn ông Dũng thì đã trở thành một tên tội phạm vô liêm sỉ, phản dân hại nước, và ông ta muốn duy trì chế độ này để bảo toàn cho “hậu vận” của mình). Thế là liên minh ma quỷ Nông Đức Mạnh – Nguyễn Tấn Dũng – Hoàng Trung Hải lại kết nạp thêm Nguyễn Phú Trọng, rồi một số người dính líu vào câu chuyện của chúng tôi như ông Lê Hồng Anh và ông Nguyễn Sinh Hùng cũng gia nhập liên minh này. Ngoài ra, bản thân ông Nguyễn Phú Trọng trước đây cũng từng cấu kết với ông Mạnh để vơ vét ngân quỹ bí mật của Đảng.

Phái của ông Trương Tấn Sang dần dần mất thế, nhưng ông này cũng là một con người quyết liệt. Rõ ràng, trong vụ việc mà tôi tố cáo thì ông Sang là người hầu như không dính líu gì; ngoài ra, ông còn là người có tư tưởng cấp tiến và đủ sức chèo lái đất nước trong giai đoạn đầy thách thức này hơn hẳn hai đối thủ chính của mình là ông Nguyễn Phú Trọng và ông Nguyễn Tấn Dũng, vốn dính líu nhiều vào vụ việc của vợ chồng tôi. Đặc biệt, bàn tay của ông Dũng thì đã vấy máu của những người vô tội, trong đó có một cô gái vị thành niên bị ông ta hãm hiếp (rồi bị ông Hải giết chết, với sự tòng phạm của ông ta) và một bé gái mới 9 tháng tuổi⁵³; chỉ riêng việc ông ta đưa ông Hoàng Trung Hải lên làm Phó Thủ tướng cũng đã là một hành động phản bội Tổ quốc đáng ghê tởm và phải bị trừng trị.

Vì thế, cuộc đấu đá trong hậu trường tiếp tục kéo dài cho đến Hội nghị thứ 15, ngày 9/1/2011, chỉ cách thời điểm diễn ra Đại hội XI của Đảng có một ngày (ngày 11/1 diễn ra phiên tru bị). Và tại phiên khai mạc chính thức sáng 12/1/2011, ông Trương Tấn Sang đã phát biểu: “*Việc thực hiện phương án nhân sự Ban chấp hành Trung ương khóa XI có một số thiếu sót, khuyết điểm...*”⁵⁴

Điều đó có nghĩa là cuộc chiến quyền lực trong ban lãnh đạo mới vẫn còn diễn ra quyết liệt ở chốn hậu trường.

⁵² <http://www.na.gov.vn/htx/vietnamese/?Newid=43396#4yiyBUv1dJP4>

⁵³ Những tình tiết liên quan tôi đã kể trong phần chi tiết của THƯ TỐ CÁO I.

⁵⁴ <http://vneconomy.vn/2011011202392439P0C9920/kiem-diem-hoat-dong-ban-chap-hanh-trung-uong-dang-khoa-x.htm>

Người đặc chí, kẻ lộn ruột:

“Đừng vội cười trên nỗi đau của người khác nhé, bố mày đang ‘A Kay’ lắm đấy!”

Với việc ông Nguyễn Phú Trọng được Bộ Chính trị và BCHTW khoá X đề cử làm Tổng Bí thư khoá mới, xu thế bảo thủ, trì trệ trong bộ máy lãnh đạo cao cấp coi như đã được xác lập. Liên minh Nông Đức Mạnh – Nguyễn Tấn Dũng – Nguyễn Phú Trọng – Lê Hồng Anh – Nguyễn Sinh Hùng cùng một số nhân vật bảo thủ nữa đã quyết định những câu chữ then chốt trong văn kiện trình Đại hội XI như “có một nền kinh tế phát triển cao dựa trên lực lượng sản xuất hiện đại và chế độ công hữu về các tư liệu sản xuất chủ yếu”. Và khi nhiều đại biểu đưa ra ý kiến phản bác ý trên thì ngài GS.TS chuyên ngành “xây dựng Đảng” lại biện bạch thế này: “*Những vấn đề đã rõ, đã chín, đã được thực tiễn chứng minh là đúng và đã có sự thống nhất tương đối rồi thì hãy sửa. Còn những vấn đề nào chưa đủ rõ, chưa đủ chín, thực tiễn còn đang vận động, ý kiến còn khác nhau thì xin phép chưa sửa đổi, sửa rồi mai kia lại vênh.*”⁵⁵ Nghĩa là liên minh ma quỷ này đã tìm mọi cách để đảo ngược xu thế tiến bộ, kìm hãm sự phát triển của đất nước, hòng tiếp tục “lãnh đạo” quốc gia và bảo toàn cho “hậu vận” của mình.⁵⁶ May thay, nhờ sự khảng khái và tinh thần trách nhiệm của một số đại biểu (Võ Hồng Phúc, Lê Đức Thuý...) mà Đoàn Chủ tịch Đại hội buộc phải đưa ra hai phương án để biểu quyết và đa số đại biểu dự Đại hội vẫn còn đủ sáng suốt để chọn phương án 2 theo tinh thần của Đại hội X: “Có nền kinh tế phát triển cao dựa trên lực lượng sản xuất hiện đại với quan hệ sản xuất tiến bộ phù hợp.” Đây chính là lý do giải thích tại sao dự thảo văn kiện Đại hội XI lại tụt lùi so với các Đại hội trước đó, như nhiều người từng “băn khoăn”. Đây cũng là lý do tại sao các khuôn mặt mới trong Bộ Chính trị khoá XI đều thuộc thành phần bảo thủ. “Bày sâu” kia không chỉ muốn “hạ cánh an toàn” mà còn muốn “hạ huyệt an toàn” và hơn thế, họ còn mong được “cả nước để tang”.

Sau khi tôi gửi thư cho con gái ông Nguyễn Tấn Dũng vào ngày 14/3/2011, ông Trương Tấn Sang ngay lập tức bắn tin hiệu cổ vũ tôi bằng cách vào thăm và làm việc tại tỉnh Quảng Trị ngày 18/3/2011. Ông Sang không làm việc với Bí thư Tỉnh uỷ Lê Hữu Phúc,

⁵⁵ <http://phapluattp.vn/20110118113914690p1013c1144/bieu-quyet-ve-cong-huu-tu-lieu-san-xuat-chu-yeu-con-tranh-luan-thi-chua-voi-sua.htm>

⁵⁶ Họ muốn câu chuyện do tôi tố cáo bị rơi vào quên lãng hoặc “để lâu cứ trau hoá bùn”.

người nằm trong đường dây của ông Hoàng Trung Hải, mà lại làm việc với Phó Bí thư Thường trực Thái Vĩnh Liệu.⁵⁷

Sau khi tôi gửi thư tố cáo qua mạng vào các ngày 21, 23, 25, 27/3/2011, ngày 13/4/2011, Phó Chủ tịch Quân uỷ Trung ương Trung Quốc, Thượng tướng Quách Bá Hùng, đã sang thăm Việt Nam để bày tỏ sự ủng hộ phái thân Tàu của ông Nguyễn Phú Trọng. “Hai bên nhất trí tăng cường các chuyến thăm cấp cao giữa hai quân đội; tăng cường trao đổi chiến lược, chia sẻ kinh nghiệm xây dựng và quản lý quân đội, thúc đẩy hiện đại hóa quân đội mỗi nước; tiếp tục hợp tác đào tạo ngắn hạn và trao đổi lưu học sinh quân sự; tăng cường hợp tác trong lĩnh vực cứu hộ, cứu nạn; nâng cao năng lực ứng phó với các thách thức an ninh phi truyền thống. Hai bên nhất trí về nguyên tắc sẽ tiến hành bàn bạc kỹ thuật để thiết lập đường dây điện thoại trực tiếp giữa hai Bộ Quốc phòng hai nước. Hai bên nhất trí, cần xuất phát từ tầm cao chiến lược, thông qua đối thoại và hợp tác cùng có lợi, mở rộng lợi ích chung, giải quyết thỏa đáng bất đồng, kiên quyết duy trì đại cục hữu nghị Việt Nam – Trung Quốc.”⁵⁸

Đây là quãng thời gian mà tôi tạm ngừng tố cáo (từ ngày 28/3 - 23/4/2011). Tuy nhiên, từ ngày 24/4/2011, tôi lại bắt đầu tố cáo, với cường độ gửi thư qua mạng ngày một tăng. Phía Trung Quốc nhận định rằng, giống như trước kia ông Nguyễn Minh Triết từng ủng hộ tôi tố cáo, lần này sau lưng tôi chắc chắn cũng phải là một thế lực thân Mỹ nào đó. Vì thế, họ đã không ngần ngại cảnh cáo Việt Nam qua hai vụ cất cáp tàu thăm dò dầu khí của Việt Nam vào ngày 26/5/2011 và 9/6/2011 ngay bên trong thềm lục địa của Việt Nam, dù Phó Chủ tịch Quân uỷ TW Trung Quốc mới sang Việt Nam hứa hẹn “hữu hảo” cách đó chỉ hơn một tháng. Hai vụ việc chấn động này có thể còn có nhiều căn nguyên khác nhau, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất và trực tiếp nhất chính là vụ việc tố cáo của tôi nhằm vào Tổng Bí thư và Thủ tướng đương nhiệm cùng bè lũ Lê Chiêu Thống hiện đại.

Tuy nhiên, phản ứng của Trung Quốc lần này đã quá đà và nó châm ngòi cho làn sóng phản nộ cả trên trường quốc tế lẫn trong nước, đáng chú ý hơn cả là hàng loạt cuộc biểu tình phản đối Trung Quốc do các nhân sỹ, trí thức tổ chức ở Hà Nội và Sài Gòn. Qua sự kiện này, Trung Quốc hiểu rằng họ không thể dễ dàng “bắt nạt” Việt Nam như trước nữa và các nhà lãnh đạo Việt Nam cũng nhận ra rằng không việc gì cứ phải chịu “nhún” mãi trước gã láng giềng to xác, tham lam và tàn ác này để nó càng được thể làm càn. Nhờ đó, Việt Nam không còn phải quá sợ sệt Trung Quốc như trước khi tìm cách thắt chặt quan hệ với Mỹ, vốn bắt đầu cảnh giác hơn với Trung Quốc qua sự kiện trên.

Như vậy, câu chuyện của vợ chồng tôi đã và đang tạo ra những ảnh hưởng nhất định đến đất nước này. Tôi đã vạch trần tội ác tởm lợm của những kẻ đã và đang “lãnh đạo” đất nước, góp phần đưa Việt Nam xích lại gần hơn với Mỹ, và giờ đây đã trao cho người Mỹ thứ “bảo bối” hữu hiệu để đưa chế độ này dần đi vào quỹ đạo của họ. Với khả năng có hạn, trong tình cảnh đơn thương độc mã và phải đối mặt với muôn vàn khó khăn, đó là tất cả những gì mà tôi có thể làm được cho đất nước. Và tôi cũng không dám hy vọng nhiều hơn thế.

⁵⁷ Thực ra, nếu không nhận được tín hiệu cổ vũ của ông Sang, tôi vẫn cứ tố cáo. Thứ nhất là tôi đã nhận thấy thái độ lo sợ của họ; thứ hai là tôi biết nội bộ Bộ Chính trị còn lúng cùnng lẫm; thứ ba và quan trọng nhất là tôi đã chuẩn bị để tố cáo rồi, dù phải đối mặt với tình huống xấu nhất là đi tù; thứ tư là sức chịu đựng của tôi đã cạn kiệt.

⁵⁸ <http://vov.vn/Home/Pho-Chu-tich-Quan-uy-Trung-uong-Trung-Quoc-tham-Viet-Nam/20114/172103.vov>

Dù sao, điều khiến tôi còn day dứt là những kẻ thủ ác kia lại không chỉ đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật mà còn đang ngang nhiên “lãnh đạo” hay đúng hơn là tiếp tục tàn phá đất nước này. “Thượng bất chính, hạ tắc loạn.” Kết cục tất yếu của tình trạng đó là suốt mấy năm qua, pháp luật bị vô hiệu, nền kinh tế suy đốn, tham nhũng tràn lan, tội phạm nhan nhản, môi trường bị tàn phá từng ngày, đạo đức xã hội xuống cấp trầm trọng, khoảng cách giàu nghèo ngày càng gia tăng, đời sống của đại bộ phận dân chúng ngày càng khó khăn trong khi một nhóm nhỏ lại giàu lên nhanh chóng một cách bất công. Lên tiếng và hành động để đưa đất nước thoát khỏi thảm trạng đang ngày càng tồi tệ hơn đó là trách nhiệm của tất cả những người Việt Nam chân chính, trong đó có quý vị.

Rồi đây thời gian sẽ soi tỏ giai đoạn đầy ô nhục này trong lịch sử nước nhà. Rồi đây những gương mặt đen kìa sẽ bị lòi ra ánh sáng. Nhưng ngay lúc này đây, ngay giữa lòng của cái chế độ bất nhân, thối nát và vô liêm sỉ nhất trong lịch sử dân tộc này, có một người đã dám một mình đương đầu với tất cả để phơi bày một SỰ THẬT trần trụi và khủng khiếp. Nhật ký bổ sung này coi như khép lại phần 1 của cuốn sách về câu chuyện mà vợ chồng tôi là nhân vật chính. Phần 2 của câu chuyện sẽ là sân khấu dành cho những nhân vật liên quan khác, họ vẫn còn đầy đủ cơ hội để tạo cho mình một hình ảnh tích cực hơn trong lịch sử./.

Quảng Trị, 22/11/2011

Lê Anh Hùng